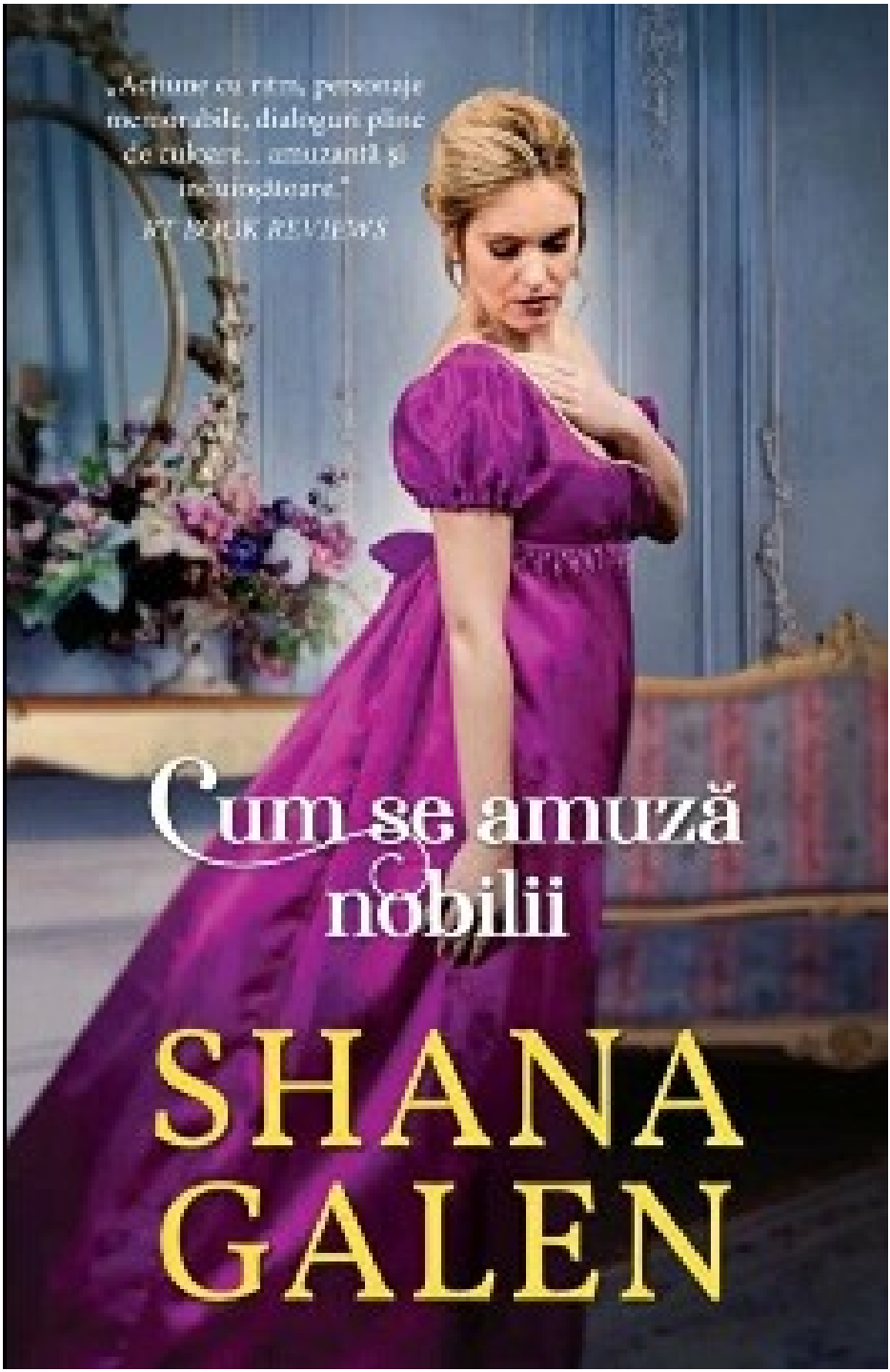
„Acțiune cu ritm, personaje memorabile, dialoguri pline de culoare... amuzantă și incitantă.”
RT BOOK REVIEWS
Cum se amuză nobilii
SHANA GALEN

SHANA GALEN
CUM SE AMUZĂ NOBILII
SERIA PUŞTII DIN COVENT GARDEN 1

Earls Just Want to Have Fun **by Shana Galen**

Traducere din limba engleză Oana Barbu
LITERA
Bucureşti

Lui Danielle Dresser – o femeie elegantă, un publicist dedicat – şi tuturor persoanelor minunate din întreaga lume

Pericolul este modalitatea cea mai antrenantă de petrecere a timpului

Capitolul 1

Avea cinci ani. Îi plăcea să aibă cinci ani, deoarece asta însemna că putea să arate toate degetele de la o mână atunci când un adult o întreba ce vârstă avea. Adulţii mereu o întrebau ce vârstă avea şi cum o chema. Uneori o întrebau care era culoarea ei preferată. Acestea erau întrebări uşoare. Se numea Elizabeth, iar culoarea ei preferată era roz.

Îi plăceau violetele caramelizate şi căţeluşii, dar îşi ura dădaca şi ora de culcare. Dădaca o punea mereu să stea dreaptă, să-şi păstreze rochia curată şi să-şi pieptene părul. Elizabeth avea un păr lung, şaten deschis, care se încurca. Trebuia să-l pieptene de trei ori pe zi. Cel puţin. Dădaca îi punea întrebări dificile. O punea pe Elizabeth să-şi spună numele pe litere. Elizabeth îi spusese odată mamei ei că îşi dorea ca numele ei să fi fost Jane, aşa cum se numea dădaca, deoarece Elizabeth era prea lung.

Mama ei râsese. Mama râdea mereu, iar Elizabeth îşi dorea să petreacă mereu timp cu mama ei şi să nu fie nevoită să o vadă vreodată pe dădacă. Mama şi tata trebuiau să meargă la sezonul londonez. Asta însemna că se îmbrăcau în haine pe care Elizabeth nu le putea atinge decât dacă mâinile ei erau foarte curate, iar ei stăteau acolo până târziu şi dormeau toată ziua următoare. Elizabeth trebuia să fie foarte tăcută.

Ura să fie tăcută aproape la fel de mult cum ura să meargă la culcare cu dădaca, căci aceasta ţipa dacă Elizabeth nu stătea în pat sau vorbea prea mult. Elizabeth adora când mama ei o ducea la culcare, deoarece mama mereu îi cânta cântece de leagăn. Cântecul preferat al lui Elizabeth începea cu „Albastrul lavandei”, dar mama ei schimbase versurile.

Sinceritatea lui Elizabeth, la, la, la
Dulceaţa lui Elizabeth, la, la, la
Un sărut îi voi da, la, la, la

Când o voi revedea.

Mama nu se afla cu ea astăzi. Astăzi era însorit şi cald, iar dădaca o dusese în parc. Elizabeth era atât de fericită! Putea alerga – dacă dădaca nu o vedea – şi se putea învârti şi dansa şi aduna flori sălbatice pentru mama. Dădaca o dojenise mai devreme pentru că-şi murdărise şorţuleţul, dar Elizabeth nu înţelegea cum ar fi putut evita asta când tot ce era interesant se afla fie lângă noroi, fie în el.

Elizabeth se aplecă pentru a privi o floare frumoasă, roz, şi tresări când o minge se rostogoli, oprindu-se la picioarele ei. Ea ridică privirea, căutând proprietarul mingii. Un băiat, de vârsta ei, îi făcu semn din mână şi spuse:

— Arunc-o înapoi!

Elizabeth tresări şi privi peste umăr, spre dădacă. Dădaca nu o urmărea, ci vorbea cu un bărbat pe care Elizabeth nu-l recunoştea. Dădaca zâmbea şi clipea des. Elizabeth se întreba dacă nu cumva dădacei îi intrase ceva în ochi.

— Arunc-o! strigă băiatul din nou.

Elizabeth voia să lovească mingea, dar nu era sigură dacă dădaca avea să fie de acord. Desigur, dădaca nu o privea în acel moment. Cu o privire scurtă peste umăr, Elizabeth lovi mingea. Alunecă pe iarbă şi se opri pe un dâmb. Băiatul chicoti şi plecă după ea.

— Vino! strigă el, făcându-i semn din mână.

Părea să se distreze atât de mult, încât Elizabeth îl urmă. El lovi mingea, apoi o lăsă pe ea să lovească din nou. Continuară să schimbe pase. Elizabeth râdea, alega şi-şi dorea ca jocul să nu se încheie vreodată. Se întreba dacă dădaca vedea cât de bine se distra, dar când se întoarse, nu o văzu pe dădacă. Nu vedea nimic cunoscut. Era încă în parc, dar alergase prea departe de locul unde dădaca şi ceilalţi oameni se bucurau de acea zi.

— Haide! strigă băiatul, loveşte iar mingea.

Elizabeth dădu din cap dezaprobator.

— Nu pot. Trebuie să o găsesc pe dădaca mea.

Ea privi în stânga, apoi în dreapta şi se încruntă. Nu ştia încotro s-o ia. Buza îi tremura şi simţi că ochii i se umpleau cu lacrimi.

Brusc, un bărbat ieşi din spatele unui copac. Băiatul părea să-l cunoască şi se îndreptă spre el imediat, dar bărbatul îl ignoră.

— Nu plânge, micuţo, spuse el. Te voi ajuta să-ţi găseşti dădaca.

Îi întinse mâna, iar Elizabeth făcu un pas în faţă. Îl privi pe bărbat şi ezită. Ochii lui era mici şi ciudaţi – unul albastru şi unul verde – dinţii erau ascuţiţi şi stricaţi şi, în ciuda hainelor elegante, părul lui atârna în şuviţe lungi, slinoase. Zâmbi, dar ochii lui nu zâmbeau, odată cu gura. Fără să spună un cuvânt, Elizabeth dădu din cap şi se retrase.

— Unde mergi, micuţo?

Ea dădu din cap şi se întoarse pentru a alerga, dar chiar atunci mâinile lui o cuprinseră de talie.

*

Marlowe îl privea pe Gap plimbându-se pe Piccadilly, ca şi când nu ar fi avut nicio grijă pe lume. Nu era atât de simplu pe cât părea. Piccadilly era atât de aglomerat, încât şi cel mai masiv bărbat ar fi putut fi doborât. Şi zgomotul! Toţi vorbeau în acelaşi timp, încercând să se facă auziţi printre strigătele vânzătorilor de ziare sau ale comercianţilor de tot felul. Gap părea să se simtă acasă, unde şi era. Cu mâinile în buzunare, fredona fluierând prin strungăreaţă şi părea să se plimbe în voie. Bărbaţii şi femeile îl priveau cu prudenţă. Arăta ca un hoţ de buzunare gata să păgubească prima ţintă uşoară pe care o întâlnea.

De aceea Gap nu o făcea.

Apropiindu-se de colţul unde se afla ea, părând când că privea un bărbat căruia îi erau lustruite ghetele, când că analiza afişele care acopereau fiecare zid sau schelă, Marlowe îşi băgă în pălărie o şuviţă rebelă de păr. Îşi strânsese atât de mult sânii, încât abia mai putea respira.

Avea şolduri înguste şi picioare subţiri, dar părul ei lung şi decolteul generos ar fi dat-o de gol dacă nu era atentă. Nu avea ce să facă în privinţa pieptului, dar îşi dorea ca Satin să-i permită să se tundă. Voia ca ea să-l păstreze pentru unii dintre cei mai înstăriţi.

Îl privi pe Gap făcându-i semnul, arătându-i prada, ducându-şi mâna la pălărie. Marlowe putea fura la fel de bine ca oricare altul din bandă, mai bine decât cei mai mulţi dintre ei, deoarece ea exersa foarte des. Avea darul de a-şi modifica modul de a vorbi pentru a părea mult mai cultă decât era. Asta şi chipul ei drăgălaş făceau ca nobilii să aibă încredere în ea. Credeau că era una de-a lor sau cel puţin nu cu mult inferioară. Niciodată nu ar fi suspectat pe unul dintre ai lor.

Atingându-şi borul pălăriei, indică faptul că văzuse prada şi că era de acord. Era un bărbat înalt, cu umeri laţi şi cu un păr şaten-deschis pe sub pălăria lui din blană de castor. Părea bogat, dar nu prost, iar o clipă ea ezită, întrebându-se ce-o fi fost în mintea lui Gap. Acesta nu era o pradă uşoară, cum aveau de obicei. Probabil că atrăsese atenţia lui Gap cu vreun obiect valoros. Şi dacă acesta avea ceva valoros, ea ar face bine să-l obţină şi să-l ducă la adăpost. Nu avea chef de o altă pedeapsă din partea lui Satin.

Se îndepărtă de băiatul care lustruia pantofii şi de nobil, sincronizându-şi perfect mişcările. Când păşi în mulţimea de oameni de pe Piccadilly, ea aproape că intră în el. Ochii lui de un albastru-deschis, profund, îi întâlni pe ai ei, iar ea avu un moment să gândească „este o greşeală”. Era însă prea târziu, deoarece deja se lovise de el, iar mâinile ei dibace deja săvârşiseră fapta.

Când se dădu în spate, pentru a face o reverenţă, deja avea banii lui în mână.

— Regret, milord. Iertaţi-mi stângăcia.

În timp ce cu o mână îndesa banii în buzunarul hainei, cu cealaltă salută, ducându-şi mâna la pălărie. Acum era rândul lui să spună „nicio problemă, băiete”. Apoi, amândoi îşi puteau vedea de drum.

Dar el nu spuse asta. De fapt, nici nu se uită la ea, în timp ce-şi duse mâna la pălărie. Privirea lui se îndreptă direct la mâna care îndesa banii în buzunar, iar el zâmbi.

— Bună ziua, Elizabeth! Te aşteptam!

*

Se întoarse la adăpost înjurând. Întârziase, iar Satin avea să o găsească. În mod ciudat, aceasta era ultima ei grijă momentan. Pentru prima dată, avea probleme mai mari decât Satin, iar în general acesta era o problemă destul de mare.

— Ai întârziat, spuse zeflemitor Satin din colţul încăperii mari în care banda se aduna pentru a mânca şi a socializa.

Mesteca o pulpă de pui uleioasă, părul lui negru căzându-i pe faţă.

— Îmi pare rău.

— Gap a zis că ai fost prinsă.

Ea dădu din cap şi aruncă o privire iute lui Gap. Pârâciosul. Va regreta.

— Nu. Am luat drumul lung spre casă. Am banii.

Se apropie de Satin cu prudenţă şi aruncă pumnul de bani în pălăria de la picioarele lui. Nu văzu, dar simţi cum ceilalţi băieţi îşi întinseseră gâtul pentru a-i vedea prada. Era impresionantă, dar ea nu se opri să se bucure de lauda lui Satin. Voia să dispară din faţa lui cât mai repede. Voia să fie singură, dar nu putea pleca prea repede.

Gideon stătea în dreapta lui Satin şi, când îl privi, văzu întrebarea din ochii lui. Ştia că ceva nu era în regulă. Ea se ruga ca Satin să nu ştie.

Satin încuviinţă şi se încruntă, apoi îi aruncă o privire.

— Asta-i tot?

— Da.

Ea îşi întoarse buzunarele şi îşi aruncă geanta goală pe podea. Pentru prima dată spunea adevărul. Nu oprise nimic.

— Bine. Du-te şi schimbă-te! În noaptea asta

munceşti.

— Ce? De ce?

Ochii lui negri o ţintiră, iar ea închise gura.

— Pentru că aşa am zis eu. Ai nevoie de alt motiv?

Ea dădu din cap.

— Bine. Sunt sigur că Gid se va bucura să te aibă alături. Dădu din cap spre Gideon, a cărui faţă rămăsese lipsită de expresie.

Marlowe nu pierdu vremea. Ştia ea mai bine. Merse în camera ei, care nu era decât un spaţiu despărţit cu perdele în camera de lângă încăperea principală. Era frig în spate, iar prin găurile din lemn putea vedea lumea de afară. Când ploua, se prelingea apă din tavan şi toţi şi toate se udau. Ea era singura fată din grup, cu excepţia câtorva prostituate pe care uneori Satin le folosea la furat. Pentru că era singura fată şi pentru că era de aşteptat să aibă câteva haine feminine pentru scheme precum cea din seara asta, avea de asemenea o valiză mică. Trase perdelele şi deschise valiza, ştergându-şi mâinile de pantaloni pentru a se asigura că erau curate. Nu voia să murdărească muselina rochiei.

Marlowe ura să se îmbrace ca o fată. Ura asta pentru că era incomod şi pentru că ceilalţi tineri o priveau ciudat. Muncise mult să fie una dintre ei. Vorbea cu ei, se îmbrăca asemenea lor, scuipa ca ei. Nu voia ca ei să se gândească la ea ca la o fată – nu numai pentru că le-ar fi putut veni idei, dar şi pentru că ea voia să se integreze. Voia să fie unul dintre Copiii din Covent Garden, aşa cum îşi numeau banda. Era cea mai bună bandă din Londra, după părerea ei.

Astăzi însă i se dovedise că nu se integrase. Barosanul o numise Elizabeth. Nu era Elizabeth. Încercase să-i spună, dar el ştia că ea minţea. De obicei ea minţea bine, dar fusese luată prin surprindere. Barosanul probabil că fusese încântat. Ea niciodată nu era luată prin surprindere.

— Marlowe? se auzi o voce şoptită de partea cealaltă a perdelei.

Ea tresări.

— Sunt aproape gata.

Nu era aproape gata şi-şi dădu jos repede hainele de băiat, îşi trase o cămaşă şi cotrobăi prin valiză după o jupă, corsaj şi pantofi. Ea era Marlowe, îşi spuse sieşi. Acesta era numele ei. Nu Elizabeth. Aceasta era o fantezie pe care o invocase pentru a se consola după una dintre bătăile lui Satin sau când fusese nouă printre copii, când îi fusese frig şi când fusese speriată.

Nu mai era un copil. Avea 20 de ani. Şi era Marlowe. Îşi legă corsajul, se chinui puţin, apoi renunţă.

— Barbara este aici? întrebă ea, ştiind că Gideon încă o aştepta de partea cealaltă a perdelei.

— Nu. A adus cina şi a plecat. Să o chem?

Barbara era soţia proprietarului cramei Unicornul Roşu, o bodegă situată peste drum de cotlonul copiilor din Seven Dials. Satin avea un soi de aranjament cu cei doi. Marlowe suspecta că Satin promisese că nu va jefui locul dacă Barbara le oferea o masă caldă pe zi şi dacă făcea curăţenie după copii. Barbara o ajuta de asemenea pe Marlowe să se îmbrace în rarele ocazii când trebuia să arate ca o doamnă. Dar şi Gideon ştia cum să îmbrace o femeie. Ea se gândea că probabil el dezbrăcase multe.

— Nu, nu te deranja, spuse Marlowe, trăgând perdeaua.

Ştia că Gideon voia să plece. Pe Marlowe nu o deranja deloc dacă Gideon îi lega corsajul. Era pentru ea mai mult un prieten decât un bărbat. Se sărutaseră de câteva ori, când fuseseră puţin mai mici, dar niciunul nu simţise nimic. Nu existase scânteia – nu că Marlowe ştia cum era să simtă scântei, dar Gideon spusese că el ştia şi că între ei doi nu exista. Probabil că era un lucru bun, având în vedere că Satin i-ar fi omorât atât pe Marlowe, cât şi pe Gideon dacă ar fi început să se furişeze pentru a se giugiuli.

Gideon păşi înăuntru, iar ea se întoarse. Când nu începu imediat, ea privi peste umăr. El arătă spre pieptul ei.

— Probabil că mai întâi trebuie să le dezlegi.

Ea aruncă o privire spre pieptul ei plat de sub cămaşă.

— Corect.

Cămaşa era largă, iar ea pur şi simplu o coborî până la coate, până când putu dezlega nodul legăturii. Apoi începu să desfacă materialul, ceea ce era o sarcină grea, căci era prea mult material. Imediat ce o desfăcu de câteva ori, sânii începură să o doară când sângele începu să circule din nou. Ura să îi simtă grei, precum şi faptul că o încurcau. Privi spre Gideon şi observă că acesta privea în altă parte.

— Gideon, spuse ea, ţie îţi plac sânii.

El râse şi dădu din cap, fără să se uite la ea. Ea trase de un sfârc.

— Ce te atrage la ei? Cred că sunt o pacoste.

— Marlowe, nu voi purta discuţia asta cu tine acum. Ridică-ţi cămaşa şi întoarce-te!

Ea făcu ce-i spuse, trăgându-şi corsajul. Cu mişcări îndemânatice, o legă la spate. Îi împingea sânii mai mult decât era confortabil şi oftă, ştiind că avea să fie expuşi ore în şir.

Era interesant că Gideon nu voise să se uite la sânii ei şi să-şi dea cu părerea. Ea îi văzuse mădularul. Nu avusese prea multe de spus despre el, cu excepţia faptului că arăta ca toate celelalte pe care le văzuse. Se gândea că Gideon încerca să se comporte ca un domn. Nu înţelegea de ce, căci nici ea nu era o doamnă.

Gideon termină de legat, iar ea îşi trase rochia peste cap. Gideon trebui să o ajute şi cu ciorapii, şi cu ţinuta. Apoi, trebuia să se ocupe de pantofi şi de păr, dar uitase să-şi lege buzunarele. Avea nevoie de ele pentru pumnal. În cele din urmă, fu gata. Ce chin îngrozitor!

Marlowe ieşi de după cortină şi se întoarse în încăperea principală. Gideon şi copiii lui erau gata – Tiny, Stub şi Joe. Tiny şi Stub erau mici, dar iuţi. Joe era rapid, iar uneori Satin îl numea Alergătorul. Joe stătea de şase şi alerga să le spună dacă fuseseră descoperiţi. Era datoria ei să se asigure că băieţii nu erau prinşi.

Când intră în camera comună, toţi ochii se întoarseră spre ea. Nu chiar asupra ei, ci asupra sânilor ei. De aceea

ura să se îmbrace ca o fată. Băieţii uitau că le putea învineţi ochii şi începeau să se holbeze la părţile ei feminine. Marlowe îşi puse mâinile în şolduri.

— La ce vă holbaţi? N-aţi mai văzut ţâţe până acum?

Unii băieţi îşi lăsară privirile în jos, dar alţii râdeau la ea. Unul era un puşti care se alăturase bandei la câţiva ani după ea. Nu-i ştia numele adevărat, dar i se spunea Beezle. Era aproape la fel de înalt ca Gideon şi era puternic. Marlowe nu era sigură că putea să-l învingă într-o luptă. Matroanele tindeau să-l evite, iar Marlowe ştia că avea reputaţia de a fi violent. Privirea lui Beezle rămase asupra ei mult timp după ce ea-l surprinsese privind-o. Oricare alt băiat şi-ar fi îndepărtat privirea.

Satin se puse între ei.

— Plecaţi! Vreau o captură bună! Ne vedem la gardul adăpostului.

Gideon îi dădu lui Marlowe o pânză mare şi cei patru tovarăşi ieşiră.

Seven Dials prindea viaţă noaptea. În lumina zilei părea numai locul celor mai josnice prostituate şi al invalizilor care se opreau la fiecare uşă. Bordelurile şi tavernele erau închise şi întunecoase, deşi barurile erau mereu deschise şi pline cu beţivi. În lumina slabă a zilei, copiii şi soldaţii mutilaţi stăteau ghemuiţi pe la colţuri, părăsiţi şi oropsiţi, cu mâinile întinse. Dar întunericul se lăsase acum şi, cu el, apărură în umbre bărbaţi, femei şi copii. Străzile erau aglomerate cu bărbaţi şi femei care se revărsau în localurile publice puternic luminate. Marlowe privea domnii din Mayfair împiedicându-se, beţi. Erau o pradă uşoară.

— Vom face mai mulţi bani, spuse Gideon, ascunzându-şi sub haină ciocanul.

Folosea obiectul pentru a deschide uşa casei. Mergea lângă ea, aproape protector. În rochie, Marlowe atrăgea mai multă atenţie decât şi-ar fi dorit. Ea încuviinţă spusele lui. În plus, nu se grăbea să mai întâlnească alţi domni în seara asta. Nu uitase întâlnirea cu bărbatul care-şi spunea Sir Brook. Acum se trezi analizând fiecare persoană mai de

vază, temându-se să nu fie el. Îi spusese că putea să meargă la el. Îi spusese unde se afla biroul lui. De fapt, încercase să-i ofere cartea lui de vizită. Oare era nebun individul? Nu-i putea lua cartea de vizită. Dacă Satin ar fi găsit-o?

— Ştii cum merge treaba, spuse Gideon, acum că se îndreptau spre cadranul solar, care marca intrarea în Seven Dials.

Acesta marca de asemenea ieşirea lor. Marlowe se concentra asupra cuvintelor lui Gideon, în loc să se gândească la evenimentele din acea amiază. Nu-şi putea permite să fie distrasă.

— Marlowe va ciocăni la uşă şi îşi va spune povestea.

El îi întinse o bucată de pergament. Ea îl deschise şi oftă. Văzu câteva cuvinte şi recunoscu faptul că era scenariul cocoşului şi taurului. Îl folosise de sute de ori. Hârtia era un paşaport fals pentru Theodosia Buckley. Îl arăta pentru ca povestea ei să fie mai credibilă. Cerea bani pentru a putea să se întoarcă acasă, în Shropshire. Probabil că nu avea să obţină prea mulţi bani, dacă avea să primească, dar nu asta era ideea. În timp ce ea reţinea proprietarii casei, Gideon, Stub şi Tiny aveau să jefuiască locul. Joe avea să stea de şase în caz că trecea Paza sau vreo trăsură. Băieţii urmau să verifice înainte de a coborî pe fereastră şi, când avea să audă semnalul lui Joe, ea trebuia să-şi încheie balivernele şi să îi întâlnească la locul stabilit.

— Unde este locul de întâlnire? îl întrebă pe Gideon după ce acesta revăzu sarcinile băieţilor.

Toţi ştiau ce aveau de făcut, dar lui Gideon îi plăcea să se asigure că toată lumea era pregătită.

— Casa este în Cheapside, aproape de librărie, îi spuse Gideon. Ne întâlnim acolo. Ţi-o voi arăta când vom trece pe lângă ea.

Ieşiră din Seven Dials, iar Gideon le sugerase să se împartă în două sau trei grupuri. Un grup de cinci ar fi arătat suspect. Marlowe se îndreptă spre Tiny. De obicei ea mergea cu cel mai mic dintre băieţi, deoarece adesea oamenii credeau că sunt mamă şi fiu, dar Gideon o prinse

de braţ, oprind-o.

— Vino cu mine! O luă de braţ şi o porniră ca şi cum ar fi fost doi iubiţi la plimbare. Când lăsară băieţii în spate, Gideon o întrebă. Ce s-a întâmplat?

— Nimic, spuse ea repede.

— Marlowe, te cunosc! Ce s-a întâmplat?

Ea îşi muşcă buricul degetului. Desigur că nu putea să îi ascundă nimic lui Gideon.

— Eu şi Gap am fost prinşi furând pe Piccadilly. Gap a văzut un barosan şi, când am intrat în joc, m-a prins şi mi-a spus Elizabeth.

Ea şopti numele, deşi ştia că nimeni nu o putea auzi.

— Poate te-a confundat, sugeră Gideon.

Marlowe dădu din cap.

— Eram îmbrăcată ca un băiat, dar chiar dacă m-ar fi recunoscut, mă căuta pe mine. Mi-a spus că mă aştepta.

— Dar Gap l-a furat.

— Ştiu. Probabil că inspectorul îi observase în ultimele zile, le înregistrase mişcările. O preocupa, dar nu la fel de mult cât o preocupa ceea ce îi spusese când o trăsese în pragul unei uşi. A spus că părinţii mei l-au angajat să mă găsească. Vor să mă întorc acasă.

— Satin a spus…

— Ştiu ce a spus Satin. Că m-a găsit pierdută şi abandonată în parc. Că m-a salvat.

Dacă ar fi fost adevărat, de ce îşi amintea că fusese iubită şi fericită? Satin spusese că nu îşi ştia numele şi că probabil nu i se dăduse unul. Susţinuse că era fiica unei amărâte, jumătate cerşetoare, jumătate femeie uşoară. Ea îşi amintea însă o mamă care era blândă şi care mirosea bine. Îşi amintea că i se cânta şi că era legănată şi că i se spunea Elizabeth.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, Gideon spuse:

— Sunt amintiri sau…

El ezită, dar ea înţelese la ce se referea. Se întrebase şi ea adesea dacă amintirile ei erau numai nişte dorinţe închipuite. Dar dacă era numai închipuiri, de unde ştia acel cântec de leagăn? Nu era ca şi cum l-ar fi auzi la St. Giles.

— Sir Brook nu ar fi putut şti despre asta, spuse ea în cele din urmă.

— Sir Brook?

— A zis că aşa îl cheamă. Este un detectiv.

— Poliţist? Marlowe, fie încearcă să te prindă, fie este o nouă schemă. El grăbi pasul. Asta este librăria.

Se ascunseră în prag, iar Marlowe realiză că se încheiase conversaţia. Probabil Gideon avea dreptate. La urma urmelor, ce şanse erau să fie fiica unui barosan? Probabil că era bastarda vreunei amărâte. Brook probabil că pusese la cale vreo schemă, iar ea era momeala. Dacă era un joc, era unul bun. Ştiuse chiar şi când să plece. Îi atrăsese atenţia şi-i spusese să vină la el dacă era interesată să-şi cunoască părinţii. Apoi plecase, lăsând-o acolo, pe Piccadilly, cu gura căscată. Nici măcar nu-şi ceruse banii înapoi.

— Deci, ce vei face? întrebă Gideon în timp ce aşteptau ca băieţii să li se alăture.

— Nimic, spuse ea.

Nu se decisese, dar dacă îi spunea lui Gideon că se gândea la oferta lui Sir Brook, acesta avea să-i ţină o lungă morală despre cât de proastă era ideea. Gideon ar fi avut dreptate. Aşa cum îi plăcea lui Satin să sublinieze, pierduse prea mult timp şi petrecuse prea mult efort pregătind-o pe ea şi pe ceilalţi copii. Îi hrănise, îi îmbrăcase, le oferise un adăpost. O lua personal atunci când vreunul dintre copiii lui fugea. Unii fugiseră de mai multe ori. Dacă un băiat avea să fugă iar, existau şanse mari să fie găsit plutind pe Tamisa.

Marlowe încercase să fugă o singură dată, când avea vreo doisprezece ani. Pentru gestul ei, Satin aproape că o omorâse în bătaie, în timp ce stătea acolo, sângerând şi plângând, el se aplecase la urechea ei şi-i spusese:

— Nu te voi lăsa să pleci niciodată, Marlowe. Eşti prea valoroasă pentru mine. Mai bine moartă, decât liberă.

— Satin nu mă va lăsa niciodată să plec, spuse ea.

— Are planuri pentru tine, spuse Gideon fără să o privească. Îşi băgă mâinile în buzunare, ca şi cum nu-i păsa ce plănuia Satin, dar Marlowe avea sentimentul că Gideon

nu era de acord. Un atac mare. Va trebui să se bage în asta fără tine, şi a investit prea mult pentru asta.

Marlowe suspecta că Satin o păstra pentru un atac mare. Îl văzuse şoptind cu Beezle de câteva ori. O dată sau de două ori, priviseră spre ea. Nu o surprindea. Ea era cel mai bun hoţ pe care îl aveau Copiii din Covent Street. Cu cât era mai bună deghizarea, cu atât erau mai mari şansele să fie prinsă şi să fie aruncată în pârnaie. Nu-şi dorea să-şi petreacă restul vieţii la Newgate.

Nu-şi dorea însă nici să-l petreacă furând pentru Satin. Dar ce să le spună părinţilor ei acum? Dacă aveau mălaiul pentru a angaja un nobil precum Sir Brook, erau bogaţi… cel puţin după standardele ei. Se vor uita o dată la ea şi îi vor cere să dispară. Cel puţin era dorită şi necesară la Copiii din Covent Graden.

— Iată-i că vin, spuse Gideon, alertând-o de sosirea băieţilor. Eşti gata, Marlowe?

— Mereu.

Şi vorbea serios. Îşi îndepărtă gândurile de la mame şi taţi. Nu-şi putea permite să fie moale sau să se îngrijoreze dacă aveau să o iubească sau nu. Dacă atacul acesta avea să se lase numai cu decese, va avea mai multe motive de îngrijorare decât dacă păsările cântă în copaci sau dacă mama avea să o învelească la noapte.

Îşi îndreptă umerii, făcu semn din cap către Gideon şi către băieţi, apoi aceştia plecară în spatele casei pe care aveau să o jefuiască. Le oferi o clipă pentru a-şi ocupa poziţia înainte de a traversa strada şi a începe să meargă. Auzi ropotele cailor pe stradă în spatele ei, dar nu era neobişnuit ca oamenii să fie afară la ora asta. Aruncă o privire lui Joe, care stătea într-un colţ umbrit, şi-i făcu semn că totul este în regulă. Era numai o trăsură în trecere. Nimic care să o îngrijoreze. Nu era nimic greşit în a bătea la uşa cuiva, iar ocupanţii trăsurii numai asta aveau să vadă.

Începu să urce treptele, dar observă prea târziu mişcare pe scara servitorilor care ducea în subsol. Înainte să poată reacţiona, un bărbat o prinse, o ridică de parcă ar fi fost un sac de cartofi şi o aruncă peste umăr. Ea se

zbătea şi ţipa, dar, în ciuda zgârieturilor şi pumnilor, el nu-i dădu drumul. Joe venea spre ea, iar ea striga spre el. Avea să o salveze. Dacă nu Joe, Gideon. Nu avea să dispară astfel. Era sigură de asta.

Atunci fu aruncată într-o trăsură, iar peste cap i se trase un sac. Se lăsă întunericul.

Capitolul 2

Dane privea pe fereastra trăsurii şi se întreba ce dracului o fi fost în mintea lui să i-o împrumute lui Brook. Cum de era mai interesant să supravegheze o stradă din Cheapside decât să meargă la o serată la Lady Yorke?

Păi, să vedem! Orice ar fi fost mai interesant decât serata lui Lady Yorke. Era mai interesant să priveşti iarba crescând şi, stând în trăsură vreme de o oră, să dai ocol străzii era aproape la fel de interesant. Oftă şi-şi masă tâmplele. Ar face bine să rămână aici. Nu era ca şi cum avea ceva mai bun de făcut, având în vedere că Parlamentul nu se întâlnea în seara asta. Zâmbi, gândindu-se la discursul pe care-l ţinuse la ultima sesiune. Fusese o denunţare înflăcărată a unei propuneri de lege pentru alocarea mai multor fonduri în vederea sprijinirii săracilor.

Săracii! Dar militarii şi fermierii? Dar nenorocita de problemă irlandeză? Dane argumentase cu succes – iar legea fusese respinsă – că săracii îşi meritau soarta. Erau leneşi sau preferau trândăvia în detrimentul muncii grele. Murdari, needucaţi şi imorali, clasele inferioare abia de ajungeau la rangul de oameni. Era mai bine ca ţara să privească spre viitor – să-şi hrănească poporul şi să-l apere.

În calitate de conte, Dane nu avea numai responsabilităţile unui proprietar, ale unui nobil şi ale unui membru al Parlamentului, ci avea şi responsabilităţi sociale. Era profund plictisit de aceleaşi baluri, aceleaşi debutante insipide, aceleaşi conversaţii ridicole despre vreme. Ura Londra în timpul sezonului. Şi era numai începutul lui.

Datoria putea fi extrem de obositoare.

Se gândise că, dacă va accepta invitaţiile şi-şi va face apariţia, mama lui, contesa de Dane, văduvă, va înceta să-l mai bată la cap să-şi găsească o soţie. Din contră, ea se comporta şi mai rău decât înainte. Ar trebui să aleagă o fată şi să încheie discuţiile. Oricum, toate erau la fel.

Dacă Brook ar fi stat cu el în trăsură, şi-ar fi dat ochii peste cap şi ar fi spus că îi era tare greu lui Dane, în calitate de conte. Nu toţi puteau fi eroi, ca Brook. Nu toţi puteau salva oameni. Cineva trebuia să fie un om simplu.

La naiba cu el, dacă asta presupunea poziţia lui Brook, atunci nu avea decât să fie el eroul! Dane era pe cale să adoarmă din cauza plictiselii absolute.

Trăsura începu să se mişte, iar Dane se încruntă. Nu ceruse vizitiului să pornească. Oare erau atacaţi de hoţi? Cel puţin asta ar fi făcut seara mai interesantă.

Apoi auzi un ţipăt.

Dane se ridică şi trase perdeaua chiar când se auzi vocea fratelui său, strigând:

— Deschide uşa! Deschide dracului uşa!

Dane deschise, deşi trăsura încă se mişca. Se opri o clipă şi Brook aruncă un animal sălbatic înăuntru. Dane se dădu în spate, departe de ghearele creaturii furioase, chiar când Brook se urcă şi trânti uşa trăsurii în urma lui.

— Dă-i bice! strigă el.

Trăsura porni, mergând cu viteză periculoasă, chiar şi dacă nu s-ar fi aflat pe străzile aglomerate ale Londrei. Nu avea însă timp să îşi facă griji pentru cât de periculos conducea vizitiul. Creatura se întinse spre el, zgâriindu-i piciorul şi reuşind să-l muşte destul de serios de gambă.

— Au! strigă el, încercând să o îndepărteze.

Căzu, iar Brook îi puse un sac pe cap. Asta o derută, iar fratele lui profită de momentul de confuzie pentru a-i lega mâinile.

Mâinile? Era om?

— Ce dracu este asta? întrebă Dane.

— Cine, iar numele ei este Elizabeth, îi spuse Brook printre dinţi, din cauza efortului pe care trebuia să-l depună

pentru a face nod funiei care-i lega mâinile.

— Este o femeie?

O femeie care tocmai îl muşcase? La dracu, piciorul îl durea îngrozitor.

Se apropie şi observă rochia murdară pe care o purta creatura. Privirea îi urcă… da, clar era o femeie.

— Este, spuse Brook, lăsându-se epuizat pe banchetă, Lady Elizabeth Grafton.

Dane crezuse mereu că în ziua în care fratele lui va face o greşeală – o greşeală monumentală, genul pe care Dane încerca din răsputeri să îl evite – avea să se bucure. Piciorul însă îl durea tare şi era mai îngrijorat de sănătatea mintală a fratelui său – şi, adevărul fie spus, şi de a lui – decât fericit că putea să spună: „Ţi-am zis eu!”

Dane aruncă încă o privire femeii. Nu ştia cine era, dar nu era fiica marchizului de Lyndon. Era un soi de şobolan al străzii. Numai mirosul era suficient pentru a dovedi că baia era un lux de care nu se bucura frecvent, dacă o făcea vreodată. Şi limbajul ei. Nicio doamnă nu cunoştea cuvintele pe care i le adresase lui Brook. Dane nici măcar nu ştia unele dintre înjurături. Şi mizeria. Avea să îi ceară valetului să-i spele imediat pantalonii.

— Eşti bine? întrebă Dane. Te-ai lovit recent la cap?

Brook îi aruncă o privire furioasă.

— Ea este.

Înainte ca Dane să-l poată contrazice, creatura – femeia, dacă insista Brook – probabil că-şi revenise, deoarece începuse să înjure din nou. Nu putea vedea cu sacul care-i acoperea ochii, iar ghearele îi erau legate, dar încă putea da din picioare. Dane se mută pe cealaltă parte a trăsurii, pentru a evita loviturile ei. Dacă pumnii i-ar fi fost la fel de iuţi ca picioarele, putea fi un pugilist de temut.

— Nu o pot duce la lordul Lyndon aşa, zise Brook.

Dane se încruntă. Nu-i plăcea substratul acelei afirmaţii. Pentru că Brook nu continuă, el sugeră:

— Ai putea să o arunci înapoi în stradă.

Privi pe fereastră şi văzu că acum se aflau pe Mayfair. Poate că nu ar trebui să elibereze o astfel de creatură pe

Mayfair. Ar putea continua să conducă şi să o lase undeva în siguranţă. Undeva precum Scoţia. Sau America.

— Nu o arunc înapoi pe stradă.

Femeia tăcu, ca şi cum şi-ar fi ascultat sentinţa.

— Am putea să o punem pe o navă. Australia ar putea fi suficient de departe.

— Nu!

Fetişcana ţipă şi începu să înjure iar. Dane ridică o mână pentru a se proteja.

Brook dădu ochii peste cap.

— Dane!

Dane se arătă deznădăjduit.

— Chiar tu ai zis că e o hoaţă. Aceasta este cea mai mică pedeapsă pe care o poate primi.

— Adevărat, dar mă gândeam că am putea-o aduce pe calea cea bună.

Dane miji ochii, iar fata vorbi pentru prima dată.

— Nu vreau nicio cale bună.

Vocea ei se auzea înăbuşită de sub sac.

Dane arătă acuzator cu degetul spre femeie.

— Ai auzit-o! Nu vrea să fie adusă pe calea cea bună.

— Oricum, o ducem acasă…

— Acasă!

— O spălăm şi o facem prezentabilă înainte de a o da lordului şi lui Lady Lyndon.

— Nu! strigă creatura.

De data aceasta Dane nu îi mai evită loviturile, iar genunchiul lui suferi consecinţele.

— La dracu!

Pantalonii nu mai aveau nicio şansă.

— Dă-mi drumul, strigă ea, lovind din nou. Gândaci nenorociţi! Daţi-mi drumul, lingăilor!

Continuă, iar Dane îşi privi fratele uluit. Nu mai auzise niciodată o femeie vorbind astfel.

— Simt de parcă ar trebui să iau notiţe, spuse el printre strigăte. I-aş putea impresiona pe domnii de la Gentleman Jackson.

— S-ar putea să fii aruncat în stradă, comentă Brook.

Oricum, o duc la Casa Derring.

Acum Dane îşi pierdu răbdarea.

— Ba nu. Susanna este acolo cu mama. Nu putem să le punem – arătă spre ea dispreţuitor – în situaţia asta.

— Prostii, spuse Brook, încrucişându-şi braţele într-un gest care îi dădea lui Dane de înţeles că se luase deja decizia. Spre deosebire de tine, lor le plac cazurile caritabile. Şi nu o să mori dacă îţi mai murdăreşti din când în când mâinile alea imaculate.

Dane privi la mănuşile lui fără pată. Poate că nu o să-l omoare, dar cu siguranţă avea să-l facă să sufere.

— Credeam că ideea era să ţinem departe de Casa Derring gloata şi infractorii. Este deja suficient de rău că nu poţi să mergi pe drum fără să fii buzunărit sau tâlhărit în plină stradă. Măcar casa să ne fie sigură.

Brook se încruntă.

— Parcă eşti tata.

— Şi uite ce s-a întâmplat cu el. Ultima spargere l-a omorât.

— Era deja bolnav şi slăbit.

— Cu siguranţă jaful şi vandalizarea i-au grăbit sfârşitul.

Brook nu îl contrazise, iar Dane consideră tăcerea fratelui său drept un acord tacit. Dane trăise în Londra mare parte din viaţă şi era familiarizat cu tot felul de infracţiuni şi infractori. Fusese ţinta infracţiunilor de nenumărate ori. Mereu Dane purta cu el un baston gros sau un pistol. Se putea descurca singur. Moartea tatălui însă îl înfuriase pe Dane şi îi alimentase ura faţă de clasa inferioară, pe care o considera o clasă criminală.

Când ajunseră la casa din oraş de lângă Berkeley Square, Dane rămase ferm. El era contele, deşi adesea fratele lui uita, în mod convenabil, şi nu avea de gând să accepte în casa lui această – singurul cuvânt politicos care-i venea în minte era ţărăncuţă. Spre deosebire de multe case vechi, bucătăria şi spălătoria Casei Derring erau situate în curtea din spate, care erau accesibile fie prin camerele servitorilor, fie de afară, prin aleea din spate. Aşezarea

acestora reducea riscul unui incendiu, în cazul în care bucătăria lua foc, şi le oferea mai mult spaţiu servitorilor. Mama lui şi Susanna probabil că erau încă plecate, iar cei mai mulţi servitori erau în pavilionul lor la ora aceasta. Bucătăria ar fi trebuit să fie liberă.

Dane dădu ordin vizitiului să oprească aproape de scara servitorilor, înainte ca trăsura să fie observată de majordom, care fără îndoială supraveghea reîntoarcerea lor.

Dane îl privi pe Brook pe deasupra femeii care încă se zbătea. Ţărăncuţa asta nu obosea niciodată?

— Cum o scoatem de aici?

— O cărăm.

Părea să fie singura modalitate, dar asta nu însemna că lui Dane îi plăcea.

— Dacă o ducem în casă cum se cuvine…

Dane ridică mâna, întrerupându-şi fratele. Oftând, îşi scoase mănuşile şi haina şi îi arătă, gesticulând, fratelui său ceea ce aveau să facă. Dacă femeia nu ştia ce avea să urmeze, nu putea plănui un atac. Brook încuviinţă, gesticulă şi el, ba chiar provocă un gest cam vulgar din partea lui Dane, apoi, oftând, Dane deschise uşa trăsurii şi coborî. Încuviinţă, iar Brook împinse femeia din trăsură chiar în braţele lui Dane.

El evită să o ţină prea aproape. Aşa cum îl văzuse pe Brook făcând, o aruncă peste umăr şi îi ţinu genunchii aproape de piept, pentru a nu-l putea lovi tare sau în vreun loc cu adevărat vulnerabil. Se înfioră la mirosul ei şi se gândi că poate ar fi mai bine să ardă cămaşa după aceea. Dane aruncă o privire vizitiului, care se uita la ei cu gura căscată.

— Nici o vorbă.

— Da, milord!

Era mai uşoară decât se aşteptase Dane şi o cără destul de uşor pe trepte, până în bucătărie. Brook merse înaintea lor, deschizând uşa şi aprinzând lampa pentru a putea vedea. Lângă bucătărie se afla o săliţă comună, unde servitorii mâncau, coseau sau se adunau când aveau timp

liber. Dane alese să o aşeze pe unul dintre scaunele din sala comună. Era mai departe de cuţite şi de alte obiecte care ar fi putut fi folosite drept arme.

O aşează şi se dădu înapoi. Ea se zbuciumă şi căzu de pe scaun. Brook făcu semn spre ea.

— Ar trebui să o dezlegi. Nu-şi poate folosi mâinile pentru a se echilibra.

— Dezleag-o tu! spuse Dane, dar ştia că el avea să facă asta.

Oricât şi-ar fi dorit, nu o putea lăsa legată. Era inuman. Se apropie de ea cu grijă. Ea părea să simtă unde se află el, deoarece întoarse capul în direcţia lui şi îl lovi. El îi evită picioarele şi reuşi să se strecoare în spatele ei. O apucă de încheieturi şi încercă să slăbească nodul. Nu avea să funcţioneze. Nodurile se întăriseră din cauza zbuciumului ei. Dane merse în bucătărie, găsi un cuţitaş ascuţit şi se întoarse.

Nu putea tăia funia fără să o taie şi pe ea, dacă avea să continue să se zbată.

— Ascultă, spuse el, îndepărtându-se când ea se întoarse spre vocea lui şi încercă să lovească. Voi tăia funia, dar va trebui să stai nemişcată, altfel te voi răni.

Vorbise încet şi calm, aşa cum ar fi făcut-o dacă s-ar fi adresat unei iepe nărăvaşe.

— Te voi omorî, spuse ea.

Brook păru mirat. Dane încercă să-şi păstreze calmul.

— Îţi va fi mult mai uşor să reuşeşti dacă vei avea mâinile libere.

Ea încetă să lovească, suficient cât să se gândească la ce spusese el. În cele din urmă, zise:

— Dacă încerci ceva…

— Femeie, te asigur, nu atentez la virtutea ta. Nimic din ce faci nu m-ar putea ispiti.

În lumina lămpii putea vedea mai clar petele de pe rochia pe care o purta, stratul de mizerie de la încheieturile ei şi de sub unghiile sale. Apoi mai era şi putoarea unui trup nespălat. Nu-şi dorea să se apropie de ea. În timp ce o privea, ea ridică încheieturile. Cu prudenţă, Dane se aşează

lângă ea şi îngenunche. Ea nu se mişcă atunci când el strecură cuţitul pe sub funii. Tăie numai o dată, iar ea fu eliberată. Se dădu în spate la fel de repede ca ea. Imediat, ea-şi dădu jos sacul de pe cap şi se lăsă în jos, analizând împrejurimile.

Dane nu putea decât să se holbeze la ea.

— Eşti numai o fată.

Capul ei se întoarse în direcţia lui, părul ei negru căzându-i pe faţă.

— Oi fi eu o fată, dar îţi pot face felul.

Dane ridică mâinile, pentru a o ţine la distanţă.

— Nu mă îndoiesc că ţi-ar plăcea să încerci.

— Nu îţi vom face rău, spuse Brook.

— Tu, spuse ea. Tu m-ai înhăţat! Ce este locul ăsta? Privi împrejur. Un bordel?

Dane privi contrariat.

— Este o bucătărie.

Ea nu părea să-l creadă şi continuă să dea din cap, tresărind la cel mai mic sunet. Dane era intrigat. Îi dăduse vreo treizeci de ani sau mai mult. Avea trup de femeie, dar faţa ei era a unei fetişcane. Probabil că nu avea mai mult de douăzeci de ani, dacă îi avea şi pe aceia. Deşi părul ei era cam murdar, faţa îi era curată... măcar relativ curată. Poate că nu-i făcea plăcere să fie murdară. Avea ochi mari, albaştri, care scânteiau de furie şi ură. Nu era o domnişoară fandosită. Domnişoarele de la Almack ar fi leşinat până acum.

Se auzi o bătaie în uşă, iar ea se întoarse în acea direcţie, cu mâinile întinse, ca şi cum ar fi fost gata să se lupte cu un alt atacator.

— Ce este asta?

— I se spune ciocănit, zise Dane. Un obicei politicos pentru a-i informa pe alţii că îţi doreşti să intri.

Brook deschise uşa, iar vizitiul familiei Derring rămase în uşă.

— Da, Ezekiel!

— Aţi primit un bilet, milord. M-am gândit că ar fi bine să vi-l aduc. Privirea lui întâlni fata şi păru uşurat că era

nevătămată. Nu aş vrea ca ceilalţi servitori să pună întrebări.

— Mulţumesc! Brook închise uşa şi desfăcu sigiliul scrisorii. La naiba!

— Ce este? întrebă Dane.

— Trebuie să plec. Jandarmi…

— Nu! Dane dădu din cap. În niciun caz. Îţi interzic!

Brook ridică din umeri.

— Nu ai genul acesta de autoritate. Trebuie să plec.

Se îndreptă spre uşă, iar Dane se aşeză în faţa lui, ţinând uşa închisă cu mâna.

— Acum? În acest moment?

— Este urgent.

Dane îi aruncă o privire furioasă.

— Şi eu ce ar trebui să fac cu ea? întrebă el printre dinţi.

Brook aruncă o privire în spate, ca şi cum uitase de ea o clipă.

— S-o bagi la spălat! O voi duce mâine la lordul Lyndon.

— Dacă într-adevăr intenţionezi să o prezinţi pe fata asta lordului Lyndon drept fiica lui, eşti complet nebun.

— Vom vedea, zise Brook.

Înaintă, apoi îi aruncă lui Dane o privire cu subînţeles când acesta nu-şi îndepărtă mâna. Înjurând, Dane se dădu la o parte, iar Brook plecă.

Dane se întoarse şi o privi pe fată. Îl privi şi ea, provocându-l şi ameninţându-l în acelaşi timp cu ochii. Dumnezeu să aibă milă de el. Voise numai să scape de plictiseala sezonului. Nu voise să se lupte cu o diavoliţă. Brook zisese să o cureţe. Dane presupusese că se referise la haine curate. Dar ce sens avea să pună haine curate pe un trup murdar? Trebuia să o convingă să se spele.

Cada servitorilor se afla în colţul încăperii. Trebuia numai să încălzească apa pe plită. Nu că ar fi ştiut cum funcţiona plita. De aceea avea bucătăreasă. Va trebui să o cheme. Când avea să se întoarcă, fata ar fi fost dusă de mult. Oare chiar era un lucru rău? Dane credea că nu, dar

fratele lui nu ar fi fost de acord. Lui Dane nu-i păsa dacă s-ar fi încăierat cu Brook, dar chiar se întreba de ce fratele lui credea că fata aceasta putea fi Lady Elizabeth Grafton, fiica marchizului de Lyndon. Cunoştea povestea micuţei Lady Elizabeth. Dispăruse într-o zi din parc şi, în ciuda căutărilor minuţioase, nu fusese niciodată găsită. Dădaca fusese acuzată şi aruncată în închisoare, dar Dane bănuia că biata femeie era nevinovată. Existau bărbaţi care răpeau copii pentru a-i trimite în colonii sau pentru motive mai sumbre. Dane încerca să-şi amintească mai multe detalii. Pe atunci avea vreo zece ani, iar micuţa probabil cinci. Asta însemna că acum ar fi avut vreo douăzeci de ani. O privi pe fata din faţa lui. Avea vârsta potrivită.

— Dacă îţi vei întâlni părinţii, va trebui să te speli şi să te schimbi.

— Nu am părinţi, declară ea.

Nu era de mirare. Era evident odrasla lui Satana.

Totuşi, era interesant. O hoaţă întreprinzătoare, ca ea, ar fi speculat oportunitatea de a pretinde că este fiica unui marchiz.

— Atunci nu eşti Lady Elizabeth Grafton? întrebă el.

— Numele meu este Marlowe. Dane aşteptă. Numai Marlowe, adăugă ea.

— Şi nu eşti fiica marchizului de Lyndon?

— Nu-l cunosc pe individ. Acum, dacă mi-ai da drumul…

Încercă să treacă pe lângă el, dar Dane – învingându-şi scârba faţă de mizeria de pe ea – o prinse de talie. Ea se dădu în spate, iar el se trase într-o parte, înainte ca ea să-l poată lovi. Părea să aibă ţintă bună.

— Mă tem că nu te pot lăsa să pleci.

Ea-l privi încruntată.

— De ce nu?

— Mă bucur că ai întrebat. Din două motive. În primul rând, fratele meu este detectiv. Nu ştiu cum reuşeşte, dar cunoaşte informaţii. Ceea ce duce la cel de-al doilea motiv. Dacă el crede că eşti Lady Elizabeth, va trebui să-i ofer credit.

— Este un mod elegant de a spune că sunt o mincinoasă.

Dane gesticulă neputincios.

— Deloc.

Ea îşi încrucişă braţele.

— Serios? Crezi că nu ştiu cine sunt? Ţi-am spus că mă numesc Marlowe. Nu o cunosc pe domnişoara asta despre care vorbeşti. Acum, dacă-mi mai spui o dată că numele meu este Elizabeth, atunci mă faci mincinoasă.

Dane se uită fix la ea îndelung. Îi venea greu să recunoască, dar fata avea dreptate. În esenţă, o făcea mincinoasă.

— Nu am intenţionat să te jignesc.

— Poţi primeni un porc, dar tot porc rămâne.

Acum vorbeau despre animale? Sau fata asta era mai inteligentă decât părea?

— Foloseşti o metaforă? întrebă el.

— Gata cu vorbele mari, ceru ea. Lasă-mă să plec!

El refuză să se coboare la nivelul ei şi răspunse.

— Nu are sens să te las să pleci. Fratele meu te va găsi iar.

Apoi Dane ar fi trebuit să suporte morala lui pentru că lăsase fata să scape.

— Ba nu. Mă pot ascunde, astfel încât să nu fiu găsită vreodată.

Ea nu-l cunoştea pe Brook. Putea găsi pe oricine şi era răbdător.

Putea aştepta ani la rând ca să dea de urma unui bărbat sau a unei femei dispărute. Dane nu avea de gând să-i argumenteze asta. Mai avea şi altele.

— Oricum ar fi, insistă Dane, nu te voi lăsa să pleci. Din punctul meu de vedere, ai de ales, fie faci baie de bunăvoie, îmbraci haine curate şi mănânci o masă caldă, fie…

— Fie?

Bătea agitată din picior.

— Fie vei face toate astea – cu excepţia mesei calde – cu forţa.

— Cu forţa?

El zâmbi discret.

— Te voi forţa.

— Crezi că mă poţi obliga să fac ceva ce nu vreau?

Ridică din bărbie, provocându-l.

— Da.

Îl privi mult timp. El nu ştia ce văzuse ea în ochii lui, dar în cele din urmă fata încuviinţă.

— Foarte bine, dar nu mă supraveghezi cât fac baie.

— Doamnă, te asigur că nu intenţionez să fac asta, aşa că voi sta în bucătărie cu spatele întors. Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Ce mai domn, dacă mă obligi să fac baie împotriva voinţei mele.

— Da, ştiu. Groaznic!

— Şi încă ceva.

El oftă.

— Ce mai e?

— Nu mă îmbrac în rochie.

El o privi contrariat.

— Vreau pantaloni şi o cămaşă, aşa cum porţi tu.

— Vrei să te îmbraci ca un bărbat? De ce?

— Aşa!

— Ciudat, bolborosi el în sinea lui, dar oricum nu-i mai păsa. Mama şi sora lui aveau să se întoarcă acasă în curând, iar el voia să termine cu fata. Dane se îndreptă spre uşă şi strigă. Ezekiel! Vino aici!

Vizitiul probabil că aştepta în apropiere, deoarece ajunse în câteva secunde.

— Adu-l pe Crawford.

Cuvintele căzură ca nişte bolovani. Vizitiul îşi freca mâinile.

— Pe Crawford, milord? El privi peste umărul lui Dane, către fată. Sunteţi sigur?

Nu. Dane nu era deloc sigur. Era mai mult ca sigur că va regreta aproape imediat implicarea lui Crawford, dar deja regreta mare parte din noaptea aceasta şi nu prea mai

putea face multe lucruri fără să fie prins. Oricum, probabil că va da foc bucătăriei dacă va încerca să folosească plita chiar şi numai pentru a încălzi apă. Poate că va reuşi să găsească nişte mâncare pentru fătucă, dar nu ştia de unde să facă rost de haine care să i se potrivească, mai ales că trebuia să o supravegheze pentru a o împiedica să fugă.

Dane oftă şi închise ochii.

— Adu-l, Ezekiel!

— Da, milord.

În spatele lui, o auzi pe fată întrebând:

— Cine este Crawford?

— Vei vedea.

După cinci minute lungi, un bărbat scund, cu chelie şi cu nasul strâmb, care-l făcea să pară că îi privea de sus pe toţi – deşi era mai scund decât majoritatea – intră ceremonios pe uşa bucătăriei. Dane se gândea la un rege care se întorcea în castelul lui şi, într-un fel, bucătăria şi zona servitorilor erau castelul lui Crawford.

— Domnule, spuse Crawford făcând o reverenţă. Privirea lui căzu imediat asupra fetei. Crawford nu rata nimic. M-aţi chemat?

— Am nevoie de ajutorul tău.

— Desigur, milord!

Subînţelesul din tonul majordomului era că nimeni, niciodată, nu putea realiza ceva fără ajutorul lui Crawford.

— Am nevoie de apă caldă pentru baie, mâncare şi haine de băieţi care să i se potrivească acestei fete, spuse el şi arătă spre ea.

Crawford nici măcar nu tresări la cererea stranie.

— Desigur, milord! Pot să întreb de ce spălăm, hrănim şi îmbrăcăm acest… copil al străzii?

— Nu sunt un copil al străzii! strigă fata.

Privirea lui Crawford nu-l părăsi pe Dane.

— Este unul dintre proiectele lui Brook. Asta este tot ce trebuie să ştii.

— Desigur, milord. Se întoarse, probabil pentru a face minuni şi a îndeplini toate cerinţele lui Dane, dar reveni. Nu o vom găzdui pe fiinţa asta peste noapte, milord.

Dane îşi linse buzele. I-ar fi prins bine un pahar de coniac chiar atunci.

— Nu ştiu încă, Crawford.

— Desigur, milord! Scuzaţi-mă, milord!

Se îndreptă spre uşă, pentru a îndeplini ordinele lui Dane.

— Crawford, s-au întors deja mama şi sora mea?

— Le aştept din moment în moment, milord.

Dane ştia că lui Crawford îi displăcea să nu se afle la locul lui când sosea contesa văduvă. Crawford avea idei fixe în privinţa modului în care trebuia administrată Casa Derring. O fi fost Dane şeful, dar Crawford avea cârma şi conducea nava. Condusese nava mai mult timp decât vârsta lui Dane. Probabil că se va afla acolo chiar şi după moartea lui Dane.

Crawford arătă spre fată.

— Nu voi menţiona... astei contesei şi lui Lady Susanna, milord!

— Ar fi cel mai bine! recunoscu Dane.

— Răposatul conte se va întoarce în mormânt, bombăni Crawford.

— Ce-ai zis?

— Dacă vă mai pot ajuta cu ceva, milord.

Dane dădu din cap. Nu-l putea învinovăţi pe bărbat. Tatăl lui s-ar fi întors în mormânt. Tâlhari ca fata asta îl băgaseră în mormânt pe conte.

Crawford plecă. Dane ştia că în câteva minute valeţii şi cameristele aveau să fie ca un furnicar, îndeplinindu-i ordinele. Se îndepărtă de uşă şi ieşi din bucătărie, pentru a nu le sta în cale. Asta îl aduse din nou în aceeaşi încăpere cu fata. Ea îl privea încruntată, cu faţa schimonosită de furie. El o ignoră. Ajunseseră la un acord, iar el se aştepta ca ea să-l respecte. Hoţii nu aveau onoare, dar era evident că ea nu era proastă. Nu voia ca el să o ţină cu forţa în cadă şi să o spele.

Aşa cum presupusese, furnicarul începu. Servitorii o priviră pe fată ciudat, câţiva strâmbară din nas din cauza mirosului, dar nimeni nu zise nimic, în afară de ce era

necesar pentru a-i îndeplini ordinele. Jumătate dintre ei probabil că dormeau, dar acum mărşăluiau ca şi cum ar fi fost în alertă, aşteptându-i ordinele. Singurul semn că îi întrerupsese din ceea ce părea să fi fost o noapte odihnitoare erau cameristele, ale căror bonete nu acopereau moaţele pe care şi le prinseseră în păr pentru a-şi face cârlionţi până dimineaţă.

Menajera şi Crawford nu se înţelegeau, căci ea se afla în reşedinţă numai de vreo zece ani, deci era încă o intrusă, iar Dane nu fu surprins să vadă că Crawford nu o trezise. În schimb, bucătăreasa preluă sarcina de a încălzi apa şi Dane o privi în timp ce muta cada în încăperea mică despre care el nici nu ştia că se afla acolo. Probabil că acolo se spălau servitorii. Mirosul ademenitor de carne proaspătă şi supă îl făcu să-i lase gura apă. Observă că fata îşi îndreptă şi ea capul în direcţia bucătăriei.

— Baia este gata, milord, îl informă una dintre cameriste. Avea în mână haine de băiat. Au fost ale lui Jimmy. Sunt cam ponosite, dar sunt curate. Îi dădu hainele. Jimmy fusese grăjdar, dar acum se instruia ca să devină lacheu. Crawford a cerut mai mult săpun. Este destul acolo, precum şi prosoape pentru a se şterge.

Făcu o reverenţă şi se îndepărtă.

Numai Crawford, o servitoare de la bucătărie, un valet şi bucătăreasa mai rămăseseră acolo.

— Poftim, spuse Dane, întinzând hainele spre fată. Îmbracă-le după ce te speli. Şi foloseşte săpun. Mult săpun!

Ea intră în încăpere. Era mică şi întunecoasă, fără fereastră. El ştia că nu putea evada. Spaţiul era suficient de mare cât să încapă o cadă şi o persoană. O lampă era agăţată de un cârlig de haine pe perete şi câteva prosoape se aflau lângă cadă.

— Voi muri dacă voi sta în apă aşa. Nu este firesc.

— Am supravieţuit chinului de sute de ori.

Ea miji ochii, ca şi cum ar fi evaluat cât de pregătit era el, nu ea. De unde ştiu eu că nu vei intra peste mine dezbrăcată?

— Îţi dau cuvântul meu de onoare.

Ea râse scurt. Aparent, cunoştea valoarea cuvântului domnilor. El arătă spre majordom.

— Crawford mă va controla în cazul în care voi fi copleşit de o dorinţă mistuitoare la gândul că eşti dezbrăcată.

— Ce?

El dădu din cap şi plecă. În bucătărie, bucătăreasa scoase un castron plin cu o supă caldă, cu o bucată de pâine şi o cană cu vin din care beau servitorii.

— Nu mi s-a părut potrivit să mănânce la masă, milord, îl informă Crawford. Poate sta aici să mănânce.

Dane ridică din umeri. Nu-i păsa ce făcea ea.

— S-a întors fratele meu?

— Nu, milord, dar mama şi sora dumneavoastră se pregătesc de culcare. Cel puţin, aşa mi s-a spus. Tonul lui avea o urmă de reţinere, iar Dane realiză că va trebui să se scuze pentru faptul că întrerupsese ritualul nocturn. Sper ca Lloyd să fi avut grijă ca totul să se petreacă în mod corect, mai adăugă Crawford.

Lloyd era valetul-şef.

— Sunt convins că totul s-a petrecut conform cerinţelor tale Crawford. Doamnă Worthing, vă pot deranja să vă cer un pahar din acel vin pentru gătit?

Arătă spre sticla de pe raftul din spatele ei. Nu era coniac, dar momentan avea să fie de ajuns.

— Niciun deranj, milord! Niciun deranj!

Îi turnă un pahar plin, iar el îl dădu pe gât.

— Mai doriţi ceva, milord? întrebă Crawford.

Dane îşi trecu o mână peste faţă. Dacă Brook nu se întorcea, trebuia ca el să se ocupe de fată. Nu putea să o ducă într-unul dintre dormitoarele din casă. Chiar dacă nu ar fi crezut că avea să îi fure şi să fugă cu prima ocazie, Crawford nu ar fi permis asta niciodată.

Va trebui să stea undeva unde el să o poată supraveghea. În debaraua lui? Dane închise ochii. Trebuia să se gândească la faptul că s-ar putea dovedi că ea este Lady Elizabeth, oricât de improbabil părea în acest moment. Dacă avea să se răspândească zvonul că

împărţise camera cu ea, avea să fie ruinată. Crawford era capabil să fie discret, chiar şi când dezaproba profund ce se întâmpla. Loialitatea lui faţă de familie cântărea adesea mai greu decât preferinţa lui pentru cuviinţă. Dane, care se bazase pe discreţia lui Crawford de câteva ori, ştia asta din proprie experienţă. Crawford putea de asemenea să-i convingă pe ceilalţi servitori să păstreze tăcerea dacă vor realiza că fata dormise în camera lui.

— Crawford, voi avea nevoie de sprijinul tău într-o sarcină delicată.

Îl trase pe majordom într-o parte şi-i explică în şoaptă. Bărbatul mustăci, dar acesta era singurul semn vizibil că nu era de acord.

Dane îl trimise pe Crawford să-i îndeplinească ordinele, apoi verifică ceasul din buzunar. Era târziu. Foarte târziu. Se opri la uşa încăperii în care se spăla fata.

— Eşti gata?

— Să nu îndrăzneşti să intri!

Dane privi spre cer, rugându-se în tăcere, apoi se îndepărtă. Avea să-l strângă de gât pe Brook când îl va vedea. Lui Dane nu-i venea să creadă că băga pe furiş o fată în camera lui. Se simţea din nou ca un adolescent. Cel puţin, creatura nu va mai aduce cu o fată când va ieşi din baie.

Uşa se deschise însă, iar el realiză că se înşelase foarte, foarte tare.

Capitolul 3

Lui Marlowe nu-i plăcuse niciodată să facă baie, dar nu-şi dăduse seama că putea să o facă în apă caldă, curată, cu săpun parfumat. Nu-şi dorea neapărat să miroasă ca o floare, dar nici nu era cel mai rău lucru pe care-l mirosise. Prosoapele cu care se ştersese erau moi şi pufoase. Nu avusese niciodată un prosop cu care să se şteargă. Avea o bucată mică şi ponosită de pânză aspră pe care o putea

folosi pentru faţă, dar o zgâria. Aceste prosoape erau atât de moi, încât voia să se înfăşoare în ele şi să le poarte mereu.

În schimb, îşi răsuci părul umed într-un prosop. Probabil avea să moară din cauza frigului, dar odată ce începu să-şi cureţe trupul, nu se putea opri acolo. Părul ei părea greu din cauza mizeriei, iar ea îl spălă până îl curăţă bine. Apa rămase neagră când ieşi din ea. Nu-şi dăduse seama cât de murdară era. În timp ce se îmbrăca, observă că unghiile ei erau albe, iar pielea ei avea o nuanţă rozie.

Hainele pe care nemernicul i le oferise erau cam strâmte. Nu avea legături pentru a-şi înfăşură sânii şi nu putea să-şi pună singură corsajul, chiar dacă ar fi vrut. Privindu-l acum, cenuşiu din cauza mizeriei, nu era tristă că scăpase de el. Dar, fără altceva între piele şi cămaşă, sânii ei întindeau uşor materialul. Pantalonii erau şi ei strânşi, dar cămaşa era suficient de lungă pentru a-i acoperi fundul şi coapsele. Găsi o şapcă în buzunarul pantalonilor şi, după ce-şi uscă părul cât de bine putu, şi-l prinse în vârful capului şi îşi puse şapca peste el.

Cam pe atunci nemernicul bătuse în uşă. Tresărise auzind zgomotul şi, deşi era îmbrăcată, îi ordonă să nu intre. Mai avea nevoie de un răgaz. Trebuia să-şi pună ghetele la loc în picioare. Luă pumnalul pe care-l ascunsese în buzunarul rochiei şi îl băgă în gheată, aşa cum o făcea de obicei. Nu avea să fie nepregătită, indiferent de ce avea în gând nemernicul.

Nemernicul era însă ultima ei grijă. Satin avea să o omoare. Nu conta că fusese răpită, ci urma să fie învinovăţită că a pierdut prada pe care Gideon şi băieţii ar fi putut să o obţină în atacul de noapte. Gideon... oare ce credea el că se întâmplase? Oare Joe îi spusese că fusese înhăţată şi răpită?

Trebuia să plece de acolo şi să se întoarcă, pentru a primi pedeapsa lui Satin şi a-i promite că avea să se revanşeze pentru această noapte data următoare, când avea să dea lovitura. Mai întâi trebuia să evadeze, dar nemernicul îi făcea evadarea dificilă. El şi fratele lui păreau

să creadă că era fata unui nobil... a unui oarecare Lord Lyndon. Gândul o făcu să râdă – şi îi dădu un junghi prin stomac, dintr-un motiv la care nu voia să se gândească prea mult. Aparent, nobilul Lyndon căuta o fată pe nume Elizabeth. Era ciudat că fata aceasta avea acelaşi nume pe care Marlowe îl folosea în secret, dar asta nu însemna că Marlowe era acea fată.

Era bastarda unei amărâte, nu mica prinţesă a unui nobil. În plus, chiar dacă numele ei fusese cândva Elizabeth, asta nu însemna că era fiica nobilului. Era oricum un nume foarte comun.

Atunci, de ce îi dăduse Satin un alt nume?

Clătină din cap. Mai bine să nu întrebe. Dacă Satin îţi oferă un nume în bandă, îl foloseşti. Al ei era Marlowe şi niciodată nu spusese cuiva, cu excepţia lui Gideon, că îşi amintea că i se spunea Elizabeth.

Nu putea evita inevitabilul. Trăgând aer în piept, deschise uşa şi ieşi din baia mică. Nemernicul aştepta afară. Era cu spatele la uşă, umerii lui laţi şi talia îngustă fiind acoperite de haina strâmtă pe care o purta. Era un ins de vază, era sigură. Se uitase cu atenţie la hainele lui şi erau mai fine decât văzuse vreodată. Era plin de mălai, cum ar fi spus Gideon, şi era zdravăn. Mai văzuse bărbaţi înalţi, dar toţi erau sfrijiţi. Bărbatul ăsta era vânjos.

El se întoarse, iar ea rămase fără aer. Nu-i plăcea că el avea efectul ăsta asupra ei – îi făcea gâtul să se contracte şi inima să-i bată cu putere. Dar era frumos – mult prea frumos. Avea un păr des, închis la culoare, cu cărare într-o parte şi uşor ondulat. Sprâncenele lui erau nişte dungi groase deasupra ochilor mari, căprui. Văzuse nenumărate persoane cu ochi căprui, dar niciuna nu avusese ochi ca ai lui. Nu ştia cum să-i descrie, altfel decât că erau blânzi şi frumoşi. Ar fi putut fi ochi de femeie – dar bărbatul ăsta era departe de a fi feminin. O fi fost el proaspăt bărbierit, dar maxilarul lui era puternic şi emana forţă. Îi simţise forţa când o cărase mai devreme. Individul ăsta nu era moale deloc.

Îi observase ochii, aşa că remarcase faptul că privirea

lui o întâlnise pe a ei şi că se făcuseră mari. Aproape că vru să se uite la hainele ei, să vadă ce anume îl dezorientase, dar credea că ştie. Bărbaţii fuseseră mereu atraşi de sânii ei.

— Nu am nimic cu care să-i leg, zise ea. Dacă îmi dai eşarfa de la gâtul tău, aş putea-o folosi.

El se trase în spate, de parcă ar fi fost ars.

— Lavaliera mea rămâne acolo.

— Dacă nu-mi vei da lavaliera ta – imită modul pompos în care pronunţase el cuvântul –, atunci am nevoie de altceva.

Dane trase aer în piept.

— Nu este un subiect despre care aş vrea să discut. Vrei să mănânci? Marlowe nu înţelegea de ce îi adresase întrebarea. Sigur că voia să mănânce. Probabil că-i putea auzi stomacul ghiorţăind la mirosul mâncării. Îl urmă în bucătărie, pe jumătate uluită, pe jumătate amuzată că el nu voia să discute despre legarea sânilor ei. Nobilii ăştia aveau regulile lor proprii.

Ea păşi în bucătărie, unde o întâmpină o femeie în vârstă, cu părul ascuns în bonetă, care purta un şorţ curat şi care îi zâmbi. Era un zâmbet blând, dar Marlowe nu-i zâmbi înapoi. Nu avea încredere în aceşti oameni. Femeia probabil era o bucătăreasă, deoarece arătă spre mâncarea de pe masa de lângă ea. Marlowe nu avea nevoie să i se arate. O observase în momentul în care intrase, înţelese însă gestul ca pe o invitaţie de a începe şi atacă mâncarea aşa cum un câine atacă un os. Ridică bolul şi bău o bună parte din supă, apoi înmuie pâinea în ea şi-l goli. Băgă pâinea în gură, mestecând repede, împingând-o pe gât în jos cu un pahar cu vin. Vinul era bun, iar ea-l bău pe tot.

Puse o altă bucată de pâine în gură şi ridică paharul.

— Îmi mai daţi vin? întrebă ea în timp ce mesteca.

Nemernicul şi bucătăreasa o priveau de parcă nu ar mai fi văzut vreo persoană mâncând. Ea mişcă paharul, pentru a atrage atenţia bucătăresei, iar femeia clipi în cele din urmă şi turnă mai mult.

— Aaaa… mai vrei supă, draga mea?

Marlowe încuviinţă. Ar fi putut mânca zece castroane. Era cea mai bună mâncare pe care o gustase... vreodată. Probabil că nu ar fi trebuit să accepte nimic de la nemernic, dar se gândi că i-o datora. Nu ea ceruse să fie răpită.

Mai mâncă două castroane cu supă, fiind apoi atât de plină încât se îngrijora că se va rostogoli. Stomacul ei, obişnuit să fie gol, se umflase şi o durea. Era însă o durere plăcută, iar acum se simţea somnoroasă. Căscă.

— Să te ducem la culcare, spuse nemernicul.

Dintr-un anumit motiv, un fior îi trecu pe şira spinării auzindu-i cuvintele.

Îl îndepărtă.

— Nu împart un pat cu tine! Dacă încerci să mă atingi, îţi tai mâna!

Bucătăreasa scoase un sunet nefiresc, apoi se prefăcu ocupată cu curăţenia. Era evident că încă asculta. Nemernicul deschise gura să mai spună ceva, dar atunci intrară ceilalţi servitori. Făcuseră ceva în cealaltă cameră, iar acum o servitoare aducea hainele lui Marlowe.

— Vă cer scuze că vă întrerup, milord, spuse slujnicuţa făcând o reverenţă. Marlowe îşi dădu ochii peste cap. De parcă individul merita atâta servilism. Ce să fac cu... astea?

— Arde-le!

— Hei! Marlowe încercă să-şi înşface rochia. Sunt ale mele!

Nobilul se aşeză în faţa ei, iar slujnica se dădu în spate, ca şi cum Marlowe ar fi fost pe cale să o atace.

— Poţi pleca, spuse nemernicul slujnicuţei, care o luă la fugă de parcă ordinele lui erau mană cerească.

El încă stătea în faţa ei, iar ea putea simţi mirosul lui curat. Nu mirosea a flori, ci a ceva masculin şi proaspăt. Voia să se apropie şi să inhaleze mai adânc. În schimb, îl privi şi, dintr-un anumit motiv, se simţi ameţită. Şi el o privea cu acei ochi căprui, iar ea se simţi prea înfierbântată şi fără aer. Poate că supa fusese otrăvită.

— Urmează-mă, spuse el scurt.

Ea îşi puse mâinile în şolduri. Ochii lui urmăriră

mişcarea, iar el îl văzu înghiţind în sec.

— Nu merg nicăieri cu tine!

El oftă.

— Marlowe, există moduri uşoare de a face asta, dar şi moduri mai neplăcute. Înţeleg că tu preferi ultima variantă.

Ea se încruntă. Când vorbea, ea avea impresia că el spunea mai mult decât indicau cuvintele lui. Era ca şi cum aproape că râdea de ea. Adesea părea să nu existe un răspuns corect la întrebările lui aşa că tăcu.

— În cazul acesta, cea mai simplă cale este să mă însoţeşti în camera mea.

— Nu! spuse ea scurt.

Nu avea să intre în camera acestui bărbat.

— Atunci, o să folosim calea mai grea.

Se întinse spre ea şi, înainte ca ea să se poată da într-o parte, el o luă în braţe. Ea se împotrivi, simţindu-se mai confortabil acum, în pantaloni şi în cămaşă bărbătească, dar el era pregătit. O aruncă peste umăr şi o ţinu de picioare, la nivelul genunchilor, pentru a o împiedica să-l lovească. În ciuda zbaterilor, observă privirea şocată a bucătăresei, apoi ieşiră. Marlowe nu dădu prea mare atenţie locului în care se aflau, ci se zbătea şi ţipa şi, în cele din urmă, intrară în casă, iar ea se adună.

— Mai ai o opţiune, spuse el, ameninţător. Continuă să ţipi şi îţi voi pune căluş la gură sau taci şi vei rămâne liberă.

Ea se gândi o clipă la asta. O parte din ea dorea să ţipe, numai pentru a-i face în ciudă, numai pentru a trezi toată casa. Cealaltă parte nu avea chef să se holbeze toată casa la ea şi să fie legată. El avea să o facă. Îl credea în stare.

— Fie, spuse ea încet.

El o lăsă jos, ceea ce o surprinse.

— Vrei să încerci să mergi?

Acum rămăsese fără cuvinte. Cu câteva clipe înainte privea spre podeaua din marmură strălucitoare, acum privea în jur, cu gura căscată. Holul de la intrare era cea

mai grandioasă încăpere pe care o văzuse vreodată. Tavanul se înălţa şi părea să urce din ce în ce mai mult. O coloană enormă de scări se întindea în faţa lor, dar şi aceea se ondula graţios în sus. Un candelabru care părea din diamante scânteia deasupra ei. Nu era aprins, dar o lampă care fusese lăsată aprinsă pe o masă de la intrare îi scotea în evidenţă fastul. Oare cum arăta aprins? Ar fi lumină ca în plină zi.

Un hol lung, lat, ducea către celelalte camere. Ea aruncă o privire, dar nu-i putu vedea capătul. Casa aceasta era un castel. Îşi întoarse capul pentru a se holba la nemernic. Cine era? Un fel de rege?

El indică spre trepte.

— Pe aici, spuse el şoptit şi începu să urce. Ea îl urmă, oprindu-se când picioarele ei atinseră covorul. Acesta era atât de moale şi de pufos, încât aproape că se scufundă în el. În cele din urmă, începu să meargă din nou, privind împrejur. Tablouri în ramă cu femei şi bărbaţi bătrâni, precum şi cu peisaje rurale atârnau pe pereţi. Când îşi îndreptă privirea spre coloana de piatră a balustradei, zări plante şi o uşă mare din lemn. Majordomul pe care-l văzuse mai devreme o încuia acum. Ridică lampa şi-i urmă la o distanţă discretă.

Mai fusese în casele bogătaşilor. Putea arunca o privire prin casă şi putea şti imediat ce obiecte ar fi vândute cu cele mai bune preţuri – sfeşnice din argint, o ramă de tablou, un bust din marmură – dar nu mai fusese niciodată într-o casă ca aceasta. Dacă ea şi Gideon ar putea jefui această casă, s-ar ajunge pe viaţă.

Nemernicul ajunse la destinaţie, iar ea aproape că intră în el. O aştepta, în mod evident. Acum, el o privi cu subînţeles:

— Evaluezi valoarea lor?

Ea se încruntă la el. Avea un obicei enervat de a ghici ceea ce gândea ea.

— Nu.

El râse.

— Încă un etaj.

— Câte etaje sunt?

— Aşa-i că ai vrea să ştii? Poate ar trebui să las uşile descuiate şi să îţi dau planul casei.

— Mi-ar fi de ajutor, recunoscu ea.

El începu să urce încă un rând de trepte.

— Aparent, astăzi reuşesc să mă fac util.

Ea îl urmă la etaj, dar pentru asta nu era nevoie să urce un număr atât de mare de trepte. La capătul lor, el o luă la dreapta şi îi făcu semn să îl urmeze. „Acestea sunt dormitoarele”, bănui ea. Uşile erau închise şi se părea că toată casa era cufundată în somn. Oare câte persoane locuiau aici? O, ştia suficient încât să presupună că servitorii dormeau la mansardă. Acesta nu era, în mod evident, acel etaj. Dar oare câte persoane împărţeau această casă imensă? În locuinţa ei, în orice moment se găseau zece sau doisprezece copii care împărţeau un spaţiu ce nu avea nici măcar dimensiunea holului de la intrare al acestei case. Oare acest bărbat locuia singur?

Nu… menţionase o soră şi o mamă. Şi mai era şi fratele lui. Dacă Sir Brook locuia aici, atunci erau patru persoane în tot spaţiul acesta.

Era uluită şi, de asemenea, puţin furioasă. Ce îl făcea atât de special încât să se bucure de toate astea, când ea se mulţumea cu un colţişor într-o clădire rece şi umedă?

Ajunseră la destinaţie, iar el deschise uşa. Înăuntru era întuneric, dar ea intră oricum, căci nu-şi dorea să fie luată pe sus. Majordomul, care îi urmase, îi oferi lampa şi şopti ceva ce ea nu auzi.

Nemernicul refuză oferta majordomului şi apoi închise uşa. Se îndreptă spre o masă, aproape de uşă, deschise sertarul şi scoase o cheie. Băgă cheia în încuietoare, descuie şi băgă cheia în buzunar.

Era singură cu el în dormitorul lui.

*

Dane băgă cheia în buzunar şi o privi făcând ochii mari. Dracul l-a luat dacă ea va începe să ţipe iar. Pentru a

o linişti, spuse:

— Nu te voi atinge. Vreau numai să dorm.

Ridică mâinile, ca şi când i-ar fi arătat că era inofensiv şi că nu era interesat de altceva decât de somn. Din ceea ce observase el în manierele ei, fata era numai cu puţin mai presus de un animal. Şi totuşi…

Când îi venise ideea să o aducă în camera lui, nu avusese alte intenţii, dar asta fusese înainte ca ea să iasă din baie. Regretase imediat că acceptase solicitarea ei de a purta haine bărbăteşti. Stăteau pe ea în moduri în care nu ar fi stat niciodată pe un bărbat. Sânii ei ieşeau în evidenţă prin materialul cămăşii, întinzându-l. Conturul sfârcurilor ei era vizibil, iar el realiză că ea nu purta lenjerie intimă. Faptul fusese confirmat atunci când ea începuse să vorbească despre nevoia de a-şi acoperi sânii. El încheiase imediat conversaţia. Nu voia să vorbească despre anatomia ei, mai ales că trupul lui reacţiona la ea, împotriva voinţei lui.

Încercase să îşi ia privirea de la pieptul ei şi îşi dorise să nu o fi forţat să facă baie. O singură privire spre chipul ei îi confirma fără urmă de îndoială că nu era băiat. Mizeria şi funinginea îi ascunsesem pielea pală, delicată, de un alb lăptos şi străveziu. Îşi îndesase părul sub bonetă, dar el văzuse deja cât de lung era. Oare cădea excitant pe sânii ei când era dezbrăcată?

Scutură din cap şi se forţă să se concentreze la ceea ce conta. Dane se pricepea să se concentreze. Fusese pregătit pentru a-şi pune pe locul al doilea propriile nevoi şi dorinţe. Era capabil să-i ignore câteva minute trupul excitat… asta până când ea îşi puse mâinile pe şolduri, iar materialul cămăşii ei se ridică. Pantalonii se mulau pe şoldurile ei într-un mod pe care-l găsea incredibil de erotic. Îşi putea imagina forma delicată a feselor ei şi simţi nevoia să o întoarcă pentru a-i vedea şi acea parte. Mai rău, unul dintre nasturii cămăşii de desfăcu în urma gestului ei, expunând pielea cremoasă a claviculei.

Acum ea stătea în faţa lui, privindu-l ca şi cum el era un lup, iar ea oaia. Oricât ar fi liniştit-o, ea avea dreptate să

nu aibă încredere în el. Tot timpul cât o cărase din bucătărie, acei sâni delicaţi, plini îi atinseseră umerii, iar el nu se gândise la altceva, cu excepţia faptului că voia să o dezbrace.

— Nu te voi atinge, îi repetă el, mai mult de dragul lui decât de-al ei. Vom dormi numai. Ea îl privi prudentă. Poţi dormi pe acel scaun, încheie el, arătând spre un fotoliu confortabil de lângă patul lui.

— Ce mai nobil, spuse ea, să-i ofere unei lady un scaun pe care să doarmă.

— Nu ştiu încă dacă eşti o lady, Marlowe, spuse el. Dacă se dovedeşte că eşti Lady Elizabeth, îţi voi cere sincere scuze.

Ea n-avea decât să spună ce voia. Nu avea să renunţe la patul lui pentru un copil al străzii pe care Brook îl răpise din Cheapside.

Iar el nu avea să se simtă vinovat din cauza aceasta. Cel puţin, nu foarte vinovat.

La dracu! Fotoliul era confortabil! Adormise în el de câteva ori, în timp ce citea. Ea avea să fie bine!

Dar el? Sau oare ea va aştepta ca el să adoarmă pentru a-i fura cheia şi a evada? Sau, mai rău, oare îi va tăia gâtul?

El nu avea nicio armă în camera lui, dar o fată descurcăreaţă ca ea ar fi putut să găsească ceva pe care să-l folosească. Un cuţit de scrisori, de exemplu. El înghiţi în sec.

Hotărât, se îndreptă spre draperii şi desfăcu cordonul folosit pentru a le ţine legate pe timpul zilei. Slavă Domnului că dăduse valetului său două zile libere pentru a-şi vizita mama. Astfel, dimineaţa nu va trebui să explice de ce se afla acolo o fată îmbrăcată în băiat şi legată de scaunul lui.

— Ce faci cu alea? întrebă ea, dându-se în spate.

Ea se trase până aproape de uşa vestibulului.

— Întinde mâinile!

Ea dădu din cap dezaprobator.

— Nu. Nu vreau să fiu legată!

— Nu pot avea încredere în tine. Te voi lega numai de scaun ca să nu evadezi. Îţi voi da suficientă libertate.

— Nu!

El ridică din umeri.

— Marlowe, calea uşoară sau calea grea? Credeam că ne-am înţeles că am o forţă mai mare decât a ta. Într-un fel sau altul, te voi lega.

El ar fi putut jura că în ochii ei străluci o lacrimă, dar ea îşi şterse obrazul, iar el nu mai văzu nimic. Oare îşi imaginase?

Ea întinse mâinile, cu o expresie urâtă şi încăpăţânată pe chip, iar el le legă strâns. Apoi o trase cu delicateţe spre scaun şi o legă de masa grea de lângă el. Nu avea să plece nicăieri. Când îşi puse mâinile pe umerii ei pentru a o aşeza pe scaun, o simţi tremurând.

— Ţi-e frig? întrebă el. Îţi aduc o pătură.

— Nu mi-e frig, spuse ea.

Atunci de ce ar fi tremurat? Găsi o pătură pe masa de călcat şi o acoperi cu ea. Ea o îndepărtă, iar el ridică din umeri şi îşi scoase haina. În mod normal i-ar fi cerut lui Crawford să-i ţină locul valetului, dar atunci când majordomul întrebase dacă mai era nevoie de serviciile lui, Dane îi spusese că nu. Dane începu să-şi desfacă lavaliera, dar realiză că are audienţă. Poate nu ar trebui să se dezbrace în faţa ei. În mod normal, dormea dezbrăcat, dar cum avea să facă asta acum, când ea stătea acolo?

Decise să doarmă într-o cămaşă largă şi în pantaloni, şi ieşi din debara îmbrăcat aşa. Nu avea cămaşă de noapte. Mereu o văzuse mai degrabă ca pe o rochie, decât ca pe ceva ce ar fi purtat un bărbat.

Stinse lampa şi se urcă în pat, încruntându-se la cât de frig ea. Nici patul nu era încălzit. Avea să fie fericit când noaptea asta se va încheia, fata va pleca, iar viaţa lui va reveni la normal. Aranjă perna şi se aşeză.

O putea auzi respirând. Jura că o putea auzi şi tremurând.

— Vrei pătura înapoi? întrebă el, conştient că probabil şi ea putea ajunge la pătură.

— Nu.

— Dacă ţi-e frig…

— Tacă-ţi fleanca! răspunse ea.

Ar fi trebuit să-i tăbăcească pielea pentru că-i vorbea astfel, dar, legată de scaun, el era în avantaj!

El se aşeză iar şi îşi puse perna peste cap. Simţea de parcă ar fi avut nevoie de o barieră, pentru a o ţine la distanţă. Începuse să aţipească, atunci când o auzi mişcându-se. Încercă să o ignore. Probabil că ea începuse să se simtă confortabil.

Ea se foi din nou, iar el auzi un zgomot. Dane se ridică.

— Ce dracului se petrece?

— Nimic.

El putea vedea însă că ea răsturnase scaunul şi că acum stătea sub el. Ar fi trebuit să o lase acolo. În schimb, se ridică şi îl ridică, apoi o aşeză în el. O ţinu în braţele lui puţin mai mult decât ar fi fost necesar. Ei îi era frig, iar el avu impulsul de a o încălzi. Mai mult decât atât, pielea ei părea delicată la atingere, iar trupul ei era excitant de plin atunci când corpurile lor se atinseră. El avu dorinţa de a-şi trece mâna peste formele ei, dar o îndepărtă spunând primul lucru care-i trecu prin minte:

— Încercai să iei pătura?

Niciun răspuns.

El o acoperi cu pătura cât să îi ascundă trupul voluptuos şi să îi ţină de cald. De data aceasta nu o dădu la o parte. Îi putea vedea chipul în lumina focului, iar scânteile îl făceau să pară aproape înlăcrimat. El se opri pentru a o privi.

— Ce vei face cu mine? întrebă ea.

— Depinde de fratele meu.

El se ridică deoarece, deşi trupul ei era ascuns, parfumul ei îi excita simţurile. Mirosea a curat şi uşor floral, dar, mai presus de orice, era mirosul de femeie, care îl atrăgea, îl făcea să-şi afunde faţa în părul ei şi să-şi pună mâinile pe trupul ei.

— Vreau să merg acasă, zise ea.

El deschise gura pentru a răspunde, dar se răzgândi în ultimul moment.

— De ce.

— Cum adică, de ce?

— Adică, ce te aşteaptă acasă? Îmi imaginez că este un fel de şandrama pe care o împărţi cu o adunătură de pungaşi şi de hoţi. Dacă eşti Lady Elizabeth, de ce te-ai întoarce?

Ea adulmecă şi întoarse capul. Gestul îi aminti de gestul pe care o ducesă îmbufnată l-ar face. Îl făcu să-şi pună întrebări. Dar dacă ea nu voia să vorbească, pentru el era totuna. Era epuizat. O fi ea uşoară, dar fusese obositor să se lupte cu ea şi să o care.

Tăcerea se lăsă şi el auzi ticăitul ceasului. Încercă să doarmă, ba chiar îşi închise ochii.

— Nu ai înţelege, spuse ea în cele din urmă, rupând tăcerea.

— Încearcă-mă!

— Tovarăşii mei sunt familia mea.

— Există loialitate chiar şi printre hoţi, corect?

— Loialitate, da, spuse ea, dar el auzi în vocea ei că era vorba de mai mult. Se sprijini în cot, interesat, în ciuda intenţiei lui de a o ignora şi de a dormi. Te-ai gândit că, dacă nu îmi vei da drumul, ar putea veni să mă caute?

— Te-ai gândit că poate nu o să le pese?

— O, le pasă, spuse ea, cu o voce bizară. Şi dacă îţi pasă de familia ta sau de casa ta frumoasă, mă vei lăsa să plec înainte ca Satin să vină după mine. El auzi şovăiala din vocea ei. Înainte de a fi prea târziu pentru amândoi.

Capitolul 4

Ea se trezi brusc şi se întinse după cuţit. Ceva îi înţepase braţul şi avu nevoie de o clipă pentru a realiza că era legată. Mai avu nevoie de încă un moment pentru a-şi aminti unde era. Nu era în adăpost. Seven Dials nu era

niciodată liniştit. Era mereu un copil care plângea sau o matroană certându-se cu vreun individ, sau vreun vânzător de balade care striga ultimele confesiuni ale condamnaţilor de la Newgate. Nu, era prea linişte pentru a fi adăpostul. Se afla în castelul nemernicului. În dormitorul lui. Focul din şemineu ardea mocnit, iar ea îşi simţea trupul greu şi cald. Probabil că dormise câteva ore, în ciuda intenţiei de a sta trează şi de a se apăra împotriva nemernicului.

Privi insistent spre patul lui, până când reuşi să-l zărească. Sforăia delicat şi îşi dădu seama că încă dormea. Poate chiar nu voia să-i facă rău. Ha! Odată ce avea să aibă încredere în el, bărbatul urma să-şi ducă la îndeplinire planul diabolic. Nu-şi putea permite să se încreadă în el. Şi nici nu putea rămâne în castelul lui.

Depuse ceva efort, deoarece nemernicul se pricepea mai bine la legat noduri decât anticipase ea, dar reuşi să se elibereze. Ar fi putut scoate pumnalul din cizme, dar, dacă ar fi tăiat funia, el ar fi ştiut că îl are. S-ar putea să aibă nevoie de secretele ei. În plus, sforile din draperie erau prea mătăsoase şi prea groase pentru a fi eficiente. Totuşi, odată ce se eliberă, simţi ceva în piept. Panica şi neliniştea se iviră.

Se ridică pe tăcute din scaun şi merse pe vârful degetelor spre pat. În întuneric, îi era greu să-i discearnă trăsăturile. În cele din urmă, zări părul lui negru pe perna albă. Braţul lui era prins sub cap, iar el nu se mişcă, în timp ce ea-l măsură de sus până jos. Pieptul i se ridica într-un ritm constant. Nu-i putea vedea faţa, dar îşi imagina că era destinsă, datorită somnului. Cum o fi să dormi atât de adânc, de profund? Ea mereu dormea cu mâna pe pumnal, ascultând orice zgomot înşelător, cu ochii gata să se deschidă. Încă o dată se întrebă dacă nu cumva îi pusese droguri în supă. Niciodată nu adormise atât de uşor şi nu dormise atât de profund.

Dar apoi, nici stomacul ei nu fusese plin vreodată. Era ciudat să se trezească şi să nu simtă foamea strângându-i burta.

Dacă voia să evadeze, avea nevoie de cheia camerei.

Încercă să-şi amintească ce făcuse el după ce încuiase uşa. Purtase haina. Poate că o băgase în buzunar. Îşi dăduse jos haina înainte să se urce în pat. Şi-l amintea purtând numai o cămaşă cu mâneci când îi îndreptase scaunul şi o învelise cu pătura.

Ea nu înţelegea de ce fusese amabil cu ea. Poate se simţise vinovat, gândindu-se la ceea ce avea să-i facă după ce îi câştiga încrederea. Oare avea să o vândă la un bordel? Să o deporteze? Oricare ar fi fost planul lui, ea nu avea să aştepte pentru a se materializa. Amabilitatea era manipulare, iar cei care aveau încredere în ea erau cei mai mari proşti.

Ea privi în spate, la uşa prin care ieşise după ce o legase. Nu avea sfeşnic, aşa că se îndreptă cu grijă spre ea şi o deschise. Era întuneric, dar putea simţi mirosul de lână şi de pânză. Acolo îşi ţinea hainele. O cameră numai pentru haine! Cum avea să-i găsească vreodată haina aici? Era întuneric şi probabil că acolo erau zeci de haine!

Îşi muşcă buricul degetului, meditând. Era un obicei vechi, unul pentru care se simţea uşor vinovată, deşi nici Satin, nici vreunul dintre băieţi nu comentaseră vreodată. Obiceiurile lor proaste erau mult mai rele decât ale ei – se scobeau în dinţi, trăgeau vânturi sau se scârmau în nas. Barosanul avea dreptate că, dacă ar fi avut de ales, nu ar fi deranjat-o să petreacă aici câteva zile.

Dar nu avea de ales.

Îşi muşcă iar buricul degetului, apoi privi înapoi spre pat. Dacă încuiase uşa, probabil că ar fi ţinut cheia aproape de el. Probabil că o băgase în buzunarul de la… purta pantaloni şi o cămaşă largă. Nu avea buzunare. Atunci ar fi pus-o pe noptiera de lângă el. Ea trecu pe lângă masă şi verifică suprafaţa cu atenţie. O carte, un pahar care cândva avusese ceva care mirosea a alcool şi o lampă rece.

Din nou îşi muşcă buricul degetului. Poate că o avea în mână sau o avea legată de gât. Nu-şi amintea să o fi văzut atârnând de gâtul lui, dar nu gândea tocmai clar când el îngenunchease lângă ea.

Se gândise să-l sărute. Acum îşi muşcă şi mai tare

vârful degetului, drept pedeapsă. Ce era în mintea ei? Devenea genul acela de fată prostuţă de care râdeau toţi băieţii. Desigur că mai admirase indivizi sus-puşi, aşa cum băieţii admirau ducesele. Ba chiar se gândise să sărute vreo doi inşi arătoşi. Unele dintre acele gânduri o făcuseră să-l sărute pe Gideon. Nu fusese decât o fantezie prostească, ceva cu care să-şi piardă timpul în vreme ce aştepta să fure sau să dea o spargere. Nu se apropiase cu adevărat de niciunul dintre bărbaţii pe care şi-i imaginase sărutându-i. Bărbatul acesta era diferit. Fusese foarte aproape de el, la un sărut distanţă. Iar el mirosea atât de curat. Ea crezuse că nimic nu putea mirosi mai bine decât carnea şi berea, dar el era pe aproape.

Dacă avea să-l sărute, oare avea să găsească scânteia despre care vorbise Gideon? Ea se temea că da, dar nu avea să afle niciodată. Avea să fure cheia şi să se ascundă, astfel încât Sir Brook să nu o găsească vreodată. Satin ar putea să o trimită la Bath câteva luni. Niciodată nu ar fi căutat-o acolo.

Dar dacă avea să-i deschidă mâna sau să îndepărteze ceva de la gâtul lui, ar face bine să fie pregătită să se apere, în cazul în care el s-ar fi trezit. Putea fura din buzunare, dar acum era ceva complet diferit. Se aplecă şi se întinse spre gheată, scoţând pumnalul. Greutatea lui familiară părea să echilibreze situaţia, iar acum se simţea din nou calmă şi gata de orice. Îi verifică prima dată lama. Strângând pumnalul între dinţi, se aplecă deasupra patului. Era un pat înalt, iar salteaua fusese ridicată mult. Nu putea să aibă un punct vizual bun pentru a-i deschide degetele. Iar acele degete se aflau sub capul lui. Dacă o ascunsese în mâna care se afla sub aşternuturi?

Strângând cu putere pumnalul între dinţi, îşi aşeză cu grijă mâinile pe aşternuturi. Imediat însă le ridică. Materialul roşu cu auriu era moale şi pufos. Îl atinse din nou, trecându-şi mâna peste el uimită. Nu avea timp să caşte gura la eleganţă, aşa că împinse şi-şi sprijini un genunchi de saltea, apoi se ridică cu totul. Sprijini şi celălalt genunchi, stând acum în genunchi lângă el. Probabil că era

cel mai moale pat pe care-l atinsese. Desigur că nu dormise niciodată într-un pat, dar intrase în dormitorul Barbarei de la Crama Unicornul Roşu de câteva ori. Avea un pat lat, dar era mic în comparaţie cu acesta. Marlowe dormea pe o pătură ponosită, pe podea, şi mereu invidiase patul Barbarei. Salteaua Barbarei era tare ca piatra, în comparaţie cu cea pe care îngenunchease ea acum. Oamenii chiar dormeau pe ceva atât de moale? Nici măcar nu îşi imaginase că putea exista atâta lux.

Se întinse spre pernă şi spre mâna lui, dar simţi că se scufundă în groapa creată de trupul lui. El era incredibil de cald, genul acela de căldură pe care îl simţise numai în bucătărie sau în timpul unei veri călduţe. Marlowe se întreba ce fel de aşternuturi îl acopereau, dar nu putea risca să investigheze. Încercă să se apropie de mâna lui din nou şi aproape căzu peste el. Trebuia să găsească o cale să se echilibreze.

Văzu soluţia imediat, deşi nu-i plăcea. Dar nu era laşă. Cu grijă, îşi trecu un picior peste trupul lui, menţinându-se, cu prudenţă, deasupra abdomenului său. „De-aia nu port fustă”, se gândi ea în timp ce-şi testa echilibrul. Nu ar fi putut să facă niciodată asta în fustă.

În cele din urmă, se aplecă deasupra lui şi îşi sprijini mâna pe pernă, deasupra mâinii lui. În somn, degetele lui erau uşor arcuite. Cu o mişcare delicată, încercă să-i deschidă degetele. Trebuia să verifice şi cealaltă mână. Înainte să facă asta, îşi lăsă capul într-o parte, încercând să primească puţină lumină de la şemineu. Era prea întuneric şi nu putea să fie sigură, dar nu se gândi că avea cheia în jurul gâtului.

Un ultim loc în care ar fi putut-o ascunde. Se aplecă asupra aşternuturilor. Mâna lui era sub ele, dar la o distanţă mică de trupul lui. Genunchiul ei era aşezat chiar în dreapta încheieturii lui. Timid, căută pe sub aşternuturi, surprinsă din nou de cât de cald era sub ele. Atinse mâneca bluzei lui şi manşeta din jurul încheieturii. Atinse pielea caldă din greşeală, apoi îşi îndreptă privirea spre trupul lui. Ochii lui erau încă închişi, iar el nu se mişca.

Era pe cale să se întoarcă la ceea ce făcea, când inima începu să-i bată cu putere. Rămase fără aer şi perfect nemişcată, fără să-şi dea seama ce anume o alarmase. În casă era linişte, iar nemernicul de sub ea nu se mişca, mai erau încă multe ore până dimineaţă...

Suspină şi-şi întoarse iar privirea spre chipul lui. El nu se mişca! Pieptul lui nu se mai ridica şi nici nu mai cobora în ritmul constant din timpul somnului. Nu mai auzea sforăiturile discrete.

— Deşi de obicei nu am nimic împotrivă să am o femeie în această poziţie, spuse el încet, recunosc că acel pumnal dintre buzele tale nu este deloc romantic.

Ea se întinse după pumnal, dar el fu mai rapid, prinzându-i mâinile şi imobilizându-i-le la spate. Ea îşi pierdu echilibrul şi căzu peste el, iar el o împinse, astfel încât ea să poată cădea, în cazul în care încerca să-şi tragă picioarele de sub ea.

— Ce anume faci?

Ea nu putea răspunde, având pumnalul în gură, aşa că dădu din cap, smucindu-şi mâinile şi dându-i de înţeles că voia să o elibereze.

— Care este problema? Nu poţi vorbi cu acel cuţit între buze? Riscurile meseriei, presupun.

El începu să se ridice, alunecând de-a lungul trupului ei. Chiar şi printre straturile de aşternut, ea-i putu simţi forţa. Mâinile lui, remarcabil de puternice, i le imobilizau pe ale ei. Nimic din ceea ce ar fi putut face nu avea să o ajute să se elibereze. El era mult prea puternic. În astfel de momente, ura faptul că era femeie. Gideon s-ar fi eliberat cu uşurinţă. Era suficient de înalt, nu ar fi avut nevoie să se urce în pat.

Când filfizonul se ridică, cu Marlowe în poala lui, se aplecă spre ea, cu faţa la câţiva centimetri de a ei.

— Dă drumul cuţitului!

Voia să îi spună că era un pumnal, o diferenţă subtilă, dar importantă, însă nu putea vorbi şi continuă să ţină arma. Nici nu putea gândi prea bine, având în vedere că trupul ei era lipit de al lui. Ceva din poziţia lor îi furnica

pielea şi îi provoca un gol în stomac. Ar trebui să vrea să se dea la o parte. În schimb, se luptă cu dorinţa de a se apropia, de a se legăna. Ce dracului era în neregulă cu ea?

— Dă drumul cuţitului sau îl iau eu!

Ea râse. Să încerce! Foarte bine!

Spre surprinderea ei, el îşi apropie atât de mult buzele de ale ei încât ea-i putu mirosi respiraţia, curată, ca tot ce ţinea de el. Era atât de concentrată să-i miroasă respiraţia, atât de concentrată la căldura trupului său care vibra lângă al ei, încât uită să-şi dea capul pe spate şi tresări şocată atunci când buzele lui le atinseră pe ale ei. Oare ce făcea? O săruta?

Apoi dinţii lui se iviră şi strânseră lama pumnalului, iar ea reacţionă prea încet. El i-l luă din gură, iar ea nu avu de ales decât să-i dea drumul, altfel risca să-i fie tăiată de lamă pielea sensibilă.

— Nemernicule! strigă ea.

Atunci îi eliberă mâinile, luând pumnalul într-una din mâini. Ea se dădu spre el, iar pumnul ei se lovi satisfăcător de obrazul lui. Satisfacţia ei fu scurtă, căci el îşi reveni repede şi o întoarse. Brusc, se afla pe pat, sub el, şi toată căldura aşternuturilor şi a trupului său o acopereau. Ea îl lovi iar, încercând să-l îndepărteze, dar era masiv şi greu, iar când mâinile lui îi cuprinseră încheieturile şi i le imobilizară de pernă, ea realiză că era captivă.

— Voi ţipa! îl ameninţă ea.

— N-ai decât! Uşa este încuiată şi nimeni nu o va doborî pentru a salva pe cineva de teapa ta.

Să o salveze? Avea să o omoare? Privind repede la mâna lui, realiză că el încă ţinea pumnalul. Metalul, încălzit de gura ei, era lipit de pielea încheieturii ei.

— Ce o să îmi faci?

— Depinde. Ce încercai să-mi faci?

Părea calm, deloc îngrijorat, iar ea îi privi chipul, chiar dacă era prea întuneric pentru a-i vedea trăsăturile. Regretă acţiunea imediat. Nu realizase cât de aproape era gura lui de a ei. Asta o făcu să observe că trupul lui era lipit de al ei… în nişte locuri foarte delicate. Ar fi trebuit să

deteste faptul că mâinile lui le imobilizau pe ale ei, iar trupul lui o ţinea captivă. Era însă ceva păcătos de delicios în această poziţie şi în faptul că el stătea deasupra ei.

— Încercam numai să fur cheia. Acum, dă-te jos!

Dacă s-ar fi comportat ca şi cum nu s-ar fi bucurat de atingerea lui, poate el avea să se dea la o parte. Nu ar mai trebui să-i simtă căldura trupului sau forţa braţelor. Nu ar mai trebui să-şi dorească să-şi coboare gura aproape de a ei şi să o sărute pasional.

— Cheia? Întoarse capul. Cheia camerei? Încă mai încerci să evadezi?

— Da! Nu mă poţi ţine aici împotriva voinţei mele.

— Nu încercai să-mi tai gâtul? întrebă el, ignorând în mod evident protestul ei despre faptul că era prizoniera lui şi ca nu depunea niciun efort pentru a o elibera. Acela era obiectivul ei în acel moment. Nu să-l sărute, la naiba!

— Sunt o hoaţă, nu o asasină!

— M-am mai liniştit! Mai slăbi strânsoarea încheieturilor. Din păcate, nu-ţi pot da drumul. Eşti invitata mea până când se întoarce Brook, în această dimineaţă.

— Adică prizonieră!

Mişcă mâinile pentru a-i arăta cum o ţinea captivă.

— Ai dreptate, spuse el, părând gânditor. Marlowe rămase fără aer. Asta însemna că îi va da drumul? Ar face bine să se grăbească, înainte să se facă de ruşine, cerându-i să o sărute sau ceva la fel de stânjenitor. Mi-am dat seama că probabil ar trebui să mă prezint.

Marlowe voia să plângă. Pufni, frustrată. Filfizonii ăştia ridicoli şi manierele lor nenorocite.

— Nu-mi pasă cine eşti. Lasă-mă numai…

— Să pleci! Da, tot spui asta, iar eu o să îţi tot repet că i-am dat fratelui meu cuvântul că te voi ţine aici. Conversaţia asta devine plictisitoare.

Dacă mâinile ei nu ar fi fost imobilizate, l-ar fi lovit. Îl ura! Conversaţia ei era plictisitoare? Nu dădea doi bani pe conversaţie.

— Atunci încearcă această conversaţie – dă-mi drumul, altfel s-ar putea să mă răzgândesc în privinţa

crimei.

El chicoti, respiraţia lui dulce atingându-i uşor obrazul. La dracu! Acum o furnica pielea. În orice moment, ar putea face ceva cu adevărat îngrozitor şi şi-ar putea ţuguia buzele, pentru un sărut.

— Este o ameninţare? întrebă el, părând amuzat. Gata cu sărutul! Avea să-l gâtuie pe nemernic. Ai măcar idee pe cine ameninţi? Îi stătea pe limbă să spună că nu-i pasă, dar se abţinu. Era curioasă. Maxwell Derring, conte de Dane.

Ea încercă să-şi muşte vârful degetului, dar mâna lui o ţinea şi mai strâns de încheietură, amintindu-i că încă o imobiliza. El îşi spusese numele atât de repede, încât ea nu era sigură că înţelesese. Numele lui era Maxwell, dar mai era o a doua parte.

— De ce?

El răsuflă din greu.

— Conte de Dane. Ştii ce este un conte?

O, da! Ştia. Satin îi instruise pe toţi copiii privind titlurile pe care le purtau marii ştabi. Erau duci, baroni, cavaleri, conţi. Care erau ceilalţi doi? Marchizi şi încă unul… Nu conta. Toţi însemnau acelaşi lucru.

Parale. Multe parale.

Şi putere.

Filfizonul cu siguranţă avea parai, dar puterea lui era cea care o îngrijora. Dacă avea dreptul de a o trimite în închisoare? Bogaţii păreau să aibă tot felul de privilegii, pe care ea nici măcar nu şi le putea imaginea. Poate că aveau dreptul de a răpi oamenii de pe stradă şi de a-i ţine prizonieri în casele lor.

O schimbare de ritm în respiraţia lui îi atrase din nou gândurile către situaţia prezentă, înapoi la faptul că trupul lui era lipit de al ei. Fiecare parte a trupului său era tare…

Ea lovi iar.

— Nu!

Se luptară o clipă, iar ea reuşi să-şi elibereze o mână. Se întinse să-l zgârie, dar el se lăsă într-o parte, apoi o prinse iar de încheietură. De data asta, strânsoarea era dureroasă.

— Au! protestă ea.

— Diavoliţă mică! Încetează să încerci să mă omori!

— Încetează să încerci să mă violezi!

— Eu nu…

— Ha! Macaroana ta e tare! Nu sunt vreo femeie uşoară, dar ştiu ce înseamnă asta. Şi ştiu unde să lovesc cu genunchiul.

— Nu mă îndoiesc, dar te asigur că nu am făcut-o şi nici nu o voi face vreodată – nu voi avea o femeie împotriva voinţei ei.

— Dar macaroana ta…

— Macaroana mea. Interesant termen. Nu pot controla asta. Vezi tu, problema cu macaroanele este că uneori reacţionează de capul lor. Stau în pat, peste o femeie frumoasă, cu toate – să zicem – atributele femeieşti pe care… macaroana mea le apreciază. Trupul meu îţi arată numai aprecierea, chiar dacă creierul meu ar prefera să te strângă de gât, decât să facă dragoste cu tine.

— Crezi că sunt frumoasă?

După ce el spusese asta, ea nu mai auzise altceva. Nimeni nu-i declarase vreodată că este frumoasă. Nici măcar Gideon. De fapt, putea număra pe degetele de la o mână momentele în care cineva îi spusese altfel decât fată, şobolan sau hoţ jegos. L-ar fi sărutat numai pentru acest compliment.

— Este un detaliu discutabil. Dacă îţi dau drumul, te vei abţine să mă loveşti?

Marlowe nu ştia ce însemna discutabil, dar ştia că el nu răspunsese la întrebarea ei. Poate că folosea una dintre metaforele pe care le menţionase mai devreme şi nu o credea deloc frumoasă. Bărbaţii nu trebuiau să găsească femeile frumoase pentru a se culca cu ele. Marlowe cunoştea zeci de femei uşoare, iar ele erau urâte cu spume. Cel puţin ea avea toţi dinţii, iar faţa ei nu fusese atacată de vărsat. Nu se minţea singură, crezând că se putea compara cu doamnele pe care le vedea coborând din trăsuri pe Bond Street sau la Covent Garden. Contele lui peşte prăjit probabil că avea una dintre fetele alea în fiecare seară. Ea

simţi că i se încinge faţa de ruşine, gândindu-se că-l întrebase dacă o găsea frumoasă. El era prea politicos pentru a-i râde în faţă.

— Marlowe?

— Nu. Adică, da. Adică, nu ştiu ce m-ai întrebat, dar n-o să te lovesc. Lasă-mă numai să mă ridic.

— Număr până la trei.

— O, la dracu! Lasă-mă să mă ridic!

— Şi, în acea notă melodioasă, te eliberez.

Îndată ce se dădu jos de pe ea, ea se ridică şi se îndepărtă. Se aşeză la marginea patului, sprijinită pe coapse, gata să se lupte, dacă avea să fie nevoie. Nemernicul încă avea pumnalul ei. Acum avea două obiecte pe care trebuia să le şterpelească. Nu trebuia să se pregătească de luptă. Era evident că el nu o dorea. Se dăduse jos din pat şi se îndreptase spre şemineu. O clipă mai târziu, aprinse două sfeşnice şi îşi turnă un pahar cu ceva lichid.

— Coniac? sugeră el, privind-o întrebător.

— De ce?

El privi spre cer.

— Îţi compătimesc părinţii, Marlowe. Serios. Când te va întâlni, Lady Lyndon va fi atât de şocată încât fără îndoială că va leşina.

Marlowe nu avea niciun răspuns, aşa că îl privi numai cum turna un al doilea pahar cu lichidul de culoarea chihlimbarului, pe care-l duse către ea. El mergea cu o graţie pe care ea ar fi putut-o aprecia, căci trăise cu hoţi care trebuiau să fie rapizi şi agili. Bărbatul acesta nu se grăbea. Se mişca încet, cu scop precis şi chiar cu eleganţă. Era ceva frumos în încrederea pe care o manifesta.

— Poftim!

Întinse un pahar spre ea. Ea îi privi mâna, apoi faţa.

— De ce îmi dai asta?

— Nu ştiu. Pentru că este politicos? Pentru că nu vreau să beau singur? Pentru că arăţi de parcă ţi-ar prinde bine? Ia-l!

Ea îl luă şi îl mirosi. Mirosea a alcool.

— Nu ai băut niciodată coniac, nu? întrebă el, agitându-l pe al lui. Arde puţin când îl dai pe gât, dar apoi te încălzeşte.

— Ca ginul?

— O, l-ai încercat, nu? Nu mă surprinde. Cam ca ginul, dar mai delicat. Încearcă-l!

Ea luă o înghiţitură mică, tresări simţind gustul, iar apoi simţi căldura învăluind-o. Nu era rău. Mult mai bun decât ginul pe care prefera Satin să-l bea.

— Verdictul? întrebă el.

— Ce?

El zâmbi discret.

— Îţi place?

Ea ridică din umeri.

— Am băut mai rău de atât.

El râse, sunetul surprinzând-o.

— Ce mai laudă! Acum, fata mea, cred că ar fi bine să discutăm.

— Nu sunt fata ta.

— Slavă Domnului pentru micile bucurii! Se aşeză pe scaunul în care dormise ea, lăsând-o pe ea pe pat. M-am gândit că poate reuşim să purtăm o conversaţie, ca oamenii civilizaţi. Fără să mă loveşti sau să mă înjuri ca... ei bine, ca tine, iar eu voi încerca să nu te arunc peste umăr sau să te imobilizez la pat.

— Îţi place să vorbeşti, nu?

El zâmbi.

— Unele femei mă găsesc fermecător. Ea clipi numai. Era suficient de atrăgător, dar nu-i erau de folos bărbaţii şarmanţi. De obicei voiau să o fure. În mod evident, tu nu mă găseşti fermecător. Se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele de genunchi. Oricum ar fi, vreau să îţi propun un compromis.

— Ceea ce înseamnă că sunt de acord să fac ca tine şi să încetez să mă lupt.

El deschise gura să vorbească, probabil să protesteze, dar ridică puţin din umeri.

— Presupun că asta am vrut să spun. Există însă

beneficii în a rămâne peste noapte.

— Ce?

El se lăsă pe spate.

— Nu pot să vorbesc cu tine când tu pari să sari la bătaie în orice moment. Ca să nu mai zic că ghetele tale sunt pe plapuma mea, care este foarte scumpă. Ea se dădu jos din pat şi rămase în picioare, cu braţele încrucişate, de cealaltă parte, aşa că patul reprezenta o barieră între ei. Mulţumesc!

— Voiai să-mi spui cu ce o să mă aleg dacă rămân.

El stătu pe gânduri câteva clipe.

— Un mic dejun fantastic.

O, era crud. Mâncarea era slăbiciunea ei. Îl putea contrazice în orice, dar gândul la o burtă plină dimineaţa era aproape mai mult decât putea ea îndura.

— În fiecare zi avem porridge cu smântână dulce, şuncă, scrumbii, plăcintă cu carne de viţel, cârnaţi, limbă de vită…

El continua să înşire bunătăţile, dar ea abia de-l mai auzea, urechile ţiuindu-i. Şuncă? Cârnaţi? Smântână dulce? Nici nu-şi putea imagina atât de multă mâncare, cu atât mai puţin la o singură masă.

— Apoi mai avem pâine proaspătă şi chifle cu unt, miere, marmeladă sau gem făcut din cireşe şi mere, pe care le creştem la moşia de la ţară. Desigur, avem ceai, cafea sau ciocolată de băut.

— Ciocolată?

El îşi termină coniacul şi zâmbi către ea.

— Ai băut vreodată ciocolată?

— Desigur.

Nu băuse şi, după expresia de pe chipul lui, ştia că ea minţea. Când să fi avut ea ceva atât de decadent precum ciocolată? O, dar auzise de asta. Auzise curtezanele vorbind despre asta, cum îşi petrecuseră noaptea cu unii ştabi şi cum băuseră dimineaţa ciocolată. Marlowe crezuse că minţiseră. Aparent, era adevărat şi, dacă avea să rămână, putea şi ea să bea ciocolată dimineaţa.

Acum avea ocazia. Poate că el nu ştia – nu ar fi fost o

hoaţă prea bună dacă fiecare gând i-ar fi apărut pe chip – dar nu putea pleca fără să guste ciocolata.

— Dacă rămân – trebuia să facă pe inabordabila, nu? — după masă, pot pleca?

El îşi răsuci încheietura, iar manşetele cămăşii lui albe, fine, se tot plimbau în sus şi în jos, graţios.

— Asta este decizia lui Brook.

— Atunci, unde este? Vreau să-i vorbesc. Se îndreptă spre uşă şi era cu mâna pe clanţă, când îşi aminti de cheie. Se întoarse spre conte. Dă-mi cheia.

— Pentru a umbla bezmetică prin casa mea în toiul nopţii, deranjând servitorii, fără să mai vorbesc de sora şi de mama mea? Nu. Vei provoca un şoc suficient dimineaţă.

Ea îşi puse mâinile în şolduri şi, dintr-un anumit motiv, el făcu ochii mari. Ei bine, lasă-l să vadă că putea să fie şi ea la fel de fermă şi de încăpăţânată ca el. Îi arăta că nu putea să îi dea ordine.

— Păi, du-te să-l cauţi şi adu-l înapoi!

— Ei, na! spuse el.

Ea pufni.

— Am zis să mergi să-l chemi!

Atunci, trăsăturile lui, atât de frumoase şi de calde, se întunecară. Se ridică încet, graţios, în toată splendoarea lui. Aşa de înalt era? Stând în faţa uşii, singură, ea se simţi brusc sfrijită.

— Tu, Marlowe, nu dai ordine!

Se îndreptă spre ea, iar ea se simţi precum un câine încolţit pe o alee. Ei bine, nu putea să se lase pe spate şi să scâncească. Trebuia să dovedească faptul că putea muşca. Dar nu voia să-l înfurie prea mult. Trebuia să se gândească la cârnaţi, la şuncă şi la ciocolată.

— Aparent, nici tu!

Chipul i se încruntă, iar ea ştia că lovitura îl nimerise în punctul sensibil. Ştia un lucru despre bărbaţi. Nu le plăcea să le fie pusă în discuţie autoritatea. Lui Satin îi displăcea atât de mult, încât îl văzuse luând nişte decizii al naibii de prosteşti numai pentru a dovedi că era un tâlhar cu care nu trebuia să te pui.

Îl văzuse de asemenea pe Satin omorând în bătaie un individ pentru un fleac.

Nu credea că acest conte avea să o rănească. Tresări atunci când pumnul lui lovi uşa, deasupra capului ei. Pe de altă parte, noaptea încă nu se încheiase…

Ea se aşteptase la o explozie de durere în maxilar, dar el nu o lovise. Privi în stânga, apoi în dreapta, şi observă că o imobilizase între braţele lui. Poate că era mai puţin violent decât crezuse ea.

— Ascultă, nenoro…

Ea aşteptă.

— Faţă de topor? spuse ea. El se încruntă. Sfrijită? Era suficient de scundă, aşa că i se spusese astfel de vreo două ori. Cotoroanţă? Mahalagioaică?

— Mă ajuţi să te insult?

Brusc, chipul lui pierdu privirea întunecată, furioasă, iar expresia care îi luă locul o făcu mult mai nervoasă. Ea se lipi de uşă.

— Păreai să ai nevoie de ajutor.

Mâinile care se sprijiniseră deasupra capului ei, de uşă, se îndreptară spre obrajii ei. Ea tresări la căldura neaşteptată a pielii lui şi la blândeţea care îi era complet străină.

— Cine ţi-ar zice aşa?

Ea nu putea explica de ce, dar ochii i se umplură de lacrimi. Nu îşi amintea ultima oară când plânsese, şi cu siguranţă nu fusese din cauza a ceva atât de neînsemnat, cum ar fi ca cineva s-o strige cotoroanţă. Ea clipi, înghiţindu-şi lacrimile, şi-i îndepărtă mâinile de pe obrajii ei.

— Nu mă atinge, spuse ea, deşi l-ar fi lăsat să o atingă mai mult dacă el ar fi vrut. Nimeni nu o atinsese aşa cum o făcuse el. Nu este treaba ta cine mi-a spus aşa, dar îţi promit, îţi va face mai mult decât atât dacă nu mă vei lăsa să plec.

— Iar ne-am întors la asta. Oftă. Marlowe, ascultă…

— Nu, Maxwell. Tu să mă asculţi!

Chipul lui se întunecă din nou, iar ea simţi cum presiunea din piept se disipa. O furie pe care ea o putea

înţelege. Expresia aceea blândă, miloasă, trebuia să fie evitată. Şi atingerea lui. Nu-i putea permite să o mai atingă vreodată.

— Nu-mi spune aşa, îi ordonă el.

Ea se încruntă. El se comporta de parcă l-ar fi insultat.

— Acesta este numele tău, nu?

— Îmi vei spune Dane sau milord!

— Îmi vin în minte alte câteva nume pentru tine.

— Sunt convins, şi le poţi folosi pe riscul tău. Să nu-mi mai spui însă pe numele de botez. Niciodată!

— De ce? Tu îmi spui mie!

— Pentru că este dreptul meu.

Ea pufni.

— Noi doi nu suntem pertu, şi nici nu vom fi.

Spusese asta cu chipul atât de aproape de al ei, încât ea îi putea vedea cearcănele din jurul ochilor căprui. Deci, de aceea păreau aşa de frumoşi. Presiunea din piept apăru din nou, iar ea îl împinse mărind distanţa dintre ei.

— Foarte bine. Dar dacă trebuie să îţi zic milord, ai face bine să-mi spui domnişoara Marlowe.

El o privi lung.

Se holbă la ea atât de mult, încât ea crezu că poate avea un episod de apoplexie şi nu se putea mişca iar.

— Tu chiar nu ştii cu cine ai de-a face, nu?

— Eu…

El ridică mâna, întrerupând-o. Ha! Filfizonii se presupunea că sunt manieraţi. Se întoarse cu spatele la ea şi-şi trecu o mână peste faţă.

— Îl omor pe Brook din cauza asta. Este toiul nopţii şi vreau să dorm. Îi aruncă o privire. Ce trebuie să fac pentru a putea dormi?

Ea deschise gura, dar el ridică iar mâna.

— Să nu spui că vrei să te las să pleci. Vom vorbi despre asta după masă.

Aceasta era probabil cea mai bună ofertă pe care o putea primi. O ştia şi ea şi era suficient de inteligentă pentru a nu-l mai contrazice.

— Bine!

— Bine! El îşi trecu din nou mâna peste faţă. Acum zice „bine”. Am fi putut salva o oră şi o parte din sănătatea mea mintală dacă te hotărai mai devreme. Atunci să mergem la culcare!

— Vreau un pat, zise ea.

Nu ştiuse că avea să spună asta. Cu siguranţă, nu se aşteptase să o facă, dar cuvintele păreau să iasă fără permisiunea ei. El îşi lăsă mâinile jos şi ridică sprâncenele.

— Vrei să dormi în patul meu.

Voia. Nu dormise niciodată într-un pat şi, dacă el o obliga să rămână acolo, măcar să îi ofere ei patul, nu să o lege de scaun, deşi scaunul fusese mai confortabil decât culcuşul ei obişnuit.

— Da. El păru iar contrariat, apoi ea simţi o presiune în piept şi adăugă repede. Singură.

El se holba la ea, iar ea observă că scrâşnea din dinţi. Era din nou furios. Bine. Asta făcea sentimentul ciudat mai puţin important. El trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre pat, luă o pernă şi se îndreptă din nou spre uşă, bombănind ceva despre tupeu, snopeală, Brook şi Gentleman Jackson. Aruncă perna pe podea în faţa uşii, iar ea sări din calea lui.

— Vei dormi acolo?

— Da. Chiar dacă vei fura cheia, tot va trebui să mă mişti din faţa uşii pentru a evada.

— Ţi-aş putea tăia pur şi simplu gâtul.

— Mai ai un alt pumnal?

Al ei era la el. Oare ce făcuse cu el? Nu mai avea altul, dar nici n-avea de gând să-i spună asta.

— N-ai decât să-mi tai gâtul, dar îţi va fi mult mai greu să muţi un leş din faţa uşii.

— Aş putea să o fac.

— Şi eu aş putea să mă trezesc, să iau pumnalul şi să îţi tai ţie gâtul. Ia aminte!

O, sigur că da! Se întoarse spre pat şi zâmbi. Era tot al ei.

Înainte să apuce să se urce, el zise:

— Dă-ţi jos ghetele alea murdare şi poate îţi închei nasturele ăla de la cămaşă. Atrage atenţia şi-mi oferă o

privelişte frumoasă.

Capitolul 5

Pufnind ca o fată onorabilă ce era, îşi încheie nasturele şi se băgă sub aşternuturi. Din fericire, înainte îşi dăduse ghetele jos. Dane privi la podeaua şi la perna lui şi încercă să se acomodeze. Nu se simţea confortabil pe-o parte sau pe spate, dar, cel puţin stând pe spate, privelişte a lui era tavanul, şi nu patul lui.

Nu ştia cum ajunsese aici. O fetişcană de pe stradă dormea în patul lui, iar el dormea pe podea. Asta îl enerva chiar şi mai mult decât faptul că se trezise şi o găsise călare pe el, cu un cuţit între dinţi. Faptul că ţărăncuţa cu gura mare era în patul lui îl enerva chiar şi mai mult decât faptul că Brook probabil că dormea adânc şi confortabil în patul vreunei femei, în timp ce el, marele conte de Dane, dormea pe podeaua rece şi dură.

Ceea ce-l frustra era că voia să fie în pat cu ea. În pat. Cu un şobolan al străzii! Se întâmpla ceva foarte greşit cu el dacă decăzuse atât încât să dorească o... cum îşi spusese? Sfrijită? Cotoroanţă? Nu fusese niciodată de acord cu bordelurile. Nu-i plăceau nici belelele aduse de amante. Era un bărbat ca oricare altul, cu nevoi, pe care şi le satisfăcea când întâlnea femei acceptabile. O tânără văduvă sau o soţie al cărei soţ privea în altă parte... de obicei spre o altă femeie. Nu permitea nevoilor lui să-l controleze, dar era evident că trebuia să le întâlnească mai des dacă avea să se înjosească într-atât încât să dorească o infractoare.

Ce mama dracului era să facă dacă ea era călare pe el, şi tot părul acela des, încântător, îi cădea pe umeri atunci când i se desprinsese din şapca aia ridicolă pe care o purta? Trupul lui reacţionase la căldura şi la mirosul curat de săpun de caise pe care-l folosise. Era femeie, chiar dacă era şi hoaţă. Nu era vina lui că ea avea ochii aceia mari,

albaştri şi gura aceea mare şi că se uita la el cu o uluire perpetuă. Privirea de pe chipul ei, când el îi descrisese mâncarea pe care o aveau la micul dejun, era vecină cu orgasmul. Va trebui să-i trimită bucătăresei un bilet pentru a se asigura că ea avea să pregătească tot ce promisese el.

Pe de altă parte, ce-i păsa lui dacă hoţomana asta mânca şuncă sau nu? Nu-i datora nimic nici ei, nici celor de teapa ei. Să se îngrijească Brook de ea! Nu era ca şi când Dane voia să o privească mâncând din nou. Noaptea trecută, în bucătărie, fusese suficient de şocant. Câinii lui de vânătoare aveau maniere mai bune. Nu şi le putea imagina pe mama şi pe sora lui stând lângă ea.

Îşi putea imagina însă expresia încântată de pe faţa lui Marlowe din nou. Voia să vadă asta şi, dacă pentru acest lucru era nevoie de şuncă sau ciocolată, el i le putea oferi. Şi-o putea imagina sorbind din ciocolata caldă, limba ei mică, roz, ieşind pentru a linge o picătură de pe bărbie. Rată, iar picătura nimeri pe decolteul ei amplu, vizibil, deoarece blestemata ei de cămaşă era din nou descheiată.

Dane pufnea şi se foia inconfortabil.

— Ce este? întrebă ea.

— Nimic, spuse el, cu vocea aspră şi tăioasă. Culcă-te!

— Aşa fac.

Fetişcana asta nemernică părea aproape veselă. Va fi şi el vesel când o va alunga, în cele din urmă, din patul şi din viaţa lui. Numai câteva ore…

Dane fu deşteptat din somnul lui iepuresc de uşa dormitorului, care-l lovi în cap. Ar fi fost mai rău dacă nu ar fi auzit clanţa şi cheia în încuietoare. Se mişcare suficient cât pentru a evita o lovitură mai puternică. Şi totuşi, înjură în timp ce se ridică şi, masându-şi tâmpla, îl privi pe Crawford. Chipul lui Crawford, cu gura lui mică ţuguiată sub nasul strâmb, îl privea prin deschizătura uşii. Majordomul părea uşor mirat, ceea ce spunea ceva despre Crawford, ale cărui expresii faciale variau de la grav la sumbru.

— Domnule, spuse Crawford salutând. Aveţi nevoie de ajutor?

— Nu.

Dane se ridică şi, imediat, spatele şi gâtul lui protestară. Alte veşti bune. Era prea bătrân pentru a dormi pe podea fără consecinţe. Crawford deschise uşa şi păru să-l analizeze pe Dane îndeaproape. Probabil verifica să nu fie rănit.

— Aţi căzut, milord?

— Nu. Eu… Dane nu voia să-i explice majordomului situaţia. Cât de mult îi lipsea Tibbs, valetul lui. Tibbs ar fi verificat starea hainelor lui Dane, dar nu s-ar fi aşteptat la explicaţii şi nici nu ar fi făcut comentarii despre unde şi cum alesese Dane să-şi petreacă noaptea. Ai venit să mă ajuţi să mă îmbrac?

— Da, milord!

— Atunci să începem!

— Dacă nu vă deranjează întrebarea, milord, unde este… ăăă…

— Cotoroanţa? Se auzi o voce feminină din cealaltă parte a camerei. Cerşetoarea?

— De ajutor, ca de obicei, bolborosi Dane.

— În pat? Din nou, Crawford păru uşor şocat, o expresie pe chipul lui care echivala cu o ridicare din sprânceană un milimetru pentru o fracţiune de secundă. Voi arde lenjeria de pat, milord, bolborosi el.

— Te aud, zise ea.

În timp ce Dane privea, moviliţa din pat se mişcă. Fata părea un pitic în patul mare, printre tăblii, cinci perne şi aşternuturi. Se ridică, îndepărtându-şi părul de pe ochi şi părând foarte odihnită. Nivelul lui de enervare, care era deja mare, crescu până la cer. Ea îşi întinse braţele şi căscă, întinzând materialul cămăşii, care era deja indecent de strâmtă. Dane putea alege între a continua să o privească şi a se face de râs în faţa lui Crawford cu erecţia care avea să rezulte sau să privească în altă parte.

Se întoarse spre Crawford. Majordomul era suficient de urât pentru a-i disipa dorinţa. Şi mai primi o surpriză. Crawford, apărătorul eticheţei, o privea pe fată întinzându-se cu un interes vădit.

Poate că, la urma urmelor, Crawford era şi el om. Ba,

dincolo de faţadă, s-ar putea să fie chiar bărbat.

— Crawford, zise Dane.

Ochii majordomului se concentrară imediat pe un punct deasupra patului şi spuse:

— Da, milord!

— Poate ar trebui să ne retragem în debara şi să-i lăsăm dormitorul lui Mar… domnişoarei Marlowe.

— Da, milord.

Dane o porni după majordom, spre debara, apoi se întoarse brusc, scoase cheia din buzunar şi încuie iar uşa. În timp ce trecea pe lângă pat, ar fi putut jura că o auzise pe Marlowe spunând printre dinţi „Nemernicule!”

Avea şi el câteva să îi spună – mai ales că alesese să-l insulte înainte ca el să-şi bea ceaiul şi după ce-şi petrecuse noaptea pe podea – dar era prea domn pentru a le folosi.

Cel puţin momentan.

O oră mai târziu, ieşi din debara simţindu-se mult mai bine. Crawford nu avea fineţea lui Tibbs, dar era la fel de apt. Dane era proaspăt ras, spălat şi îmbrăcat în pantalonii lui preferaţi, cu o haină albastru-închis şi o vestă de aceeaşi culoare, pe sub care purta o cămaşă din pânză de un alb imaculat şi o lavalieră legată perfect, în stilul Horse Collar, ceea ce părea a fi singurul pe care-l ştia Crawford. Tibbs de obicei se plângea că *trone d’Amour* era prea auster, dar lui Dane îi plăcea auster şi îi plăcea stilul lui obişnuit.

— Ia te uite! spuse fetiţa străzii, îndepărtându-se de foc şi punându-şi mâinile în şold.

Dane strânse pumnii. Chiar îşi dorea ca ea să nu mai facă gestul ăsta în acele haine. Îşi dorea ca ea să nu mai facă asta deloc, căci nu era tipul de gest pe care l-ar fi făcut domnişoarele bine-crescute. El ştia însă foarte bine că ea nu era o lady.

— Am crezut că te-ai rătăcit în teatrul ăla pe care-l numeşti debara. La naiba! Ce este la gâtul tău?

Ea se apropie de el, cu mâna întinsă pentru a-i atinge lavaliera, dar el se trase în spate.

— Este o lavalieră. Cred că am purtat discuţia asta noaptea trecută.

— De ce ai prins-o şi ai umflat-o astfel?

Dane probabil că se înşela – ar face bine să se înşele – dar crezu că-l auzi pe Crawford chicotind. Îl privi pe majordom acuzator, iar Crawford îşi drese vocea.

— Dacă nu mai aveţi nevoie de mine, milord…

Crawford plecă, folosind cheia pentru a deschide uşa camerei şi a ieşi. Cheia nu păru să fie folosită pentru a doua oară, iar Dane se întinse şi o prinse pe Marlowe de cot, chiar când ea sări.

— Încă nu ai mâncat.

Ea îşi trase braţul din strânsoarea lui.

— După ce mănânc, plec. N-ai decât să încerci să mă opreşti.

— Doamnă, te voi conduce la uşă.

El o conduse spre sala de mese, deşi cu greu putea folosi acel cuvânt dacă doamna pe care se presupunea că o conduce tropăia la fel de zgomotos ca un batalion de soldaţi în spatele lui.

Cameristele care cărau lenjerii treceau în grabă, aruncând priviri spre ei, în timp ce alţii se holbau cu cârpele de şters praful în mâini şi cu gurile căscate. Dane abia de-i observă, numai că cerşetoarea needucată părea să nu-i ignore.

— La ce te uiţi? o provocă ea pe o tânără servitoare.

Fata închise gura şi făcu o reverenţă.

— La nimic, domnişoară.

În loc să o liniştească pe Marlowe, consideraţia păru să o înfurie.

— Faci bășcălie de mine? întrebă ea, îndepărtându-se pentru a o încolţi pe fată, până când o puse la zid.

— N-nu, domnişoară!

— De ce îmi spui domnişoară? Ce a însemnat gestul ăla al tău?

Oftând, Dane o luă pe Marlowe de cot.

— Încearcă să fie politicoasă, spuse el, îndepărtând-o pe Marlowe. Ai putea băga la cap.

Biata cameristă părea atât de traumatizată, încât el aproape că-i ceru scuze. În schimb, spuse:

— Întoarce-te la muncă şi, când o voi vedea pe doamna Barstowe, îi voi cere să-ţi dea o primă.

— Mulţumesc, milord!

Camerista făcu o reverenţă şi, înainte ca Marlowe să o dojenească din nou, el o îndepărtă. Continua să o ţină de cot în timp ce traversau coridorul lung, trecând pe lângă portretele cu foştii conţi şi fostele contese, iluştrii lui strămoşi. Şi ei credeau că aveau dreptul că se încrunte.

El şi Marlowe ajunseră la capătul scărilor şi la intrarea în salon înainte ca el să intervină din nou. Un valet stătea la uşă pentru a o deschide pentru ei şi, cum Marlowe era înaintea lui, valetul chiar îi deschise uşa.

— Crezi că nu pot să-mi deschid singură uşa? îl provocă ea pe valet, care fusese bine instruit de Crawford pentru a nu-i răspunde sau a nu o privi pe fată.

El îşi păstră privirea fixă pe peretele din depărtare şi încuviinţă rigid la comentariul ei.

— Bună dimineaţa, Nathaniel, spuse Dane, împingând-o pe Marlowe în salon. De obicei nu-i saluta pe servitori, dar de când acceptase să-i împrumute lui Brook trăsura, totul în viaţa lui era cu susul în jos. Şi acum, cu voia lui Dumnezeu, totul avea să revină la normal. Păşi în salon şi îşi căută imediat cu privirea fratele. O găsi numai pe mama lui, care stătea la locul ei obişnuit, lângă ferestre, unde o putea trage curentul, bându-şi ceaiul. Ceaşca îi rămase în aer când el intră, singurul semn că ea observase că ceva era în neregulă.

Mama lui fusese numai o copilă atunci când se măritase cu tatăl lui, contele, care fusese mai mare decât ea cu douăzeci de ani. Tatăl lui murise în urmă cu trei ani după ce o tuse uşoară se transformase în pneumonie. Oare era o coincidenţă că pneumonia se instalase după ce casa fusese furată şi vandalizată de hoţi? Dane credea că nu. Contesa purtase doliu pentru soţul ei cât se cerea, dar Dane nu avusese niciodată impresia că ea simţea cu adevărat vreo pierdere. Relaţia lor nu fusese bazată pe dragoste. Contele fusese mai mult un tată pentru ea decât un soţ, deşi cuplul avusese cinci copii, dintre care numai

trei supravieţuiseră. Posibil numai doi, căci Brook probabil nu avea să mai prindă ziua de mâine.

Contesa era o femeie în puterea vârstei, încă nu împlinise cincizeci de ani, avea părul negru, încă strălucitor, fără fire albe. Pielea ei era netedă şi tinerească şi avea o siluetă suplă, subţire, asemănătoare cu a surorii lui, Susanna. Pe scurt, nu semăna cu o mamă, cu atât mai puţin o mamă care crescuse trei copii. Asta dacă fratele lui mai mic putea fi considerat adult, dar Dane nu era de acord. Se întreba adesea de ce mama lui nu se recăsătorise. Dacă ar fi vrut, ar fi avut pretendenţi, dar ea părea complet dezinteresată. Oricât ar fi respectat-o, nu o iubea. Cum putea iubi o statuie de marmură? Mama lui era la fel de caldă şi de afectuoasă ca sculptura lui Bandinelli din vestibul.

Încet şi cu graţia-i caracteristică, mama lui aşeză ceaşca pe farfurioară, aproape fără zgomot.

— Bună dimineaţa, Dane! Cine este aceasta?

— Aceasta – spuse Dane, trecând pe lângă bufet şi ridicând o farfurie pentru sine şi una pentru Marlowe – este unul dintre proiectele lui Brook. I-am promis micul dejun, apoi se va ocupa el de ea. Apropo, el unde este?

Privirea mamei lui nu o părăsi pe Marlowe, care în mod evident nu era suficient de proastă pentru a o întreba pe contesă la cine se uita. De fapt, Marlowe încă stătea în pragul uşii, cu privirea cutreierând prin cameră şi gura uşor căscată. Încerca să vadă încăperea prin ochii ei. Camera era de un albastru deschis cu lambriu alb şi cu stucaturi de care atârnau două candelabre de cristal. Candelabrele nu erau aprinse, căci era prea extravagant să facă asta pentru un simplu mic dejun în familie, chiar şi pentru el. Ferestrele dădeau spre strada Berkeley, casa fiind poziţionată chiar lângă piaţa cu acelaşi nume. Strada era liniştită la această oră a dimineţii. Un valet stătea de cealaltă parte a camerei, gata să fie de ajutor. Dane era convins că, deşi bărbatul se prefăcea că nu vede, înregistra în secret totul, pentru a putea spune personalului mai târziu.

Mama lui încă nu-şi luase privirea de la Marlowe.

— Nu l-am mai văzut pe fratele tău de când a venit să te ia la serata lui Lady Yorke. Să presupun că această… fată a fost motivul pentru care te-a căutat?

— Aşa se pare.

Continuă să umple farfuria lui Marlowe cu mâncare, deoarece spera că, îndată ce mama lui o va vedea mâncând, va uita toate întrebările. Ar prefera să nu-i explice unde dormise fata noaptea trecută şi cum a ajuns aici.

— Şi cum te numeşti, fată? întrebă contesa.

Dane se întoarse, ducând farfuria ei grea, precum şi farfuria lui mai uşoară, la masă şi aşezându-se. Pe ea o aşeză pe locul pe care de obicei îl ocupa Brook, care se întâmpla să fie lângă al lui.

— Marlowe? spuse fata, îndreptându-şi privirea de la cameră către contesă.

Contesa făcu ochii mari, apoi îşi îndreptă privirea spre Dane înainte de a reveni asupra lui Marlowe.

— Eşti mereu aşa de impertinentă?

Marlowe deschise gura, dar Dane răspunse înainte ca ea să poată vorbi.

— De obicei este şi mai rău.

Marlowe se încruntă.

— Ce am mai făcut acum?

— Lista este prea lungă, spuse Dane. Stai jos şi mănâncă, domnişoară Marlowe.

Contesa părea şi mai uimită, de parcă ar mai fi fost posibil să-şi revină îndată ce o va vedea pe fată mâncând.

— Vorbeşti atât de familiar cu ea?

— Nu are nume de familie, spuse el, trăgând scaunul pentru Marlowe.

Se aşeză, apoi încercă să îl împingă, dar ea îl privi încruntată.

— Pot să-mi trag şi singură scaunul la masă.

— Nu vorbi cu un conte pe tonul ăsta, zise mama lui. Dane recunoscu tonul ca fiind acela pe care ea îl folosea de obicei pentru a-i ţine predică. El şi Brook îl auziseră foarte des. Biata Susanna încă o făcea. Şi când intri în încăpere,

trebuie să faci o reverenţă, nu să stai cu gura căscată. Şi când mi te adresezi…

Marlowe nu o asculta. Privea în jos şi saliva la mâncarea pe care el i-o pusese pe masă.

— Toate astea sunt pentru mine?

— Şi mai avem, dacă mai vrei.

Ochii albaştri ai lui Marlowe se făcură mari, ca şi cum ar fi găsit comoara unui pirat, plină de pietre preţioase şi monede de aur.

— Încă vorbesc! zise mama lui, dar Marlowe o ignoră, ridicând o felie de şuncă pe care o îndesă în gură dintr-o îmbucătură.

Mama lui scoase un sunet de panică şi chiar şi Dane era impresionat. Ea mesteca, cu obrajii umflaţi ca ai unei veveriţe, apoi privi împrejur. Dane se întreba oare ce căuta, până când ea luă cana lui şi dădu pe gât jumătate din ceaiul său.

— Este groaznic, spuse ea, cu gura încă plină şi cuvintele stâlcite. Unde este ciocolata mea?

Dane îi făcu semn valetului care înaintă cu un ibric cu ciocolată. Turnă în ceaşca din faţa lui Marlowe, iar ea o ridică precum un om pierdut în deşert ar ridica o cană cu apă.

— Este fierbinte, o avertiză el.

Ea îl ignoră, luă o gură mare şi imediat scuipă jumătate. Mama lui se ridică în picioare, aruncă şervetul şi spuse:

— Suficient! Nu voi tolera asta! Ea se îndreptă spre ieşire, valetul deschizând uşa cu o sincronizare perfectă pentru ca ea să poată ieşi. Ajunse în vestibul, apoi se întoarse pe călcâie şi continuă. O vreau pe…

— Cotoroanţă? spuse Dane în acelaşi timp în care Marlowe zise: „Sfrijită?”

El îi zâmbi, deşi ştia că nu va face decât să-şi enerveze şi mai mult mama.

— …persoană, zise mama lui, cu vocea ascuţită de furie. Afară din casa mea într-o oră!

După cuvintele ei, uşa se trânti, iar Dane oftă.

— Ar fi trebuit să mănânci cu servitorii, zise el.

Ea băgă în gură un biscuit şi o scrumbie, toate spălate cu o altă gură sănătoasă din ciocolata caldă. „De ce să îi pedepseşti astfel?” bolborosi el în sinea lui. Încercând să ignore obiceiurile atroce ale fetei de a mânca, luă câteva guri din micul dejun înainte de intrarea lui Crawford, care aducea o tavă de argint în centrul căreia se afla un bilet.

Marlowe abia de îl privi în timp ce devora o lingură de smântână, dar Dane îşi şterse gura cu şerveţelul şi luă biletul.

— Mulţumesc, Crawford! Îl deschise şi recunoscu imediat scrisul lui Brook.

D.

Am fost reţinut, fără voia mea. Nu o pierde pe Lady Elizabeth din vedere până mă întorc.

Al tău,

Brook

Dane înjură şi aruncă şervetul pe scaun.

— Incredibil! bombăni el, plimbându-se prin cameră, prin spatele lui Marlowe.

Ea acorda puţină atenţie altor lucruri, cu excepţia mâncării ei, cel puţin alte câteva momente, dar acum se întoarse uşor, privindu-l cu prudenţă. Era evident obişnuită să-şi protejeze spatele şi nu îi plăcea că el se plimba prin spatele ei. Avea să-i displacă şi mai tare să fie oaspetele lui.

Dane nu putea spune că-l mira biletul fratelui său. Vara trecută, Brook se folosise de abilităţile lui de anchetator pentru a-l localiza pe fratele pierdut al vicontelui de Chesham. Băiatul dispăruse de vreo zece-douăzeci de ani şi, dintre toate locurile de pe pământ, Brook îl găsise într-o bodegă cu opiu din Bath. Povestea apăruse în toate ziarele, iar acum Brook era plin de solicitări de a localiza persoane dispărute. Fără îndoială, de aceea lordul şi Lady Lyndon îl contactaseră. Dane îşi îndreptă ochii spre Marlowe, care îl privea, încă mestecând.

Ar trebui să dea drumul fetei şi să-i salveze părinţii de o suferinţă. Nu ştia care era cea mai mare tragedie – să se dovedească a fi fiica lor sau nu.

— Ce e? întrebă ea înainte să ia o altă îmbucătură.

Dane aruncă biletul pe masă, în faţa ei, iar ea îl luă cu mâinile murdare de şuncă şi îl analiză. Invers.

— Nu ştii să citeşti? spuse el, luându-i-l din mâini.

— Numai puţin.

— Brook este reţinut... Asta înseamnă că nu va fi acasă.

— Ştiu ce înseamnă, îl întrerupse ea.

El o privi ciudat.

— Şi asta înseamnă că încă nu poţi pleca.

— O, nu! Ea sări în picioare, luând un rulou de pe farfurie. Mi-ai promis că voi putea pleca după micul dejun.

— Nu am făcut o astfel de promisiune. Am sugerat numai că plecarea ta ar putea fi posibilă.

— Ai sugerat? Este un cuvânt voalat pentru minciună? Nu mă poţi ţine aici, Lord Dane! Am drepturi!

El râse.

— Ce ştii tu despre drepturi? El dădu din mână, indiferent. Nu mai contează. Nici măcar nu înţelegi că încerc să te ajut. Dacă eşti Lady Elizabeth, vei fi bogată. Ai putea mânca astfel în fiecare zi. Ai avea părinţi, o casă, un pat în care să dormi. Nu vrei asta?

— Nu! spuse ea, punându-şi mâinile în şold. Dane exersa o voinţă de fier şi îşi concentră atenţia asupra chipului ei, nu asupra sânilor ei plini, care ştia că ieşiseră în evidenţă în mod ostentativ. Încerc să te ajut. Asta nu înţelegi tu!

— Ei bine, îi întrerupse o voce feminină, făcându-i pe amândoi să se întoarcă. Este neaşteptat!

— Să fiu al dracului, bombăni Dane.

— Nu-mi permit să vă întrerup, spuse Susanna, privindu-i cu ochii ei mari, căprui. Nu mă aşteptam să am musafiri de dimineaţă. Mă aşteptam mai degrabă la o predică, altfel aş fi coborât mai devreme.

— Mama s-a retras în camera ei. Poţi să-i vorbeşti

acolo, îi zise Dane surorii lui.

— De ce aş face asta? Privirea ei era fixată asupra lui Marlowe. Înţeleg de ce s-a retras. Dane, nu-mi spune că ţi-ai adus concubina aici.

— Nu! spuse el, sunând la fel de îngrozit precum se simţea. Cum ar putea cineva, chiar şi surioara lui inocentă, să creadă că cerşetoarea asta era amanta lui? Dacă stătea să se gândească bine, unde ştia sora lui ce însemna concubină? Este proiectul lui Brook.

— Mi-aş dori să încetezi să te referi la mine ca la un proiect.

— O, ce nepoliticos din partea mea, spuse Susanna, înaintând. Făcu o scurtă reverenţă, apoi continuă. Sunt Lady Susanna. Mă bucur să te cunosc.

Marlowe îl privi de parcă l-ar fi întrebat dacă ceea ce se petrecea era real. Dane îşi trecu o mână prin păr, deranjând coafura îngrijită la care Crawford depusese atâta efort.

— Se obişnuieşte să te prezinţi, îi spuse el fetei.

— Eu sunt Marlowe, zise ea, şi plec.

Mai luă un rulou şi-l îndesă în gură.

— O, doamne, biata este lihnită! remarcă Susanna. Brook nu ţi-a dat de mâncare?

— Nici măcar nu ştiu unde este Brook, zise Dane, simţindu-se ciudat de iritat că sora lui presupusese că Marlowe se afla în grija lui Brook.

Dumnezeu ştia că el nu o voia, dar cel puţin ar fi trebuit să i se recunoască contribuţia.

— Nu trebuie să pleci până nu-ţi termini micul dejun, zise Susanna, aşezându-se în faţa lui Marlowe. Marlowe îl privi, apoi se aşeză şi ea. Dane observă că farfuria ei era aproape goală, o situaţie care era, în opinia lui, uimitoare, căci nu credea că doi bărbaţi ar fi putut termina toată farfuria aceea atât de repede. Mai vrei? o întrebă el pe Marlowe.

Ea încuviinţă, cu gura plină şi cu privirea ţintită asupra Susannei. Valetul îi turnă Susannei ceai, în timp ce Dane umplea farfuria cu mai multă mâncare pentru

Marlowe. O aşeză în faţa ei, iar Susanna spuse:

— Te-ar deranja dacă mi-ai pregăti şi mie o farfurie?

Dane păru contrariat. Susanna nu lua niciodată micul dejun. Corecţie: mânca rar în faţa mamei lor. Dane suspecta că, în faţa contesei, fiica ei era prea emoţionată pentru a mânca. Aşeză pe farfurie un biscuit şi smântână şi i-o aduse, apoi se întoarse spre valet.

— Ceva şi pentru tine, Lloyd?

Lloyd se înroşi.

— Nu, milord!

— Poate Crawford sau doamna Barstowe ar vrea nişte scrumbii.

— Nu fi ridicol, Dane, spuse Susanna. Servitorii au mâncat deja. Apoi îşi întoarse din nou atenţia spre Marlowe. Deci, tu eşti amanta lui Brook.

— Ce este o amantă? întrebă Marlowe după ce înghiţi. Mâna ei era aşezată lângă farfurie, iar Dane îi puse în ea o furculiţă. Ea se uită ciudat la obiect, apoi, ţinându-l ca pe o armă, îl înfipse într-o felie de şuncă. Este ca o matroană?

— Ce este o matroană?

Dane dădu din cap, dezaprobator.

— Nu vom purta această conversaţie. Marlowe, aş aprecia dacă nu mi-ai învăţa sora nimic. Susanna, încetează să mai pui întrebări!

Susanna se încruntă la el.

— Cred că am dreptul să întreb cu cine iau masa.

— Fie, spuse el oftând din greu. Brook crede că este fiica dispărută a lordului şi a lui Lady Lyndon.

— Serios? Susanna făcu ochii mari şi păru să o studieze pe Marlowe şi mai în detaliu. Hmmm. Are ochii lui Lady Lyndon şi nasul tipic familiei Lyndon.

Dane privi nasul lui Marlowe, apoi închise ochii. Ce făcea? Nu-i păsa dacă ea era Lady Elizabeth sau nu. Pur şi simplu voia ca ea să plece.

— Brook a mers să o cheme pe familia Lyndon?

— Nu ştiu unde este. Îi aruncă biletul, iar Susanna îl citi repede. O privi pe Marlowe. Se pare că vei mai rămâne oaspetele nostru puţin.

— Oaspete! spuse Marlowe, aproape înecându-se cu al treilea pahar cu ciocolată. Sunt prizonieră. Fraţii tăi m-au răpit noaptea trecută şi m-au ţinut aici împotriva voinţei mele!

Ochii Susannei se făcură mari ca două cepe. Dane nu-i văzuse niciodată atât de mari. Se întoarse şi-i aruncă o privire furioasă lui Dane.

— Este adevărat?

Dane încercă să răspundă, apoi zise:

— Când pui problema aşa, sună oribil!

— A fost oribil, zise Marlowe.

Se întoarse spre ea.

— Ţi-am oferit patul.

Susanna trase aer în piept.

— A dormit în patul tău?

Dane ridică mâinile în sus.

— Unde altundeva era să o pun? În plus, a fost perfect – ei bine, cumva – nevinovat. Am dormit pe podea.

— În faţa uşii, pentru a nu putea să evadez.

— Dane!

El îşi încrucişă braţele.

— Am făcut numai ce mi-a cerut Brook. A zis să o ţin aici până se întoarce.

— Dar nu poţi ţine o persoană aici împotriva voinţei ei.

— Exact! zise Marlowe, ameninţându-i cu furculiţa.

Dane se încruntă, se întinse şi-i luă farfuria din faţă.

— Gata! În plus, nu este neapărat o persoană…

Marlowe se ridică în picioare!

— Gândac nenorocit! Cum îndrăzneşti…

Dane o trase spre el şi-i astupă gura.

— Au!

Ea îl muşcă, dar cel puţin oprise înjurăturile. Susanna îi privea cu ochii mari de pe cealaltă parte a mesei.

— O, vai, zise ea, înroşindu-se!

— Încerc să ajut – îşi mişcă piciorul pentru a evita să nu-i strivească degetul şi se luptă să o ţină în strânsoare – fata, dar nu cred că este cu adevărat Lady Elizabeth.

— Dar Brook crede? întrebă Susanna printre strigătele fetei.

— Da. Dumnezeu ştie de ce. Pariez pe progenitura diavolului! Au! O împinse înainte să îl poată zgâria din nou. El privi la zgârieturile de pe braţ. Cred că mi-a dat sângele.

— Bine.

— Până aici! El se întinse spre ea, dar ea se feri, iar pumnul lui rămase în aer. Am suportat suficient, spuse el, mergând după ea.

Ea era mai rapidă, ocolind scaunele şi trecând chiar pe sub masă pentru a scăpa de el.

— Dane, strigă Susanna. Dane! Ea îl prinse de haină şi-l scuturâ. Îndepărtează-te înainte să faci ceva ce vei regreta.

— Singurul lucru pe care-l regret este că nu o strâng de gât în momentul ăsta.

— Dane!

Susanna îl împinse, iar el se lăsă împins spre fereastră. Cât de mult şi-ar fi dorit să fugă pe fereastră, dar nu o putea lăsa pe Marlowe singură cu sora lui. Avea nevoie ca Brook să o ducă de aici pe diavoliţa asta. Apoi, totul avea să revină la normal.

Plictisitor şi obositor – nu! Civilizat. Demn. Confortabil.

— Îmi permiţi să vorbesc singură cu ea câteva minute? Poate dacă vom discuta singure…

— Sub nicio formă! Nu te voi lăsa singură cu ea. Nu poţi avea încredere în ea.

Susanna oftă.

— Foarte bine, dar trebuie să promiţi că nu mă vei întrerupe.

El bombăni. Era tot ce putea face. Susanna îi aruncă o privire ameninţătoare şi se îndreptă spre Marlowe, care ţinea de spătar unul dintre scaune şi părea că avea să-l folosească drept armă cu prima ocazie.

— Acum, Marlowe… spuse Susanna, ocolind masa şi apropiindu-se de Marlowe.

Susanna era îmbrăcată într-o rochie albastră, de culoarea safirelor. Părul ei era prins într-un coc des, la

spate. Era mai înaltă decât Marlowe şi, deşi era probabil puţin mai tânără, părea mai în vârstă când stătea lângă fată. Părea mult mai feminină şi mai elegantă. Susanna era o doamnă în adevăratul sens al cuvântului, deţinea frumuseţea, postura şi graţia. Marlowe era... ei bine, mai bine să nu se gândească la ce era ea. Hainele ei de băiat ar fi trebuit să ascundă curbele acelea voluptoase, dar nu păreau decât să le accentueze. Dane se întoarse şi privi pe fereastră la trăsurile care treceau şi la florile care înfloreau în lumina soarelui de primăvară.

O plimbare înviorătoare ar fi fost perfectă. Într-un sfert de oră, ar fi putut ajunge la club. Asta ar fi fost excelent.

— Ia loc, dragă, spuse sora lui. Îţi promit că nu-ţi fac niciun rău.

Dane chicoti. Ca şi cum cineva s-ar fi putut gândi că sora lui ar fi fost cea periculoasă.

— Nu eşti dragă cu mine, zise Marlowe. Dane se întoarse cu avertisment în privire şi îi făcu semn să ia loc pe scaunul de care se sprijinea.

— Îmi pare rău. Ai spus că te numeşti domnişoara Marlowe.

— Am spus Marlowe. Nu domnişoară.

Susanna dădu din cap.

— O, dar nu îţi pot spune Marlowe. Nu se cuvine, căci abia ne-am cunoscut.

Marlowe păru contrariată.

— Crezi că-mi pasă dacă se cuvine sau nu?

— Cred că ar trebui, dacă îi vei întâlni în curând pe lordul şi Lady Lyndon. Sunt oameni foarte drăguţi, dar sunt de asemenea oameni care ţin la etichetă.

— Nu vreau să cunosc nobili bogaţi. Vreau să merg acasă.

Susanna îşi lăsă capul într-o parte şi spuse numai:

— Unde este casa ta?

— Seven Dials. Banda mea şi cu mine trăim acolo într-un adăpost. Cea mai tare bandă din Londra, dacă mă întrebi pe mine.

— Şi ai părinţi acolo?

Dane se gândea de ce nu adresase el aceste întrebări. Oare avea părinţi? Ce era un adăpost? Marlowe râse.

— Nu, nu am părinţi. Îl am pe Satin. El este şeful suprem. Ţine toţi copiii la respect şi, dacă nu mă întorc, va veni după mine.

— Vei avea probleme pentru că ai lipsit atât de mult?

Chipul lui Marlowe se schimbă. Pentru prima dată, Dane văzu lacrimi în ochii ei.

— Pot să îmi port de grijă.

— Nu mă îndoiesc, dar ce vreau să zic este că, dacă eşti deja în belele, ce-ar fi să mai stai puţin să-i întâlneşti pe lordul şi Lady Lyndon? Chiar dacă Satin realizează că eşti aici, nu îi vom permite să te vadă sau să-ţi vorbească. Valeţii îl vor ţine afară. Nu este aşa, Lloyd?

— Da, milady!

— Vezi? spuse Susanna, arătând spre valetul principal. Servitorii te vor proteja. Dacă Satin vine aici, Crawford va spune că nu a auzit niciodată de tine şi nu-i va permite lui Satin ăsta să intre.

Dane se uită la Marlowe, aşteptând să riposteze, dar de data asta ea tăcu. Părea de parcă se gândea la propunere. Susanna crescuse în ochii lui Dane.

— Nu vrei să îi întâlneşti pe lordul şi pe Lady Lyndon? Marlowe ridică din umeri. Poţi fi sigură că nu sunt părinţii tăi? Poţi fi sigură că nu eşti Lady Elizabeth?

Marlowe ridică privirea, iar Dane nu mai văzuse chipul ei atât de blând. Aproape că părea… vulnerabilă. Părea incredibil de frumoasă. Dane nu-şi putea lua privirea de la ea şi aşteptă cu sufletul la gură un răspuns.

— Nu, şopti ea. Nu sunt sigură, eu…

Clătină din cap, nedorind să împărtăşească ce ştia despre posibila ei origine.

— Atunci, de ce să nu cunoşti familia Lyndon? Îţi poţi imagina cât de mult au aşteptat această zi? Îţi poţi imagina cât de fericiţi vor fi când o vor întâlni pe fetiţa pe care au pierdut-o cu atâţia ani în urmă? Nu-i cunosc bine pe soţii Lyndon, dar am auzit că atât marchizul, cât şi marchiza au

fost devastaţi când fiica lor a fost răpită. Nu au încetat niciodată să o caute. Pierderea i-a albit părul lui Lady Lyndon şi unii credeau chiar că va muri din cauza suferinţei. Nu părea să vrea să mai trăiască. Marlowe privea în pământ, cu degetele împreunate, fără să spună ceva. Părea atât de mică în scaun, atât de tânără. Dane voia să meargă la ea să o îmbrăţişeze, ceea ce era ridicol. Îi poţi priva de şansa de a-şi întâlni fiica, singurul lor copil?

Marlowe ridică privirea, cu ochii luminoşi şi suspect de roşii. Plânsese?

— Nu înţelegi, acesta este motivul pentru care nu ar trebui să-i întâlnesc. Uită-te la mine. Arătă spre hainele ei, dar Dane avu senzaţia că se referea la toată fiinţa ei. Nu vor vrea pe cineva ca mine drept fiica lor.

— Desigur că o vor face. Crezi că le pasă cum vorbeşti şi cum te îmbraci? Eşti copilul lor.

Dane înţelegea ce spunea Marlowe. Nici el nu-i cunoştea pe soţii Lyndon, dar, cu excepţia cazului în care erau cu adevărat nişte oameni extraordinari, Marlowe nu avea să fie deloc ceea ce voiau ei să numească fiică. Voia să-i spună Susannei să nu-i dea speranţe false lui Marlowe, dar îşi dorea din suflet ca aceasta să aibă dreptate. Şi-ar fi dorit cu orice preţ un final fericit.

Ca să nu mai menţioneze faptul că, indiferent cum ar fi fost, ea nu avea să plece până la revenirea lui Brook. Dacă sentimentele calde în privinţa reunirii cu părinţii demult pierduţi aveau să o ţină la Casa Derring, fie. Avea să le cânte în strună.

— Uită-te la mine, zise Marlowe. Nu vorbesc ca tine, nici nu mă îmbrac ca tine, nici nu fac reverenţe ca tine.

— Asta-i tot? zise Susanna. Pot rezolva asta. Modul tău de a vorbi nu este atât de rău. Unul dintre motivele pentru care sunt convinsă că eşti Lady Elizabeth este pentru că uneori aud accentul rafinat din vorbirea ta. Nu trebuie decât să-l şlefuim. Poţi împrumuta de la mine oricare dintre rochii. Am prea multe şi te pot învăţa să faci o reverenţă. Te pot învăţa toate aceste reguli. O, domnişoară Marlowe! Susanna o luă de mâini. O să fie

distractiv!

Fără să mai aştepte un răspuns, Susanna se ridică şi se grăbi spre uşă. O deschise şi spuse:

— Unde este Maggie? Unde este camerista? Cheam-o, Nathaniel, te rog!

— Da, milady.

Stând încă în salon, Marlowe îl privi pe Dane. El îi zâmbi discret.

— Acum ţi-a reuşit.

O, avea să fie foarte distractiv.

Capitolul 6

Avea dreptate Marlowe, chiar o făcuse. Stătea în dormitorul decorat cu dantelă roz şi alb al lui Lady Susanna, în timp ce fata le cerea cameristelor ei să scoată rochie după rochie, după rochie din şifonierul ei. Marlowe privea curioasă. Camera era mai mică decât a lui Dane, dar mult, mult mai feminină. Marlowe nu văzuse niciodată ceva atât de feminin. Draperiile erau brodate cu dantelă, pereţii erau de un roz pal, iar măsuţa de toaletă a fetei era atât de delicată, încât Marlowe se temea că, dacă se va apleca pe ea, se va răsturna.

Patul avea cuvertură albă şi perne pufoase împrăştiate peste tot, acum ascunse pe sub maldărul crescând de rochii. Cine mai auzise de aşternuturi albe? În Seven Dials, aveau să se murdărească în câteva momente. Pe noptiera de lângă pat, se aflau trei cărţi. Trei. Marlowe nu mai văzuse niciodată atâtea cărţi în posesia unei singure persoane. Ştia că, pentru aceia care le puteau citi, cărţile erau valoroase. Uneori, copiii veneau acasă cu câteva cărţi şterpelite în timpul vreunui raid nocturn. Satin le vindea mereu pentru o sumă frumuşică.

În mod curios, Marlowe atinse una dintre cărţi, deschise coperta şi privi literele de pe pagină. Nu putea înţelege toate cuvintele, dar recunoştea *un* şi *al.* Una dintre

cameriste îi atrase atenţia cu un sunet, iar Marlowe închise cartea, privind spre muntele de rochii care se formase pe pat. Dădu din mâini.

— Încetaţi! Îmi trebuie doar o rochie.

Lady Susanna se lovi cu capul de şifonier.

— Prostii! Ai nevoie de cel puţin trei pe zi. O rochie de zi, una de seară, o…

— Trei? Începu să se îndepărteze spre uşă. Îmi voi petrece jumătate din zi schimbându-mi hainele.

Susanna încuviinţă.

— Este adesea o pacoste.

O pacoste? Marlowe îşi petrecuse toată viaţa având o singură rochie în acelaşi timp, şi aceea înlocuită doar dacă îi rămânea mică sau dacă se rupea şi nu mai putea fi reparată. Nu-şi imagina cum ar fi să aibă trei rochii în acelaşi timp, cu atât mai puţin să le poarte pe toate trei într-o singură zi. Nu aparţinea lor, acestei lumi unde se foloseau cuvinte frumoase şi se trăia regeşte. Chiar dacă ar fi fost Lady Elizabeth, ce ar crede părinţii ei despre ea? Vor fi îngroziţi de faptul că ea nu ştia nimic despre regulile lor. Cu siguranţa nu-şi doreau o fiică precum era ea. Era mai bine pentru ei dacă ea ar fi rămas dispărută.

De ce permisese acestei fete să o convingă să încerce să fie Lady Elizabeth? Fusese un vis plăcut, când ea avusese nevoie să se gândească la altceva decât la condiţiile mizerabile, reci, din adăpost Nu visa oare în secret fiecare fată că era o prinţesă care nu trebuia decât să-şi revendice tronul de drept? Marlowe avusese atât de puţine visuri în viaţa ei. Oare chiar voia să-l omoare pe acesta definitiv şi cu public?

Toţi vor râde de ea. „Uitaţi-vă la cerşetoarea asta mică, care se crede mai bună decât este.” Dane nici măcar nu se gândea la ea ca la o persoană. Poate părinţii ei aveau să fie diferiţi?

Marlowe se dădu şi mai în spate.

— M-am răzgândit. Nu este o idee bună.

— Ba sigur că este.

Înainte ca Marlowe să poată ajunge la clanţă, Lady

Susanna se apropie de ea şi o luă de mâini. Era rapidă, pentru o filfizoană.

— Am discutat deja despre asta.

— Iar eu m-am răzgândit.

Lady Susanna o strânse de mână, iar Marlowe o privi surprinsă.

Era un gest atât de simplu, de prietenos. În lumea ei, era greu să vezi aşa ceva. Această fată i le oferea atât de liber şi de uşor.

— De ce te-ai răzgândit? De ce te temi?

Marlowe îşi îndreptă spatele şi îşi ridică bărbia.

— Nu mă tem de nimic.

— Bine. Atunci să începem!

O aduse pe Marlowe înapoi în cameră şi continuă fără să protesteze prea mult. Unde altundeva să se ducă? Înapoi la adăpost?

Satin avea să o bată măr pentru că permisese să fie răpită. Ar putea scăpa de pedeapsă dacă i-ar oferi în schimb ceva valoros, informaţii despre cum să spargă casa. Dacă ea va da spargerea şi se va întoarce cu mâinile pline, atunci ar putea fi iertată.

După o singură privire spre Lady Susanna, Marlowe nu mai simţi că ar fi putut să-i ofere lui Satin nimic din lucrurile încântătoare ale fetei. Lui Marlowe nu-i păsa de lordul Dane. Putea să-l ia dracul! La fel şi pe fratele lui şi pe scorpia de mă-sa! Poate că nu îi plăcea, dar oare meritau să li se spargă casa? Încercaseră numai să o ajute, în modul lor egoist şi nepotrivit.

Nu, nu voia să-i trădeze pe oamenii aceştia în faţa lui Satin, nu voia să-i rănească. În timp ce-şi reevalua propria viaţă, nu ştia cum altfel ar fi putut să se întoarcă la adăpost. Doar că era prizoniera prezentului.

Lady Susanna îi arătă alte câteva haine dantelate şi spuse:

— Ce-ai zice mai întâi de o baie?

— Nu! strigă Marlowe. Nu încă una.

— Pare suficient de curată, domnişoară, spuse una dintre cameriste.

Marlowe încuviinţă cu fermitate.

— Am făcut baie aseară. Următoarea o voi face peste câteva luni. Ani, dacă era după ea.

Lady Susanna râse, de parcă Marlowe făcuse o glumă.

— Mai vorbim despre asta. Foarte bine, atunci dă-ţi hainele astea jos şi haide să te îmbrăcăm în acestea.

Marlowe se uită la cele două cameriste şi la fata care stătea în faţa ei.

— Ce? Să mă dezbrac aici de haine? În timp ce voi mă priviţi?

— O! Eşti pudică! Foarte bine. Îi puse lui Marlowe în braţe hainele şi arătă spre un panou rectangular, pictat cu flori. Te poţi dezbrăca în spatele acelui paravan. Nu vei putea să prinzi singură legăturile, aşa că Maggie te va ajuta.

Marlowe se uită spre cea indicată de Lady Susanna. Era o femeie în jur de treizeci de ani, cu păr negru şi obraji plini.

— Nu ai nimic din ce nu am văzut înainte, domnişoară, zise Maggie. Cred că te pot lega cu ochii închişi, dacă asta îţi doreşti.

Marlowe voia să scape din această închisoare unde toţi voiau să o arunce în apă şi să o îmbrace în haine inconfortabile. Asta îşi dorea. Oftând, merse în spatele paravanului şi se dezbrăcă de pantaloni şi de cămaşă.

— Îmbracă prima dată cămaşa, zise Lady Susanna.

— Ce? întrebă Marlowe, examinând hainele.

— Bluza, spuse altcineva, probabil Maggie.

Marlowe o trase peste cap şi apoi îşi luă şi pantalonaşii. Nu mai avusese niciodată pantalonaşi atât de bufanţi şi de frumoşi. Mai erau ciorapi şi jartiere, dar nu avea nici cea mai mică idee despre cum să-i îmbrace. Avea să-i lase deoparte. Nimeni nu avea să-i vadă oricum picioarele. Urmă corsajul, iar ea admiră broderia fină de pe materialul mătăsos. Nu mai văzuse niciodată ceva atât de elegant. Era mai lung decât corsajul cu care era ea obişnuită. Purta mereu corsaj scurt, iar acesta îi ajungea până la şolduri.

— Gata? întrebă Maggie.

Marlowe oftă.

— Da.

O clipă mai târziu, camerista apăru în spatele paravanului. Nu se uită la Marlowe, ci o întoarse numai şi începu să-i aranjeze hainele. Aparent, Marlowe nu îmbrăcase cămaşa şi pantalonii corect, deoarece Maggie le desfăcu şi le aranjă. Ba chiar îi dădu jos pantalonaşii, informând-o pe Marlowe că mai întâi trebuia pus corsajul. Marlowe se simţea ca o marionetă trasă de sfori. Cu siguranţă, Maggie îi spusese adevărul atunci când îi indicase că nu o interesa ce avea Marlowe pe sub haine. O întoarse pe Marlowe spre panou şi începu să-i lege corsajul. La prima strânsoare puternică, Marlowe rămase fără aer, surprinsă, iar Maggie spuse:

— Bine. Asta ajută!

Osul de balenă din centru i se lipi de piele şi o făcu să stea dreaptă.

— Nu voi putea să mă aplec, se plânse Marlowe.

— O lady nu trebuie să se aplece.

Cu siguranţă, Marlowe nu voia să fie o lady dacă asta impunea să nu se aplece. Maggie termină de legat corsajul, o întoarse pe Marlowe şi se ocupă de sânii ei, care acum erau ridicaţi şi ieşeau foarte mult în evidenţă.

— Lasă-mi ţâţele în pace! protestă Marlowe.

Maggie o ignoră, împingând şi trăgând până când aproape că ieşiră pe jumătate din corsaj. Ce rost mai avea corsajul dacă tot aveau să iasă din el?

În cele din urmă, Marlowe lovi mâinile cameristei şi se îndepărtă. Voia să iasă din spatele paravanului.

— Nu aşa de repede, zise Maggie, trăgând-o de la spate şi ajutând-o să îmbrace pantalonaşii. Iar acum, ciorapii.

Marlowe dădu din cap.

— Nu i-aş putea încălţa nici dacă aş vrea. Nu mă pot apleca.

Auzi chicoteli de cealaltă parte a paravanului, iar Lady Susanna zise:

— Într-o jumătate de oră, nici nu vei mai simţi balenele.

— O voi face eu, zise Maggie, aplecându-se către glezna lui Marlowe, care o lovi.

— Nu! Ce sens are! Nimeni nu va şti că nu îi port.

— Eu voi şti, zise Maggie. Acum, există două modalităţi de a face asta – fie o fac eu, fie o faci tu. Într-un fel sau altul însă, aceşti ciorapi vor ajunge pe picioarele tale. Ce alegi?

— O, Marlowe, zise Susanna. Îţi recomand să-i permiţi lui Maggie să te încalţe.

Marlowe îşi dădu ochii peste cap.

— Fie.

Întinse piciorul, iar Maggie puse ciorapii, ridicându-i pe picioarele goale şi punând jartierele pentru a-i fixa. În cele din urmă, camerista se ridică şi se declară mulţumită.

— Încă nu am rochia, zise Marlowe.

— O, vino aici şi îmbracă-te ca să te putem vedea, zise Susanna. Cu siguranţă acum eşti suficient de decentă.

— Fie.

Marlowe ieşi din spatele paravanului şi se îndreptă spre măsuţa de toaletă. Susanna, iute ca de obicei, o luă de mână şi o îndepărtă.

— Nu încă. Vreau să fii surprinsă. O! Arăţi deja încântător!

Marlowe privi în jos, la sânii pe jumătate expuşi.

— Parcă sunt speriată de moarte.

Susanna dădu din cap dezaprobator.

— Multe femei ar omorî pentru un decolteu ca al tău. Inclusiv eu.

Marlowe se uită la sânii Susannei, care păreau perfecţi din punctul ei de vedere şi ridică din umeri.

— Pentru mine sunt o pacoste. De obicei îi leg. Dacă îi scot în evidenţă astfel, le vor da idei băieţilor.

— Băieţii sunt prietenii tăi?

— Ai putea spune şi aşa. Asociaţi în afaceri, mai degrabă.

— Hoţi, zise Maggie printre dinţi.

— Maggie! zise Lady Susanna, cu un ton dojenitor. Ea o privi Marlowe. Ei bine, înţeleg cu siguranţă de ce îţi ascunzi farmecele de bărbaţi astfel, dar te asigur că domnii sunt foarte diferiţi.

Marlowe pufni, iar Lady Susanna o privi curioasă. Marlowe se holbă la fată. Chiar era atât de naivă?

— Domnii sunt cei mai răi dintre ei. Îi văd venind la Seven Dials tot timpul, se plimbă prin mahala, căutând ceva muselină.

Lady Susanna făcu ochii mari.

— Serios?

Maggie îşi drese vocea.

— Nu este un subiect potrivit de discuţie.

— Asta nu îl face mai puţin adevărat. Ce ai spune să facem un mic pariu?

Lady Susanna se foi, părând jenată.

— Mamei nu îi place să pariez.

— Atunci nu-i spune. Poţi avea încredere în Maggie şi…

Arătă spre cealaltă cameristă.

— Jane. Foarte bine. Care este pariul?

— Primul lucru la care se va uita fratele tău când mă va vedea vor fi sânii mei.

Lady Susanna rămase cu gura căscată, iar obrajii i se îmbujorară.

— Dane? Niciodată.

— Este bărbat.

— Dar el… Păru să se străduiască să găsească cuvintele potrivite. El este conte, înţelegi? Un conte eligibil, iar doamnele se aruncă la picioarele lui tot timpul. El nu face nici măcar un gest. Nici nu cred că observă.

Marlowe credea că doamnele se aruncau la picioarele lui, dar ea nu credea nicio clipă că el nu le observa. Avea suficient de mult bun-simţ – o, foarte bine – suficientă onoare pentru a părea că nu va observa când se va afla în prezenţa surorii lui.

— Atunci accepţi pariul? întrebă ea.

Lady Susanna părea să se gândească o clipă.

— Da. Pe ce pariem?

Marlowe privi prin încăpere pentru ceva ce şi-ar fi putut dori. Privirea îi căzu pe maldărul de cărţi.

— Pe cartea aceea din vârful teancului, zise ea, arătând spre ea.

— Sonetele lui Shakespeare?

Shakespeare, da. Văzuse odată o piesă a lui.

— Da, aceea.

— Ştii să citeşti?

Marlowe îşi puse mâinile în şolduri.

— Contează? Nu crezi că voi câştiga oricum. Accepţi pariul?

— Ce vei da dacă va câştiga domnişoara? întrebă Maggie.

Lady Susanna păru să se gândească un lung moment, apoi şopti.

— O aventură. Camerista păru contrariată, dar Marlowe zâmbi. O aventură, zise ea.

Ea şi Lady Susanna aveau să se înţeleagă foarte bine.

Lady Susanna ocoli patul şi ridică rochia roz.

— Hai să începem cu aceasta.

— Hai să nu!

Marlowe dădu din cap dezaprobator. Roz? Nu avea să poarte roz. Susanna se încruntă.

— Ce e în neregulă cu ea? Nu-ţi place?

— E roz, zise Marlowe. Susanna continuă pur şi simplu să se holbeze la ea. Marlowe gesticulă descurajată. E roz!

— Cred că vei arăta foarte bine în roz. Încearc-o şi, dacă nu îţi place, poţi proba altceva.

— Altceva? spuse Marlowe. Câte avea să probeze? Trebuia să capete controlul asupra situaţiei, altfel va sfârşi prin a purta funde. Nu port roz.

— Ce culoare ţi-ar plăcea?

— Negru.

Susanna se încruntă.

— Porţi doliu?

— Cred că negrul se potriveşte stării mele.

Susanna râse, iar Marlowe se holbă la fată. Era posibil

să nu fie întreagă la minte?

— O, Marlowe! Mă amuzi. Da, fata clar era nebună. Ce zici de această rochie albastră? Şi nu te împotrivi. Maggie, o poţi ajuta?

Înainte ca Marlowe să poată deschidă gura pentru a protesta – rochia era de un albastru pal şi avea funde – Maggie i-o trase peste cap, iar Marlowe nu mai văzu nimic cu excepţia muselinei şi a dantelei. Înainte de a-şi elibera capul, fu învăluită în mirosul dulce al florilor, evident parfumul pe care Susanna îl purta. Apoi, Maggie o întoarse şi o încheie la spate, trăgând pentru a se asigura că totul era la locul lui.

Marlowe privi în jos. Rochia nu era rea. Decolteul era mult mai modest decât fusese decolteul rochiilor pe care le purtase ea vreodată. Cu toate acestea, se simţea ca una dintre acele doamne de pe vas, cu pieptul ridicat, pentru ca toţi să-l vadă.

— Acum trebuie să facem ceva în privinţa părului tău, zise Susanna şi, înainte ca Marlowe să realizeze, fu aşezată pe scaun şi părul ei tras, ridicat şi pieptănat cu aplomb.

— Au! se plânse ea.

Maggie Nemiloasa, aşa cum Marlowe începuse să-i spună în gând, nici nu clipea. Ea şi Jane prinseră părul lui Marlowe atât de strâns încât Marlowe credea că faţa ei probabil arăta schimonosită într-un zâmbet larg. În cele din urmă, tortura se sfârşi, iar Marlowe fu eliberată. Se ridică de pe scaun. Ridică o mână pentru a-şi ţine torţionarii la distanţă şi zise:

— Staţi pe loc! Dacă mă mai atingeţi, veţi regreta! Nu merită să treci prin tortura asta pentru nimeni. Nu-mi pasă dacă este însuşi Regele!

— Vezi cum vorbeşti, domnişoară, îi ordonă Maggie.

Lady Susanna, din nou cu ochii mari, o luă de mână şi o conduse spre o oglindă ovală, lungă, aflată în colţ. Marlowe era pe cale să scuture mâna fetei când se observă şi rămase cu gura căscată.

— Ce aţi făcut? întrebă ea.

Marlowe îşi atinse faţa, iar femeia din oglindă o imită.

Era chiar ea în oglindă. Era chiar Marlowe.

Scăpase însă de zdrenţe şi nu mai arăta deloc ca Marlowe acum. Arăta de parcă ar fi putut fi o prinţesă. Arăta ca o filfizoană. Dacă Gideon ar putea-o vedea acum, nu i-ar veni să creadă. Ar crede că este o bogătaşă şi probabil ar încerca să îi fure săculeţul de mână. Dacă ar avea o poşetă.

— Nu îţi place? întrebă Lady Susanna.

Îi plăcea? Nici nu se recunoştea pe sine. Poate dacă s-ar îmbrăca aşa tot timpul, nici Satin nu ar recunoaşte-o. Desigur, în ceea ce priveşte deghizările, aceasta era una destul de dureroasă, cu toate fustele şi bucăţile de lemn dintre sânii ei şi agrafele prinse în păr.

— Merge, zise ea prudentă.

Era însă ciudat să arate atât de… drăguţă şi feminină. Era obişnuită să facă toate eforturile posibile pentru a arăta ca un băiat invizibil. Îmbrăcată astfel, nu avea să fie ignorată.

— Cu siguranţă mă vei umbri, zise Susanna. Vino, hai să îi arătăm lui Dane!

Marlowe se îndepărtase de oglindă, dar acum se opri.

— Fratelui tău?

Susanna păru contrariată.

— Credeam că avem un pariu.

Marlowe îşi privi decolteul. Era acoperit, dar totuşi destul de pronunţat. Nu avea nicio îndoială că va câştiga pariul, dar nu mai era atât de sigură că voia să fie văzută arătând astfel. La urma urmelor, era toată numai funde. Ba avea o fundă albastră chiar şi în păr.

— I-am putea arăta mai târziu. Cu siguranţă are şi alte treburi de care să se ocupe.

— Te temi că nu vei câştiga?

— Nu! răspunse Marlowe. Mă tem că va râde de toate zorzoanele astea prosteşti în care sunt acoperită, bombăni ea. Marlowe trase o fundă de pe rochie, iar Susanna zâmbi.

— Va fi impresionat. Vino!

O luă pe Marlowe de mână şi o trase după ea.

*

Dane se afla în bibliotecă, încercând să citească corespondenţa. Săptămâna trecută, administratorul moşiei îi scrisese despre o problemă de drenaj la una dintre proprietăţile din Shropshire, iar Dane încă nu îi răspunsese. Încerca să facă asta acum, cu pana în mână, dar nu părea să se poată concentra la problema drenajului. Nu când diavoliţa aceea se afla atât de aproape de sora lui. De ce dura atât? Oare fetiţa străzii îi tăiase gâtul Susannei şi evadase pe fereastră?

Uitând de scrisoare, se ridică şi începu să se plimbe prin bibliotecă. Era prea devreme pentru coniac, deşi, dacă ar fi fost la club – aşa cum îşi dorea –, ar fi avut deja cel puţin două la bord. Mama lui ar remarca dacă ar mirosi a alcool înainte de ora patru. De obicei nu-i păsa prea mult de regulile ei. La urma urmelor, el era contele, dar o enervase deja cu apariţia lui Marlowe de astăzi şi nu voia să-i întindă nervii şi mai tare. Nu avea chef de moralã.

Dane ridică o hârtie despre una dintre legile din Parlament.

Chiar trebuia să se familiarizeze cu ea înainte de a vota, dar citise numai un rând înainte sa audă un sunet. Merse la uşă, deschise şi aruncă o privire afară. Crawford îl privea de la intrare.

— S-a întors fratele meu?

— Nu, milord.

— Vreo veste?

— Nu, milord.

Dane închise uşa şi continuă să se plimbe. Poate doar o gura de coniac… O bătaie în uşă, iar el strigă:

— Intră! Am primit în cele din urmă o veste de la Brook, Crawford?

— Nu este Crawford, zise Susanna.

Dane se întoarse. Nu, clar nu era Crawford. Privirea lui căzu asupra frumuseţii cu părul şaten care stătea în spatele Susannei. Era scundă şi cu forme, cu o gură care forma parcă un zâmbet. Îşi ridică privirea asupra ochilor ei. Era

ceva la ochii ei care îi era familiar.

— Cred că am câştigat, zise încet Susanna. Se uită la ochii tăi.

— La dracu, înjură ea.

— Marlowe? zise Dane, dându-şi capul pe spate. Cum dracului ai făcut asta?

— Pare o lady în toată regula, nu? zise Susanna.

Dane nu o putea contrazice. Chiar părea o lady în toată regula, doar că…

— Nu poartă pantofi.

Susanna inspiră adânc.

— Nu-mi vine să cred că am uitat! Mă întorc într-o clipă.

Şi dispăru. Marlowe ridică din umeri.

— Nici nu mi se văd picioarele. Intră în încăpere. Cum se numeşte locul acesta?

— O bibliotecă, zise Dane, privind-o dând ocol şi observând mobila neagră, rafturile până în tavan şi biroul lui din stejar masiv.

Dumnezeule, ce frumoasă era! Incredibil de încântătoare. I se usca gura numai privind-o.

— Este a ta? întrebă ea, aruncându-i o privire.

Cu părul dat la o parte de pe faţă, ochii ei păreau chiar mai mari şi mai albaştri. Acum, că rămăseseră singuri, era chiar şi mai conştient de cât de atrăgătoare era ea. Nu putea să nu-i admire gâtul.

Gol cum era datorită părului ridicat, Dane observă că era foarte lung, o coloană graţioasă. Perfect pentru a fi sărutat. Un val de dorinţă îl inundă, iar el se strădui să-l stăvilească.

— Este pentru toată lumea, dar în general o ocup eu în timpul zilei. Lucrez aici.

Ea pufni.

— Lucrezi? Îi aruncă din nou o privire. Este o minciună.

— Nu este o minciună. Am moşii de administrat, atât ale mele, cât şi ale apropiaţilor mei, probleme ale Parlamentului de rezolvat.

Ea se întoarse spre el.

— Parlament? Acolo unde se fac legile?

— Da.

Rochia pe care Susanna i-o dăduse nu îi îmbrăţişa curbele ca pantalonii şi cămaşa pe care le purtase, dar îi distrăgea atenţia asupra decolteului. Un bărbat s-ar fi întrebat cum ar fi arătat ea într-o rochie de seară, când puţin decolteu era permis.

— Asta explică lucrurile, zise ea, apoi se încruntă la el. Acum te uiţi la ţâţele mele. De ce nu ai putut să faci asta când era sora ta aici?

„Cu voinţă de fier”, vrusese Dane să răspundă. Fusese surprins privind, ca un băiat neobrăzat, iar el îşi îndreptă privirea înapoi asupra feţei ei.

— Sunt convins că nu ştiu ce vrei să zici.

Când devenise atât de pedant? Merita ochii daţi peste cap pe care-i primise drept răspuns. Ce anume explică ce? zise el, agăţându-se de conversaţia lor anterioară, de orice pentru a distrage subiectul de la „ţâţele” ei. El îşi drese vocea.

— Nu eşti de acord cu Parlamentul?

— Ce a făcut pentru mine vreodată?

— De fapt, destule…

— Prostii, zise ea, dând din mână indiferentă. Nu vă pasă de cei ca mine. Vă pasă numai de francezi şi de casele voastre elegante de la ţară. Dar orfanii? Dar femeile uşoare care-şi vând trupurile pentru a-şi hrăni copiii? Nimănui nu-i pasă de ele.

— Nu este adevărat. Sunt mulţi bărbaţi care acţionează în numele claselor inferioare şi mai puţin norocoase. Nu că el ar fi fost unul dintre ei. Uite, de exemplu William Wilberforce şi Legea privind Comerţul cu Sclavi.

— Nu am auzit de el.

Dane nu era surprins.

— Vorbeşti de orfani şi de femei uşoare. Există locuri de refugiu…

— Ha? Case de corecţie? Crezi că cineva ar putea

supravieţui într-un loc ca acela? Mai bine stai pe stradă, unde măcar eşti liber.

— Atunci, clasele de jos îşi merită soarta. Guvernul nu îi poate ajuta pe aceia care nu vor să fie ajutaţi.

Era din nou pedant.

— Adevărat. Nu vreau genul de ajutor pe care îl oferiţi.

Se întoarse cu spatele la el, dar Dane o prinse de cot şi o întoarse spre el. Se forţă să îi atingă numai cotul

— Ce fel de ajutor vrei, Marlowe?

Ea îşi trase braţul, dar el nu îi dădu drumul. Susanna nu-i dăduse lui Marlowe mănuşi, iar el putea simţi pielea ei catifelată printre degete. Era incredibil că o femeie care dusese o viaţă atât de grea avea o pielea atât de catifelată.

— Să presupunem, o clipă, că nu eşti Lady Elizabeth. În acest caz noi – sau Brook, cel puţin – îţi vom rămâne datori pentru neplăcerea de a te fi răpit şi ţinut aici.

— Era şi timpul să realizezi asta.

Îşi trase din nou cotul, dar Dane trase şi el, aducând-o mai aproape. Era o greşeală. Privirea lui voia să se îndrepte din nou spre sânii ei generoşi.

— Ce vrei? Bani? Cât de mulţi? Cinci lire? Zece? Este o avere pentru cineva ca tine.

Ea se holbă la el. Era suficient de aproape pentru a vedea culoarea exactă a ochilor ei, atât de imposibil de albaştri.

— Cărţi, zise ea simplu.

Dane îi dădu drumul cotului. Fusese atât de sigur că voia bani.

— Cărţi? De ce? Nu ştii să citeşti.

Ea se încruntă şi se îndepărtă de el.

— Nu ai înţelege.

Ba da. Poate că astăzi era mai lent – ameţit cum era de transformarea ei – dar nu era prost deloc.

— Vrei să înveţi să citeşti?

Ea ridică din umeri.

— Poate.

— Poate Susanna te-ar putea învăţa. Se îndreptă spre

unul dintre rafturile bibliotecii. Cu ce carte să începem? se întrebă el cu voce tare.

— Ştiu ce carte vreau, zise ea, surprinzându-l.

— Care?

— O are sora ta în camera ei. Este Shakespeare.

Dane păru uluit.

— Pare cam… provocator.

— Asta vreau să citesc.

Sunetul paşilor afară îi făcu pe amândoi să se întoarcă. Susanna o deschise şi zise:

— Iată! Ţinea în mână o pereche de cizmuliţe din piele. Încearcă-le!

Marlowe făcu ochii mari.

— Sunt prea fine.

— Încalţă-le!

Dane privi în timp ce Susanna i le dădu, iar Marlowe se aşeză pe scaunul de la birou, picior peste picior, şi încălţă cizmuliţa. Arăta cam mult din gleznă şi gambă, dar el încercă să nu privească. Încerca să nu-şi imagineze parcurgând forma gambei cu limba. Îşi drese vocea.

— Susanna, Marlowe zice că ai un volum de Shakespeare în camera ta.

Ea se înroşi.

— O! Privi în pământ. Ştiu că mama nu mă lasă să citesc Shakespeare, dar…

— Nu-mi pasă ce citeşti. Marlowe vrea să înveţe să citească.

— Serios?

Chipul Susannei se lumină, deşi Dane nu era sigur dacă schimbarea se datora faptului că îl aprobase pe Shakespeare sau pentru că îi oferise o misiune.

— Nu trebuie să mă înveţi, zise Marlowe, schimbând piciorul şi încălţând şi cealaltă cizmuliţă. Nu am câştigat pariul.

— Ce pariu? întrebă Dane.

— Nimic, zise Susanna repede. Oricum voiam să-ţi înapoiez cartea. O, ridică-te, să te putem admira.

Arătă spre Marlowe, care se ridicase. Dane nu era

foarte interesat de cizmele de femei, dar recunoştea că Marlowe arăta foarte bine în ele. Un lănţişor drăguţ, din aur, o pălărie şic, nişte mănuşi şi ar fi arătat ca oricare dintre domnişoarele pe care le cunoştea. Uluitoare. Nu şi-ar fi imaginat niciodată că o fată de pe stradă, murdară, pe care o băgase pe furiş în bucătărie noaptea trecută, avea să arate încântător în această dimineaţă. Aproape ca ei.

Uşa se deschise, iar Crawford intră.

— O, Crawford, mă bucur că eşti aici, zise Susanna. Vrei să ceri uneia dintre cameriste să aducă volumul – privi în jur, probabil pentru a se asigura că mama ei nu era prin apropiere – de Shakespeare care se află pe noptiera mea?

— Da, domnişoară. Domnule, fratele dumneavoastră s-a întors.

Nu adăugă „risipitor”, dar o făcu Dane în locul lui.

— Slavă Domnului! Dane se îndreptă spre uşă. Unde este?

— S-a retras în camera lui, milord. A cerut să nu fie deranjat.

Dane se întunecă.

— A, da? Mai vedem! spuse el şi ieşi valvârtej din bibliotecă.

— Dane! strigă Susanna. Pot folosi biblioteca?

— Este la dispoziţia ta, dragă soră.

Dane urcă treptele câte două o dată şi nu se opri să bată la uşa lui Brook. O deschise şi intră peste valetul lui Brook, care aduna hainele murdare ale lui Brook de pe covorul de Aubusson, albastru regal şi auriu.

— Unde este, Hunt?

— Este în debara, milord. Să aduc…

Dane dădu buzna în cameră, găsindu-l pe Brook în debara. Părul lui blond-închis era dat pe spate şi prins la nivelul gulerului.

— Mă gândesc la haina albastră astăzi, Hunt, zise el, întorcându-se spre Dane. A, tu nu eşti Hunt.

Dane îl privi şi mai furios, dacă era posibil.

— Nu, nu sunt. Unde mama dracului ai fost?

Brook se arătă confuz.

— Ai avut o noapte grea?

Se îndreptă spre uşă şi-i făcu semn lui Dane să-l urmeze. Dane se luă după el.

— De fapt, da. Ai lăsat diavoliţa aia aici, în grija mea.

— Diavoliţă? O clipă, fratele lui păru confuz. Dane avea să-l strângă de gât. A, Lady Elizabeth. Brook privi spre valetul lui, care părea foarte absorbit de sarcina de a împacheta hainele. Hunt, cred că astăzi aleg haina albastră.

— Nu prea îi poţi spune lady.

Brook încuviinţă.

— Este cam neşlefuită.

— Cam neşlefuită? Fătuca era să mă omoare aseară. Avea un pumnal în gheată şi m-am trezit cu el lipit de gât.

În fine, era o uşoară exagerare, dar chiar avusese un pumnal şi probabil că, dacă ar mai fi durat câteva minute, i l-ar fi lipit de gât.

Brook se încruntă.

— A dormit în camera ta?

— Unde era să o pun? În camera Susannei?

— Ce-ai zice de camera de oaspeţi?

— Atunci ne-am fi trezit şi am fi găsit-o plecată şi casa furată de absolut tot.

— Ah! Brook avea tupeul să pară gânditor. Gânditor! După noaptea pe care Dane o petrecuse! Nu acceptă ideea că este Lady Elizabeth.

— Ce te-a făcut să crezi asta? Când am răpit-o? Când am adus-o aici lovind şi ţipând?

— Unde este acum? întrebă Brook, în timp ce valetul se întoarse cu braţele pline cu haine. Brook îi dădu valetului halatul şi îşi trase pantalonii. Dane avea senzaţia că Brook se îmbrăca pentru a ieşi în oraş.

— Unde dracului te duci?

— La Jandarmerie. Am o informaţie importantă referitoare la una dintre anchetele mele.

— Nu te duci nicăieri, zise Dane! Ţi-o interzic. Mai întâi te vei ocupa de femeie.

— M-am ocupat de ea, zise Brook, acceptând ajutorul valetului său în îmbrăcarea cămăşii. Am trimis vorbă la

casa din oraş a lordului şi a lui Lady Lyndon.

— Şi? Când vor veni să o ia?

Brook ridică bărbia în timp ce Hunt îi lega lavaliera.

— Nu pot spune. Nu mai aveau sonerie şi, când bărbatul pe care l-am trimis a întrebat servitorii, majordomul l-a informat că marchizul şi soţia lui se aflau în Scoţia la vânătoare.

— Scoţia?

Dane simţi cum i se prăbuşeşte pământul de sub picioare. Se întoarse.

— Da, se pare că este o călătorie anuală. Voi trimite vorbă în locaţia lor de vânătoare în Scoţia, desigur, dar…

— Va dura zile până va ajunge la ei, încheie Dane. Ca să nu mai zic de zilele care vor mai trece până vor ajunge înapoi, şi asta dacă vor pleca imediat.

— Este vârful Sezonului. Cine dracului merge la vânătoare în Scoţia?

Brook ridică din umeri.

— Aparent, în această perioadă se vânează cerbii.

Băgă mâna pe o mânecă a hainei, apoi pe cealaltă. Hunt se chinui să aranjeze haina strâmtă.

— Dacă crezi că pleci undeva fără Marlowe – Lady Elizabeth – mai gândeşte-te. Nu sunt paznicul ei.

— Fie. O voi lua cu mine. Cât de pacoste poate fi? spuse el dându-şi ochii peste cap. Te comporţi de parcă este un criminal periculos, şi nu o fată lipsită de apărare, care este victima unor criminali.

Dane se holbă la Brook.

— Orice ar fi fata asta, numai victimă nu e.

— Unde este acum? întrebă Brook, îndreptându-se spre uşă pentru a ieşi din dormitor. O voi lua şi voi pleca.

— În bibliotecă, zise Dane urmându-l. De ce îşi urma mereu fratele? Ar fi trebuit să fie invers. Susanna o învaţă să citească Shakespeare.

— A, activitate de criminal periculos. Shakespeare. Mă înfior gândindu-mă ce va mai urma. Byron? Spune că nu e aşa.

— Încetează, zise Dane cu o voce ameninţătoare.

Cei doi fraţi se aflau la jumătatea treptelor când simţiră ceva mişcare. Dane se încruntă auzind un bărbat vorbind repede cu Crawford. Brook se grăbi înainte. Când Dane se apropie de scenă, îşi văzu fratele îngrijorat. Bărbatul stătea în vestibulul lor – ei bine, sprijinit de colţul mesei, mai exact – ţinându-se de talie, cu sângele şiroind.

— Farquhar? Ce s-a întâmplat, omule? întrebă Brook.

— Numai o zgârietură, spuse domnul Farquhar cu un accent puternic scoţian. Sunteţi însă chemat de urgenţă, Sir Brook.

— Desigur, voi veni imediat.

— Ba nu! strigă Dane, chiar când Brook îl însoţea pe Farquhar să iasă pe uşa pe care o deschisese Crawford. O vei lua pe mica hoaţă cu tine!

Brook îl privi încruntat peste umăr.

— Nu am timp de asta acum, Dane, spuse el pe un ton care implica faptul că ar fi trebuit să fie evident. Mă voi întoarce după ea într-o oră.

Cu asta, se urcă în trăsură, în spatele bărbatului rănit, şi plecă. Dane rămase privind strada, apoi se întoarse spre Crawford.

— Nu se va întoarce într-o oră, nu?

— Nu, milord.

— Ne-am pricopsit cu ea, nu, Crawford?

— Da, milord.

Iar atunci auziră ţipătul.

Capitolul 7

— Ce înseamnă asta? întrebă contesa de Dane din uşa bibliotecii.

Marlowe nu tresări, deoarece era obişnuită cu astfel de ieşiri neaşteptate din partea lui Satin. Biata Susanna, sări în scaun. Stătea la biroul lui Dane, cu cartea de poezii deschisă în faţa lor.

— Mamă!

Susanna sări în picioare. Marlowe făcu la fel, dându-şi seama că probabil era înţelept în acel moment să o imite pe Susanna.

— Ce mai caută acea… acea persoană încă aici?

— Ea… începu Susanna.

— Şi de ce poartă una dintre rochiile tale, Susanna?

— Nu mi s-a părut potrivit pentru ea să poarte pantaloni, mamă, bolborosi Susanna. Marlowe observă că Susanna era crispată, cu mâinile tremurând, iar trupul ei zvelt cutremurându-i-se.

— Şi ce e asta? întrebă femeia înaintând şi înşfăcând cartea de pe biroul lui.

— Hei, este a mea! zise Marlowe, înşfăcând cartea înapoi.

Contesa văzuse însă.

— Shakespeare? Citeşti Shakespeare? Este complet necuviincios pentru o tânără ca tine. Şi tu – arătă spre Marlowe – cum îndrăzneşti să-mi iei cartea din mâini? Cine te crezi?

— Cine te crezi tu? îi răspunse Marlowe. Aceasta este cartea mea. Ea mi-a dat-o.

— Gata! Până aici! zise Lady Dane întorcându-se.

În acel moment, Dane şi majordomul intrară strigând în încăpere.

— Mamă, ce s-a întâmplat?

— Nu mă lua cu mamă, răspunse Lady Dane, arătând cu degetul spre el. Aparent nimeni nu scăpa de dojana ei. Majordomul dispăru repede, iar Marlowe îşi dori să fi putut face la fel. M-am săturat de persoana asta şi de toanele ei. Unde este fratele tău? Trebuie să o ia de aici imediat.

— În privinţa lui Brook… începu Dane.

— O, las-o baltă! zise Lady Dane dând din mână cu aroganţă. Dacă nu pleacă ea, vom pleca noi. Susanna, cere-i lui Maggie să-ţi facă bagajul, plecăm la Northbridge Abbey.

— La ţară? întrebă Susanna uluită. Dar este mijlocul Sezonului!

— Nu mă interesează nici dacă te-a invitat regele la masă, nu vom mai petrece un minut în această casă cu această persoana.

Arătă din nou spre Marlowe, iar Marlowe scoase limba.

— Marlowe! o avertiză Dane.

— Da, mamă, zise Susanna, aruncându-i lui Marlowe o privire plină de regret.

Marlowe oftă. S-a zis cu şansa ei de a avea o fată drept prietenă.

Uşa se deschise din nou, iar majordomul îşi drese vocea.

— Ducesa de Abingdon este aici. Să o primesc în salon?

— Excelenţa Sa?

Marlowe se minună cât de repede obrajii contesei îşi pierdură culoarea, iar pielea îi deveni palidă.

— Este rândul nostru, zise Susanna.

Marlowe nu ştia ce însemna asta, dar aparent afecta planul de a fugi înainte ca Marlowe să-i poate infecta cu prezenţa ei nepotrivită.

— Cum am putut să uit? Tu – arătă spre Marlowe – rămâi aici. Dacă te vede ducesa…

— Trebuie să aştept toată ziua? se auzi o voce imperială din vestibul. Sau ai un salon unde aş putea măcar să mă aşez?

O femeie îmbrăcată în mov-închis apăru în spatele majordomului. Era scundă şi plinuţă, dar cea mai regală femeie pe care o văzuse Marlowe vreodată. Îl lovi uşor pe majordom cu bastonul şi intră în bibliotecă. Privirea îi căzu asupra companiei.

— Ce mai adunare!

— Ducesă! spuse contesa, mutându-se repede pentru a bloca vederea femeii către Marlowe. Îşi îndoi genunchii – cum zicea că se numeşte treaba asta? − şi începu să o linguşească exagerat pe femeia mai în vârstă. Suntem atât de încântaţi de vizita ta. Vă rog, permiteţi-mi să vă conduc în salon. Crawford, cere ceai! Susanna!

Susanna se grăbi lângă mama ei, dornică să urmeze ordinele contesei. Ducesa însă nu se mişcă. Privirea urcă până-l fixă pe Dane. El înaintă, făcu o reverenţă şi îi sărută mâna înmănuşată.

— Ducesă!

— Lord Dane, ce încântare să te văd. Vino, trebuie să stai un sfert de oră. Sper că nu te deranjează!

— Deloc, ducesă.

Dane îi oferi femeii un zâmbet pe care Marlowe nu credea să-l mai fi văzut la el. Nu ştia cum să-i spună altfel decât extrem de fermecător.

— Şi cine este tânăra domnişoară? întrebă ducesa, arătând spre Marlowe.

— Nimeni! zise contesa.

În acelaşi timp, Dane zise:

— O verişoară îndepărtată.

Ducesa păru curioasă. Contesa strânse din buze şi zise băţoasă:

— Este o verişoară îndepărtată care a venit în vizită o scurtă perioadă. Vei fi în regulă în bibliotecă, nu, domnişoară…

— Marlowe, continuă Susanna.

— Prostii! Ducesa dădu din mână. Trebuie să ni se alăture pentru ceai. Femeia le scoase afară din încăpere pe contesă şi pe Lady Susanna, în timp ce Dane rămase în spate, probabil pentru a o lua pe Marlowe.

Marlowe dădu din cap când ducesa ieşi pe uşă.

— Nu vreau să merg, şopti ea.

— Nimeni nu vrea, zise Dane, dar când te cheamă ducesa, îi dai ascultare.

— De ce? Este casa ei?

Privirea i se întunecă.

— Este casa mea, iar ea este oaspete. Ca şi tine. Te rog să ni te alături.

Marlowe se gândi să protesteze, dar era curioasă de ce toată lumea simţea nevoia să se dea peste cap să îi facă pe plac ducesei, aşa cum puştanii încercau să-l mulţumească pe Satin. Ar putea fi util să o cunoască pe

ducesă.

Apoi, menţionaseră ceaiul. Cu siguranţă avea să fie şi mâncare.

— Pentru că ai zis te rog, răspunse Marlowe, ocolind biroul.

El îi oferi braţul, dar ea trecu pe lângă el. Nu voia să-l atingă dacă nu era necesar. Înainte să poată scăpa, el o prinse de braţ şi o trase în spate. Ea suspină când el o opri. Pentru o clipă, ameţi simţindu-i trupul lipit de al ei. Privirile li se întâlniră, iar camera începu să se învârtă.

— Nu mă face de râs pe mine sau pe mama, Marlowe, zise el, cu o voce ameninţătoare. Ea tresări. Nu ştia ce să spună, iar privirea ei căzu asupra buzelor lui fără să vrea. Cum s-ar simţi acele buze lipite de ale ei? Cum s-ar simţi mâinile lui pe trupul ei? Marlowe?

Ea îşi mută iar privirea. El se apropie, buzele lui atingându-i obrazul şi urechea. Ea tremură, iar picioarele i se împleticiră.

— Eşti frumoasă, îi şopti el, respiraţia lui gâdilându-i urechea. Nu am uitat însă ce eşti şi de unde vii.

Smucindu-se, se trase înapoi, depărtându-se cât mai mult posibil de el.

— Nu-ţi face griji, Maxwell. Ştiu exact cine sunt, spuse ea, apoi se întoarse şi plecă.

Odată ajunsă în salon, Marlowe rămase împietrită. Avusese o clipă să-şi revină după apropierea de Dane. Nu ştia de ce ar fi trebuit să fie atât de afectată de el. Probabil că era slăbită de foame. Toate gândurile la mâncare dispărură – ei bine, aproape toate – când intră în încăpere. Se părea că fiecare cameră din casă era mai frumoasă decât cealaltă. Aceasta era rectangulară şi foarte spaţioasă. Ferestrele mari permiteau să intre atât de multă lumină, încât Marlowe se simţea de parcă ar fi fost afară. Erau mai multe scaune şi canapele decât putea număra. Un valet intră, împingând un cărucior cu câteva tăvi care păreau foarte promiţătoare.

Dane intră în spatele ei.

— Ia loc, îi şopti Dane la ureche, şi fii tăcută.

Marlowe făcu un pas în faţă, apoi se opri iar. Unde ar trebui să se aşeze? Erau mult prea multe opţiuni pentru cineva obişnuit să stea pe podeaua rece şi umedă. Fu recunoscătoare atunci când Dane o conduse spre o canapea şi se aşeză lângă ea. Desigur, realiză imediat că era prea departe de ceai. Deja saliva la prăjiturile şi la sandviciurile aşezate pe tăvi.

Contesa turnă ceai şi făcu câteva comentarii ducesei, care atunci remarcă:

— Desigur, cum balul meu anual va începe mâine-seară, sunt pe cale să mă prăbuşesc. Este atât de epuizant să organizezi un bal, nu crezi?

Marlowe nu credea că ducesa arăta vreun pic gata să leşine. De fapt, deja muşcase dintr-o prăjitură, iar Marlowe era îngrijorată că dura prea mult pentru contesă să toarne ceai şi că toate prăjiturile aveau să dispară înainte ca ea să aibă şansa să guste vreuna. Se aplecă, gata să ia o prăjitură, dar Dane o prinse de cot şi o trase în spate.

— Stai pe loc, îi bombăni el la ureche.

— O, dar balurile tale sunt mereu cele mai frumoase, zise contesa dându-i Susannei o ceaşcă cu ceai.

— Mulţumesc! Ducesa îşi fixă privirea asupra lui Dane, iar Marlowe abandonă a doua încercare de a şterpeli o prăjitură, când privirea ducesei căzu o clipă asupra ei. Lord Dane, trebuie să recunosc că am fost surprinsă şi consternată când am aflat că nu ai acceptat invitaţia la balul meu.

— Eu… începu Dane, apoi o privi. Marlowe se încruntă la el. De ce dracului o privea? Mă tem că am un angajament anterior. I-am promis domnişoarei Marlowe că o voi duce la teatru.

— O! Ducesa o privi pe Marlowe. Pe verişoara ta.

— Verişoară îndepărtată, spuse contesa. Foarte îndepărtată.

— Înţeleg, zise ducesa, bând din ceai şi întinzându-se pentru o altă prăjitură.

Marlowe încercă să se întindă să ia şi ea una, dar Dane o ţintuia pe loc, fără ca ducesa să vadă. Contesa îi

oferi o ceaşcă cu ceai, dar el o primi în locul ei şi o puse unde ea să nu poată ajunge.

— În mod evident, trebuie să lansez invitaţia şi pentru domnişoara Marlowe. Atunci veţi putea veni toţi împreună.

— Nu! strigă contesa.

— Ducesă, zise Dane, întrerupându-şi mama. Este foarte amabil din partea dumneavoastră, dar nu este necesar.

— Prostii! Doamnele vor fi atât de dezamăgite dacă nu vei participa, milord. Doar dacă... îl analiză, apoi o privi iar pe Marlowe. Marlowe îl simţi pe Dane trăgându-şi mâna. Acum era şansa ei de a şterpeli prăjitura, dar ducesa se holba la ea. Doar dacă nu ai ceva de anunţat, milord?

— În niciun caz! strigă din nou contesa. Nu!

— Ah! Ducesa zâmbi. Văd că trebuie să mai aşteptăm pentru a te felicita. În orice caz... Se ridică şi toţi ceilalţi o urmară. Dane o trase pe Marlowe în picioare. Trebuie să mă întorc pentru a mă îngriji de celelalte pregătiri. Abia aştept să vă văd mâine-seară.

— O, dar vom fi la Northbridge pe atunci, zise Susanna.

Contesa se întoarse.

— Nu fi prostuţă, Susanna! Desigur că vom merge la balul ducesei.

Ducesa încuviinţă şi îi făcu semn contesei.

— Găsesc singură ieşirea.

Toţi priviră în urma ei, iar Marlowe profită de ocazie pentru a băga în gură două prăjituri şi de a mai lua în mână alte trei, pe care apoi le ascunse la spate.

— Deci, nu mai mergem la Northbridge? zise Susanna când uşa se închise în urma ducesei.

— Mergem la Northbridge, zise contesa, dar nu înainte de balul ducesei. Dacă nu aş fi fost atât de tulburată mai devreme – o privi pe Marlowe care tocmai băga o altă prăjitură în gură –, mi-aş fi amintit că balul este mâine-seară.

Dane îşi prinse mâinile la spate.

— O să mă retrag. M-am săturat de baluri.

— Ba nu, zise mama lui. O vei înfuria pe ducesă.

— Doar nu intenţionezi să o iau pe Marlowe, zise el, arătând spre ea şi încruntându-se când o văzu că se întindea după o altă prăjitură.

— Nu văd ce opţiune avem, zise mama lui, punându-şi o mână pe frunte. Simt că mă ia migrena.

— Dar Dane, zise Susanna, dacă este fiica lordului şi a lui Lady Lyndon, s-ar putea să vrea să petreacă timp cu ea înainte să o prezinte public.

— Fiica marchizului de Lyndon! exclamă contesa. Aceasta este povestea pe care v-a spus-o?

Marlowe îşi puse mâinile în şold, zdrobind accidental prăjiturile.

— Şi de ce este atât de greu de crezut? zise ea cu gura plină cu frişca. Aş putea fi Lady Elizabeth.

— Dacă eşti Lady Elizabeth, zise contesa, voi îngenunchea şi-ţi voi săruta picioarele! Eşti o cerşetoare ordinară, asta eşti!

— Nu am cerşit o zi în viaţa mea, zise Marlowe. Nu a fost nevoie.

— Deoarece furi ce vrei, spuse contesa.

Dane înaintă.

— Din păcate, problema paternităţii lui Marlowe va trebui să mai aştepte. Brook zice să soţii Lyndon sunt la vânătoare în Scoţia momentan. Va dura câteva zile până vor putea fi găsiţi.

Contesa se lăsă pe canapea.

— Am nevoie de un tonic. Cheam-o pe Edwards. Ea ştie ce să facă.

— Mamă, lasă-mă să te duc în camera ta, zise Susanna, ajutând-o pe contesă.

Când plecară, Marlowe se aşeză şi trase tava cu ceai lângă scaunul ei, luă un sandvici şi-l încercă.

— Vei cântări zece tone dacă vei continua să mănânci aşa zise Dane.

Marlowe ridică din umeri.

— Nu pot lăsa să fie aruncate.

El se aşeză în faţa ei, îşi sprijini coatele pe genunchi şi

îşi lăsă capul în mâini. Marlowe mâncă un alt sandvici, încercând să ignore cât de abătut părea contele. Nu-i păsa că era abătut, nu? Desigur, să-l privească chinuindu-se o făcu să nu se bucure de mâncarea ei la fel de mult. În cele din urmă, oftă şi spuse:

— Ce este?

El o privi cu ochii prudenţi.

— Nimic. Mănâncă-ţi prăjiturile!

— Nu pot să o fac liniştită când arăţi de parcă cineva te-a lăsat fără ultimul bănuţ.

— Este timpul să iei o hotărâre, Marlowe, zise el, iar ei nu-i prea plăcu ce vedea în ochii lui.

Erau foarte hotărâţi.

— Ce fel de hotărâre?

Brusc se simţi sătulă şi aşeză pe tavă prăjitura pe care o ţinea în mână.

— Trebuie să te decizi dacă vei sta sau vei pleca. Brook este ocupat cu o altă investigaţie, iar soţii Lyndon s-ar putea să nu se întoarcă în oraş preţ de săptămâni. Nu te mai pot ţine aici împotriva voinţei tale.

— Atunci lasă-mă să plec, zise ea imediat, dar pentru prima dată nu era sigură că vorbea serios.

— Asta este ceea ce îţi doreşti?

— Da. Adică… da?

— Atunci eşti liberă să pleci.

Se aşeză mai confortabil şi-şi puse mâinile pe spătarul canapelei. Ea miji ochii către el.

— Pur şi simplu? Pot pleca?

— Poţi pleca. Nu te voi opri.

— Ha!

Ea sări, mai luă câteva prăjituri şi se îndreptă spre uşa salonului. Când ajunse, o deschise, apoi îl privi iar. El era tot pe canapea. Nici măcar nu se uita la ea. Putea ieşi pe uşă pur şi simplu. Coborî treptele, ajunse în vestibul şi-l văzu pe majordom.

— El – făcu un semn din cap, arătând spre salon – zice să pot pleca.

— Foarte bine. Bună ziua!

Majordomul deschise uşa, iar Marlowe privi peste umăr.

Dane nu venea după ea. Chiar o lăsa să plece. Ea ieşi în lumina şi aerul răcoros al primăverii, se opri pe verandă şi observă o raşchetă de încălţăminte. Ştia în ce direcţie se afla adăpostul. Niciodată nu se rătăcise în oraş. Dacă avea să meargă repede, ar putea ajunge în mai puţin de o oră. Oare nu o să fie surprins Gideon când o va vedea îmbrăcată atât de elegant? Lui Satin o să-i iasă ochii din orbite.

Desigur, va trebui să-i dea nişte explicaţii şi va trebui să se gândească la un mod de a-l convinge pe Satin să spargă casa lui Dane. Probabil că îi va cere să se întoarcă, să pretindă o vizită pentru a putea fura câteva obiecte de valoare. Satin va avea multe planuri, iar Marlowe va trebui să le pună în practică. Ştia că o va face. Şi de ce nu? Niciodată nu-i păsase de filfizoni înainte. Aveau mult mai mult decât meritau. Nu o să le lipsească nişte sfeşnice sau bibelouri.

Problema era că Marlowe nu voia să fure de la Dane, nici de la altcineva. Pentru prima dată se întreba cum ar fi să aibă propria casă, propriile sfeşnice, propriile furculiţe. Cum ar fi să aibă o casă, în loc de un spaţiu pe podeaua unui adăpost murdar? Cum ar fi să aibă o familie care să o iubească, în loc de nişte puşti care caută mereu să o tragă pe sfoară pentru propriile câştiguri?

Îl avea pe Gideon. Asta era adevărat. El era familia ei, dar, deşi Gideon o protejează de cele mai rele tirade ale lui Satin, nu o poate salva complet. Nu fără să fie omorât.

Marlowe se aşeză pe o treaptă şi mestecă o prăjitură. Acum aproape că nu mai avea gust. Dane spusese că ea trebuia să ia o decizie. Dacă se va întoarce, va fi iar sub controlul lui Satin. Se va întoarce iar la hoţie, la foamete, la zdrenţe şi la Pază, dar şi la evitarea pumnilor lui Satin.

Dacă va sta…

Ce se întâmpla cu ea? Cum de se putea măcar *gândi* să rămână?

Dacă alegea să rămână, va avea un pat moale, haine curate, un stomac plin şi o şansă. Dacă ea era Lady

Elizabeth? Dacă lordul şi Lady Lyndon erau părinţii ei? Dacă Satin o furase de la viaţa care ar fi trebuit să o aibă, de la părinţii care o iubeau?

O iubeau.

Nimeni nu o iubise vreodată, dar aceşti soţi Lyndon îşi iubeau fiica. O căutaseră în toţi aceşti ani. Probabil că o iubeau foarte mult.

Marlowe îşi strânse mâinile şi închise ochii. Îşi petrecuse ani întregi reprimând amintirile, ani temându-se de vulnerabilitatea pe care ele o aduceau, dar acum deschisese cutia cu amintiri. Sunetul roţilor trăsurii de pe străzi, strigătele îndepărtate ale vânzătorilor ambulanţi, clopotele bisericilor care anunţau trecerea unei alte ore. Îşi amintea… căldura. Amintirea probabil venea dintr-o perioadă anterioară lui Satin, deoarece niciodată nu simţise căldura de când trăia cu el.

Îşi amintea… blândeţea. De unde să vină amintirea blândeţii, dacă nu dintr-o perioadă anterioară lui Satin? Închise ochii şi mai strâns şi-şi aminti legănatul, un piept moale, parfumul unei… flori. Nu-i ştia numele. Îi veni în minte imaginea unui bărbat în haină şi cu o pânză în jurul gâtului, pe care Dane o numea lavalieră. Ieşea în oraş şi o luă în braţele lui puternice şi o sărută, barba lui zgâriind-o.

Se întoarse şi văzu o femeie…

Marlowe deschise ochii. Nu, nu şi-o putea aminti, nu o putea vedea acum. Lacrimile deja ameninţau să se reverse. Mama. Marlowe strânse pumnii până când unghiile ei apăsară dureros în palmă. Nu plângea. Nu suspina. Trebuia să fie puternică – dar dacă nu mai trebuia să fie puternică? Dacă, pentru prima dată în viaţa ei, nu trebuia să-şi mai poarte de grijă?

Se întoarse şi privi casa din spatele ei. Nu era lumea ei, dar poate ar fi putut fi. Ceilalţi puşti ar fi omorât pentru şansa de a trăi într-un loc ca acesta. Oare să abandoneze singura şansă înainte să afle totul? Dacă era Lady Elizabeth, lumea ei toată avea să se schimbe. Dacă nu era, ei bine, nu avea nimic de pierdut. Se va întoarce la Satin şi totul va reveni la normal.

În timp ce se ridica, ştia însă că, dacă se va întoarce în casă nimic nu va mai fi ca înainte.

*

Dane închise ochii şi-şi sprijini capul de canapea. Marlowe plecase. Chiar plecase. Îl surprinsese. Se gândise că o hoaţă ca ea va vedea valoarea posibilităţii de a rămâne, va remarca oportunitatea care i se oferea. Fie nu era o hoaţă foarte bună, fie chiar avea principii. Scrupule. Ce gând îngrozitor! Va trebui să înceapă să se gândească la ea – la toată tagma ei – altfel.

Brusc, casa i se păru ciudat de tăcută. Probabil că fusese tăcută şi înainte de venirea ei, dar nu observase niciodată cât de tăcută era înainte. Ar trebui să profite de linişte înainte să se întoarcă în bibliotecă. Ştia că va găsi volumul lui Shakespeare pe birou şi că se va gândi la ea.

Poate că-l luase cu ea, deşi, cum nu-l putea mânca, probabil că-l lăsase. Şi ce-i păsa lui dacă ea lăsase cartea pe biroul lui? Ce-i păsa dacă se gândea la ea când privea scaunul din încăpere sau când se urca în pat? Ea plecase. O terminase cu ea şi la revedere!

Uşa salonului se deschise, iar Crawford intră.

— A plecat? întrebă Dane, lăsându-şi iar capul pe spate.

— Da, milord!

Oftă.

— Ei bine, au fost câteva ore foarte distractive, nu, Crawford? Presupun că trebuie să mă întorc la registre şi baluri şi la ciorovăielile din Parlament. Se întorcea la domnişoarele fandosite, la fiicele de baroni şi viconţi, care sperau să-şi îmbunătăţească statutul căsătorindu-se cu un conte ca el. Se întorcea la conversaţiile despre pălării şi cai şi vreme. Ştii, Crawford, zise Dane, cu ea nu am vorbit niciodată despre vreme.

— Păcat, milord!

— Da? Eu detest discuţiile despre vreme. Marlowe era… interesantă.

— Cel puţin, milord.

— Şi era – se gândise să spună frumoasă, dar probabil că l-ar fi şocat pe Crawford – foarte drăguţă în rochia lui Lady Susanna. Aproape că mi-aş fi putut-o imagina ca fiind Lady Elizabeth.

— Da, milord.

— Dar acum a plecat, spuse Dane.

— Aproape, milord.

Dane se ridică.

— Ce vrei să spui?

— Stă pe treptele din faţă, milord.

— Ce face?

— Nimic, din ce mi-am putut da seama, milord. Stă pur şi simplu.

— De ce?

— Nu ştiu, milord. Am venit să întreb dacă vreţi să aflu de ce stă încă acolo? Sau ar trebui să trimit un valet să o gonească.

— Ca pe un câine vagabond?

— Exact, milord.

Oare să-l învinuiască pe Crawford pentru că o vedea astfel, că nici el nu era mai breaz?

— Voi vorbi cu ea.

— Dumneavoastră, milord?

Dane se ridică, simţindu-se inexplicabil de revigorat.

— Poate a uitat ceva.

— A uitat, milord? Crawford îl urmă pe Dane afară din salon. I-am ars toate hainele, milord.

— Era o carte a lui Shakespeare, zise el, coborând treptele şi îndreptându-se spre bibliotecă, grăbit, temându-se că-şi va pierde şansa.

— Domnule, vă asigur că fata nu ştie să citească.

— Un cadou e un cadou, Crawford, zise Dane, intrând în bibliotecă şi luând cartea de pe birou.

— Cum spuneţi, milord.

Crawford îşi reluă poziţia în faţa uşii şi o deschise. Marlowe se întoarse, părând foarte surprinsă să-l vadă. Era exact cum spusese Crawford. Stătea pe verandă, în lumina

amiezii care strălucea în părul ei şaten deschis, făcând să pară aurii câteva şuviţe. Ea se ridică, iar Dane făcu semn la cartea din mâna lui.

— Ai uitat ceva.

Ea se încruntă şi râse scurt.

— Cartea aceea este a surorii tale.

— Cred că ţi-a oferit-o cadou.

Îi luă mâna şi-i puse volumul în ea. Marlowe o privi.

— Nu ştiu să citesc, iar Satin o va vinde. I-o înmână. Ţine-o tu.

Dane nu luă cartea.

— De ce mai eşti aici, Marlowe?

Ea dădu din cap, privind peste umăr strada. Dane îşi imagina că ofereau o scenă vecinilor care treceau pe acolo. Contele de Dane stătea pe verandă, vorbind cu o tânără frumoasă. O, zvonurile aveau să se răspândească. Bârfele aveau să-l dea însurat până la sfârşitul zilei.

Lui nu-i păsa. Îi oferi braţul.

— Ce zici de o plimbare?

Ea păru contrariată.

— O plimbare? Unde?

— Doar o plimbare.

— De ce?

El râse.

— Pentru că e soare, e o zi călduţă şi pentru că s-ar putea să ne prindă bine.

— Deci, te plimbi ca un mod de relaxare?

— Eu nu mă dau în vânt după plimbări, dar unii oameni, da. Haide! S-ar putea să îţi placă.

Îi oferi braţul, iar ea îl privi. Oftând, Dane îi luă mâna şi i-o puse pe braţul lui. Ţinându-şi mâna peste a ei, o ajută să coboare. Niciunul dintre ei nu purta mănuşi. Ea nu avea deloc, iar el nu anticipase plimbarea şi le lăsase pe ale lui înăuntru. S-ar fi putut opri să le ia, dar poate că, până să revină, Marlowe ar fi fost dusă înapoi la St. Giles. De aceea, pielea lui o atingea pe a ei destul de intim.

Mâna ei era mică, ceea ce el presupunea că era un avantaj pentru un hoţ de buzunare, şi aspră. Nu ţinuse

mâinile multor domnişoare, dar cele pe care le ţinuse erau de obicei plinuţe şi delicate. Mâna lui Marlowe era lungă, subţire şi plină de cicatrici de zgârieturi, bătături şi chiar arsuri. Unghiile erau scurte, dar curate – mulţumită băii – şi, în ciuda abuzului pe care-l îndurase în mod evident mâinile ei, erau foarte elegante. Avea degete lungi, ceea ce ar fi fost perfect pentru a cânta la pian sau pentru a picta – două pasiuni feminine pe care probabil nu se gândise niciodată să le încerce.

Dane avea dorinţa deloc cavalerească de a-i mângâia mâna, până la încheietura elegantă, urcând pe braţul palid. Se întreba dacă pielea ei era mai catifelată acolo. Mai bine să nu se gândească la asta momentan. Nu avea să repete gestul şi, dacă rezulta că ea era într-adevăr Lady Elizabeth, era mai bine să nu fie menţionat vreodată.

O conduse inconştient spre parcul din Berkeley Square şi, în timp ce se apropiau de zona verde, realiză că probabil acea cale era greşită. Avea, fără îndoială, să întâlnească oameni cunoscuţi şi atunci cum avea să o prezinte pe Marlowe? Alesese această alee, dar poate că era prea devreme pentru ca multe persoane din înalta societate să fie afară, cu excepţia vizitelor sociale.

— Ce faci… începu ea, apoi se opri. Ce fac oamenii când se plimbă?

El zâmbi. Ea încerca să îi imite pe cei superiori ei, iar lui îi părea ciudat de drăgălaş. Deja îşi revizuise accentul şi suna de parcă s-ar fi născut vorbind corect, dar lăsase puţin deoparte această abilitate. Sau poate îşi cultivase accentul pentru vreo schemă. De unde să ştie el?

— Oamenilor le place aerul curat.

Ea îl privi cu o expresie neîncrezătoare.

— Mirosul de că… bălegar de cal şi cărbune ars?

El zâmbi.

— Foarte bine, aerul curat poate fi simţit doar la ţară. Într-o zi te voi duce într-o călătorie în Hyde Park. Sunt alei pe care uiţi că te afli în oraş.

De ce spunea asta? De ce se comporta de parcă relaţia lor va continua?

— Am fost în Hyde Park.

— Da, dar de data asta vei pleca fără să-ţi fi umplut buzunarele cu obiectele valoroase ale altora.

Ea ridică din umeri, fără să pară deloc ofensată.

— Ce altceva mai fac oamenii când se plimbă?

El se gândi o clipă, surprins că încă trebuia să reziste impulsului de a-i mângâia braţul.

— O, de obicei oamenii discută despre vreme.

Ea privi cerul.

— De ce? Poţi vedea şi tu la fel de bine ca mine.

— Nu asta este ideea. Uite, voi începe eu. Ce părere ai despre această vreme însorită de care ne bucurăm?

Ea îl privi. Expresia ei era una extrem de răbdătoare. Era evident că-l considera nebun.

— Este… însorit.

— Da, o schimbare bine-venită, căci a fost atât de mohorât în ultimele câteva zile.

Chiar şi el fu impresionat de afirmaţie. Nu vorbise niciodată atât de elocvent despre vreme.

— De ce-ţi pasă dacă este mohorât? Nu trebuie să mergi afară.

Afirmaţia ei fu atât de neaşteptată, încât Dane izbucni în râs. Probabil că era adevărat din punctul ei de vedere. Nu se gândise niciodată că cei din clasele inferioare priveau vremea diferit faţă de el şi de cei de seama lui. Pentru el era un subiect banal. Pentru ei, ploaia excesivă sau frigul ar fi putut fi mai mult decât o inconvenienţă. Ce făceau iarna oamenii care nu-şi permiteau cărbuni?

Se opriră la marginea peluzelor din Berkeley Square, unde mai multe guvernante şi dădace se plimbau cu copiii pe care-i aveau în grijă. Dane dădu drumul mâinii lui Marlowe şi se întoarse spre ea.

— Te plac, Marlowe.

Aşa era. Oricine dispreţuia discuţia despre vreme nu avea cum să fie rău.

Ochii ei, albaştri ca seninul cerului din acea zi, se făcură mici la comentariul lui.

— Ce vrei?

El zâmbi.

— Mereu suspicioasă. Foarte bine. Vreau să ştiu de ce încă stăteai în faţa casei mele.

Ea nu răspunse, pur şi simplu îşi încrucişă braţele şi privi stăruitor spre parc.

— Erai liberă să pleci, zise el. Credeam că asta îţi doreai.

Ea încuviinţă.

— Era. Adică, este.

— Atunci, de ce mai eşti aici? Vrei ca doamna Worthing să-ţi pregătească un prânz pe care să-l iei cu tine?

Ea se întoarse spre el cu ochii mari.

— Ar face-o?

El râse.

— Dacă asta aştepţi.

— Hmm. Răsuflă din greu. Este evident că vrei să scapi de mine.

— Deloc. De fapt, vreau să rămâi.

Chiar spusese asta? O făcuse, şi chiar vorbise serios. Viaţa fusese mult mai interesantă cu Marlowe în ea. Dacă ar fi gândit aşa cum ar fi trebuit să o facă un conte, ar fi trebuit să-i ceară lui Crawford să o alunge de pe scări. Locul ei nu era în Mayfair. Locul ei nu era în casa lui. În ciuda tuturor aparenţelor, era tot o hoaţă, o infractoare. Poate se va dovedi că este Lady Elizabeth, dar poate nu. Asta nu era problema lui.

El însă nu gândea ca un conte. Gândea ca un bărbat, un bărbat care suferea de o plictiseală acută din cauza tuturor angajamentelor lui cuviincioase. Un bărbat care încă se bucura de compania unei frumoase şi… vivace – era un mod frumos de a o spune – femei.

Se uita fix la el, cu o expresie uluită.

— De ce?

— Am motivele mele.

— Unele infame, sunt sigură.

El păru contrariat.

— Este un cuvânt impresionant. Nu pot spune că a

fost folosit pentru a mă descrie prea des sau vreodată. Se întoarse spre ea. Răspunde la întrebare, Marlowe, de ce mai stăteai pe veranda mea?

Ea oftă, iar umerii îi căzură, făcând-o să pară mică şi fragilă. Dane îşi împreună mâinile pentru a evita să o atingă, să o tragă spre el pentru o îmbrăţişare reconfortantă.

— Aş fi proastă să plec, zise ea în cele din urmă, deşi el se îndoia că la asta se gândise ea. De ce să merg înapoi la adăpost, când pot trăi cu bogătaşii?

— Chiar aşa, de ce? Ai zis că Satin vine după tine.

O umbră îi cuprinse chipul, dar ea o îndepărtă.

— Mă descurc cu Satin. În plus, cum m-ar recunoaşte arătând aşa?

— Adevărat.

Se lăsă o tăcere lungă. El nu o alungă, ci se uită pur şi simplu la copiii care se jucau. În cele din urmă, ea spuse încet:

— M-am gândit numai că poate există o şansă. Şi dacă există o şansă să fiu… să fiu această Lady Elizabeth… ar trebui să rămân şi să mă conving.

— Deci rămâi?

— Eu… îl privi şi se încruntă. Acum ce o deranja? Avea cea mai expresivă faţă. Dacă se poate.

Ah, nu-i plăcea să ceară. El îşi imagina că ea rar cerea ceva cuiva. Probabil că-i îngreunase situaţia. În schimb, spuse:

— Să continuăm să te prezentăm drept o verişoară îndepărtată?

— Nici măcar nu ştiu ce înseamnă asta.

— Şi vei participa la balul ducesei de Abingdon?

— Te-ai ţicnit? Nu pot merge la un bal.

— Dacă rămâi, va trebui. Mama nu va permite să se afle că adăposteşte… un om de rând în casă.

Nici el nu va accepta asta, chiar dacă începea să o placă.

— Atunci ar trebui să rămân acasă, unde nu există vreo şansă să stânjenesc pe cineva cu comportamentul

meu de om de rând.

— Dar ceea ce nu înţelegi tu, Marlowe, este că singurul scop în viaţă al mamei este să o mărite pe sora mea într-o familie bogată şi onorabilă. Asta nu se va întâmpla dacă o va enerva pe Ducesa de Abingdon. Dacă rămâi, mă tem că va trebui să mergi la bal. Eu şi Susanna te vom ţine departe de belele şi poţi acuza o migrenă pentru a putea pleca mai devreme.

Marlowe privea acum copiii care se jucau, iar el se întrebă dacă ea îl auzise. Copiii aveau o minge, iar un băiat o lovea în timp ce o fetiţă îl urmărea.

— Vino, strigă băiatul, iar Marlowe tresări de parcă ar fi fost lovită.

— Ce este? întrebă el, dar ea nu-i răspunse. Se holba la băiat şi la minge. Marlowe? El se apropie şi îi atinse braţul. Era rece ca gheaţa. Ea îşi trase braţul, privind în gol. Ce dracului se întâmplă? Marlowe, ce este?

— Sunt bine. N-nu e nimic. Dar nu se punea problema să nu fie nimic. Tremura la o frunză. Trebuie să plec.

El o luă de braţ şi, înainte ca ea să poată pleca, şi o conduse spre Gelateria lui Gunther, care se afla chiar peste drum.

— Hai să ne aşezăm o clipă.

Preţ de câteva momente, ea îi permise să o conducă, apoi îşi trase braţul şi privi în jur.

— Unde mă duci?

— La Gunther.

Arătă spre un mic magazin din apropiere.

— Nu pare deschis.

— Îl vor deschide pentru mine.

— Fie.

Privi peste umăr, analizând copiii pentru o ultimă dată înainte să-i permită să o ducă de acolo.

Dane nu ştia ce-l îngrijora mai tare – expresia ei bântuită sau faptul că nu protestase când o luase de braţ. Ceva îi spunea că viaţa cu Marlowe avea să devină şi mai interesantă.

Capitolul 8

Trecură câteva minute până realiză Marlowe unde se afla. Când o făcu, privi în jur şi tresări văzând magazinul mic, curat, pe vânzătorul îngrijorat care îşi frângea degetele şi măsuţa la care se aşezase.

— Am întrebat dacă vrei o îngheţată, zise Dane. Ea tresări. Expresia de pe chipul lui indica faptul că probabil o mai întrebase acest lucru o dată, dacă nu de două ori.

— De ce aş vrea o îngheţată?

— Este mâncare, zise Dane.

— O, în cazul acesta, te rog.

El vorbi cu vânzătorul, iar ea privi din nou în jur, văzând iarba verde din parc prin fereastră. Ceva la băiatul acela şi la mingea lui fusese atât de familiar – şi, în mod ciudat, terifiant. Încă mai tremura şi nu înţelegea de ce.

Dane se aşeză în faţa ei, arătând elegant şi relaxat. Aceasta era lumea lui şi se mişca în ea cu o încredere de invidiat. S-ar fi mişcat şi în lumea ei cu aceeaşi încredere. Ca şi Satin, se născuse lider.

I se părea ciudat să-l vadă aşa, căci mereu asociase autoritatea cu forţa brută şi intimidarea. Satin era ascultat, deoarece tâlharii erau prea speriaţi pentru a nu-i da ascultare. Dane nu era violent – nu din ceea ce observase ea – dar tot impunea respect. Oare din cauza banilor din buzunar? Din cauza puterii titlului cu care se născuse? Sau era altceva la mijloc? Cât din încrederea lui era din naştere şi cât provenea din faptul că fusese crescut drept moştenitor al titlului?

Angajatul se întoarse cu două boluri mici de îngheţată colorată.

Ea îl privi pe al ei, în timp ce Dane ridică linguriţa şi o duse la gură.

— Ai mai încercat îngheţată vreodată?

Ea dădu din cap dezaprobator.

El făcu semn spre cupa ei cu linguriţa.

— Încearcă, este răcoritoare, mai ales într-o zi caldă.

Să mănânce gheaţă? La ce altceva se vor mai fi gândind filfizonii ăştia? Gustase suficientă gheaţă – topită deasupra unui foc mocnit pentru a bea apă, o băgase în gură în timpul încăierărilor cu alţi puşti, se trezise cu un strat subţire de gheaţă pe pătura ei jerpelită. Nu-i plăcea gheaţa. Nu mâncase niciodată gheaţă colorată, aşa că îndesă linguriţa şi gustă. Făcu ochii mari.

— Este dulce, zise ea.

Dane încuviinţă.

— Căpşune.

Odată furase o mână de căpşune şi le înfulecase cu poftă. Nu avuseseră acelaşi gust.

— Ia-o mai uşor, altfel o să te doară capul, zise Dane. Dacă mai vrei una după ce o termini, îţi mai cumpăr una, deşi nu ştiu unde ar mai intra.

Marlowe continuă să îndese îngheţata în gură, dar Dane avea dreptate. Era inconfortabil de plină. Era un sentiment ciudat şi uşor neplăcut. Niciodată nu se gândise că o să îi displacă să se simtă sătulă.

— Ce te-a tulburat în parc? întrebă el, punând linguriţa deoparte şi privind-o mâncând.

Marlowe se întrebă mai întâi dacă el va permite ca mâncarea să se risipească. Pe urmă ridică din umeri.

— Am simţit brusc un fior rece pe şira spinării, cred.

— Asta-i tot? se încruntă Dane. Tremurai şi erai rece ca gheaţa. Ea îşi termină îngheţata şi se holbă la cupa lui, care părea să fi fost abandonată. Dane dădu din cap şi o împinse spre ea.

— O să ţi se facă rău!

Marlowe mai băgă îngheţată în gură. Clar, acum i se făcuse frig, dar gheaţa era atât de dulce încât părea să nu se poată opri din mâncat. Existau lucruri mai rele decât să i se facă rău de la prea multă mâncare. Auzi copiii strigându-se unii pe alţii afară, un băiat ţipând „Vino!” şi privi spre Dane.

— Era ceva familiar la acel băiat.

— Nu ai de unde să-l cunoşti.

— Nu l-am mai văzut niciodată. Nu pot explica, dar

văzându-l jucându-se cu acea fetiţă, mi s-a părut că am mai văzut scena asta mai demult.

— Poate ţi-a amintit de tine când te jucai în copilărie.

Ea se holbă la el.

— Eu nu m-am jucat niciodată. Am muncit ca să avem o pâine pe masă.

Dane se lăsă pe spate.

— Pare o copilărie tristă.

— A fost mai bună decât a altora. Te-ai plimbat vreodată prin St Giles? Ai trecut vreodată prin Seven Dials?

— Desigur. Am mers de vreo două ori în tinereţe.

„Desigur”. Ea râse cu amărăciune.

— A, da. O vizită prin mahalale, pentru tinerii domni plictisiţi. Nu este deloc amuzant când trăieşti acolo şi vezi copiii murind de foame pe străzi. Vezi o femeie stând pe o alee murdară, cu doi ţânci murdari atârnând de ea şi cu încă unul în burtă. Ochii ei sunt goi, deoarece nu-i poate hrăni pe cei doi pe care deja îi are. Cumva mai putea hrăni un altul? Mâncarea nu ajunge niciodată, mereu se bea prea mult şi oriunde priveşti este mizerie, frig şi plodul cuiva se smiorcăie.

El o privi tulburat.

— Nu am privit niciodată lucrurile astfel.

— Nu, n-aveai cum. Lumea ta este curată, caldă şi plină cu – arătă spre holurile goale – îngheţate. Aceasta nu este lumea mea.

— Nu crezi că ar putea fi? Poate văzându-i pe acel băiat şi pe acea fată jucându-se te-a afectat, deoarece cândva te-ai jucat la fel. Înainte să fii răpită.

Ea tremură.

— Dacă este adevărat – şi nu spun că este –, dar dacă este, atunci unde este locul meu?

— Nu înţeleg.

— Te naşti cu statutul sau eşti crescut pentru a fi cine eşti? Dacă m-am născut Lady Elizabeth, am fost crescută – dacă îi poţi spune aşa – să fiu Marlowe.

El o privi îndelung.

— Este o întrebare interesantă.

— Cum adică interesantă?

— Pentru că nu m-am aşteptat să vină din partea ta.

Ea îl privi încruntată.

— Poate îţi vine greu să crezi, dar am şi eu creier. Sunt o persoană, ca tine.

El dădu din mână indiferent, ca pentru a îndepărta comentariul.

— Foarte bine, să discutăm filosofie! Cred că Rousseau a zis: „Nu ştim ce ne permite natura noastră să fim”.

— Adică cum?

El zâmbi.

— Cum vorbim despre filosofie, voi face pe tutorele şi te voi face să-ţi răspunzi singură la acea întrebare. Ce înseamnă asta?

Ea cugetă îndelung.

— Că pot fi orice.

El încuviinţă.

— Foarte bine.

Ea continuă.

— Mai înseamnă şi că tinerii filfizoni ca tine nu ar trebui să meargă în mahalale, crezându-se mai buni decât cei care trăiesc acolo, deoarece cumva ei îşi merită locul, în timp ce noi îl meritǎm pe-al nostru.

— *Touché!*

— Nimeni nu merită să trăiască astfel, zise ea. Nici măcar un câine.

El se ridică şi îi întinse mâna. Ea o privi.

— Nu am nevoie de ajutor.

— Permite-mi acest mic gest de politeţe.

Dacă îi oferea un gest de politeţe, poate ea spusese ceva care îl impresionase.

Îi oferi mâna şi îi permise să o ajute să se ridice. Palma lui era atât de mare, încât o acoperea complet pe a ei. Avea ciudata senzaţie că se afla în siguranţă cu el. Probabil că instinctele ei deraiaseră, deoarece nu era deloc în siguranţă. Nu putea avea încredere în el mai mult decât avea în oricare dintre aceşti fandosiţi. Putea avea încredere

în Gideon şi în Puştii din Covent Garden. Atât. Trebuia să-şi amintească asta.

El o conduse afară, în lumina soarelui, şi se plimbară din nou prin parc, înapoi acasă. I se părea ciudat să vadă oamenii trecând pe lângă ea fără să-i buzunărească. Asta nu însemna că nu-i evalua. Bărbatul care mergea iute era atât de grăbit, încât ar fi putut intra în el, l-ar fi putut fura, iar el probabil că ar fi continuat să meargă mai departe. Femeia care mergea cu doi câini era încă o pradă uşoară. Marlowe ar fi putut asmuţi câinii, apoi ar fi oprit-o şi ar fi putut face manevra. Poate că femeia nu avea prea mulţi bani în poşetă, dar probabil că avea vreo batistă. Exista o piaţă de batiste din mătase şi magazine care le-ar fi cumpărat fără să pună întrebări. Pentru prima dată Dane nu avea să vorbească despre vreme, iar ea putea studia oamenii şi clădirile pe lângă care trecea. Avea talentul să nu se piardă niciodată. Ştia mereu în ce direcţie se afla Seven Dials, dar rar îşi lua timp pentru a privi în jurul ei şi pentru a se bucura de împrejurimi. Continuară să se plimbe de-a lungul unei străzi aglomerate, iar ea văzu în faţa ei colţul care dădea spre strada unde se afla Casa Derring. Strada era liniştită, casele mari şi foarte impunătoare. Apropiindu-se de colţ, simţi fiori pe şira spinării. Probabil că încremenise, căci Dane o întrebă:

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Dar nu era adevărat. Ceva rău se întâmplase. Ceva foarte rău. Apoi văzu. Îl văzu. Băiatul o privea, o marca. Stătea sprijinit de o uşă, arătând de parcă îşi aştepta angajatorul să iasă dintr-un magazin, dar ea ştia. Dădea numai impresia că stătea degeaba. Ochii lui erau la fel de ageri ca ai unui uliu. Şi ea-l recunoscu. Nu era unul de-ai lui Satin, dar îl văzuse de vreo două ori. Era dintre Puştii din Fleet Street.

Aceştia adorau execuţiile publice. Atunci jumătate din oraş venea să-i vadă spânzuraţi pe condamnaţii din închisorile Newgate sau Fleet. În timp ce mulţimile priveau spectacolul, nu-şi supravegheau buzunarele. Prăzi uşoare.

Satin îi dispreţuia pe Puştii din Fleet Street, spunând că se îmbogăţiseră pe spatele nefericirii semenilor lor. La urma urmelor, cine altcineva sfârşea în şţreang, dacă nu hoţii? Dar nu-l văzuse pe Satin refuzând vreodată vreo monedă, indiferent de unde provenea.

O clipă, privirea ei o întâlni pe a băiatului. El se uită repede într-o parte, cu un respect aparent. La urma urmelor, ea era îmbrăcată ca o lady. Marlowe rămase fără aer, apoi privirea lui o ochi iar. Se holba la ea deschis, iar ea aproape că-i vedea mintea funcţionând, încercând să o recunoască. Apoi, ea şi Dane trecură pe lângă el, lăsându-l în spate. Ea ştia că dăduse de belea. Poate că puştiul încă nu o recunoscuse, dar mintea lui avea să continue să rezolve ghicitoarea. Când avea să o facă, va merge la Satin.

Când ajunseră acasă, Dane se opri. Gândurile lui Marlowe erau încă la băiatul pe lângă care trecuseră şi privi peste umăr pentru a se asigura că nu-i urmărea. Nu-l văzu, dar, dacă ar fi făcut-o, atunci ar fi însemnat că nu era un tâlhar bun.

— Realizezi că, atunci când vom intra, pregătirile pentru bal vor fi în forţă.

— Doamna a zis că va fi mâine.

— Da, dar mama îşi va face griji despre ce va purta Susanna, iar Susanna – şi mama – se vor îngrijora în privinţa hainelor tale şi a părului tău şi dacă să ia cu ele un şal sau un evantai sau nu... El gesticulă cu mâna circular, ca şi cum ar fi indicat că totul avea să continue astfel la nesfârşit.

— Pare un coşmar.

Dane râse. Părea să râdă adesea. Ea nu întâlnise niciodată un bărbat care să râdă atât de mult – cel puţin nu unul care nu era ţicnit.

— Doamnelor se presupune că le place agitaţia aceasta.

— De ce?

— De unde să ştiu eu? Oricum, în toată nebunia, o întrebare s-ar putea să fie neglijată şi, poate, este chiar cea mai importantă întrebare. Dansezi?

— Să dansez? Adică să ţopăi?

— Nu. Nu mă refer la ţopăiala de după câteva guri de Blue Ruin. Vorbesc de vals, de cadril, de dans popular.

Marlowe nu avea idee despre ce vorbea el, dar putea număra pe degetele de la o mână de câte ori dansase. Existaseră pur şi simplu puţine motive de dans sau de sărbătoare în viaţa ei şi, dacă avea câteva monede, nu le-ar fi prăpădit pe gin. Ar fi cumpărat ceva cu care să-şi umple burta. Dansase odată cu Gideon. O învârtise şi îi arătase nişte paşi complicaţi, pe care-i învăţase privind nobilii în timp ce supraveghea o casă înainte de atac. Ea se dezechilibrase, căzuse în fund, râsese. Cumva, se gândea că Dane şi ducesa aveau să fie mai puţin amuzaţi.

— Nu dansez.

— Şi nu vom încerca să te învăţ într-o singură zi. Vom spune că ţi-ai luxat glezna, iar eu voi sta lângă tine, pentru a-ţi alunga admiratorii.

— Admiratorii? Ha!

Îşi dădu ochii peste cap şi aşteptă ca Dane să râdă. El nu râdea.

— Sunt foarte serios, zise el. Bărbaţii te vor observa.

— Pentru că vor vedea că nu este locul meu acolo.

— Pentru că vor vedea că eşti frumoasă.

Marlowe rămase pe loc, cu ochii mari din cauza şocului. De ce tot spunea că era frumoasă? Nimeni nu-i spusese ceva mai politicos decât „merge!” Dane era un bărbat atrăgător. Încercase să nu se uite prea direct la el, de teamă să nu se holbeze. Era bogat şi nobil. Probabil că ştia sute de femei frumoase, iar el o consideră pe ea frumoasă?

— Nu sunt frumoasă, zise ea. Sunt…

Ea se arătă pe sine pentru a indica faptul că era… ce era.

Dane păru confuz.

— Eşti?

— Iute, şmecheră, dibace.

— Sunt convins că eşti toate astea, dar eşti şi frumoasă. Te-ai uitat în oglindă?

O făcuse şi nu se recunoscuse. Marlowe pe care o cunoscuse nu avea piept, purta pantaloni şi un strat de mizerie permanent. Marlowe pe care o ştia se încrunta, înjura şi scuipa. Nu-şi flutura genele, nici nu-şi unduia şoldurile şi nici nu făcea lucrurile pe care domnii păreau să considere că le face o femeie atrăgătoare.

— Asta – arătă spre rochia ei – nu sunt eu.

— Nu crezi că ai putea fi? întrebă el.

Ea se gândi că el avea să spună mai mult, dar în acel moment majordomul deschise uşa şi privi cu o expresie nerăbdătoare.

— Mama dumneavoastră v-a căutat, milord. Să-i spun că sunteţi în faţa casei?

Dane oftă.

— Nu, Crawford. Ne întoarcem acum.

Arătă spre Marlowe, indicând că ea trebuia să conducă. Marlowe privi încă o dată în spatele ei. Nu-l zări pe băiat. Poate că, la urma urmelor, nu o urmărise. Ea tot mai putea pleca. Se putea întoarce şi se putea îndrepta spre Seven Dials şi spre adăpost. Apoi se gândi din nou la băieţel şi la mingea lui şi înapoi la casă.

Marlowe nu ştia unde era locul ei, dar avea să afle.

*

Gideon nu dormea. Pe lângă el, copiii fonfăneau sau sforăiau, dormind duşi. Şi el ar fi trebuit să doarmă. Fusese afară până în zori, furând – cel puţin asta îi spusese lui Satin. În realitate, o căutase pe Marlowe. Gideon nu înţelegea ce i se întâmplase. Cu o clipă înainte ea fusese acolo, acum era dispărută. Joe spusese că văzuse o trăsură oprindu-se, un bărbat cărând-o spre trăsură, băgând-o înăuntru şi plecând.

El alergase după trăsură în direcţia indicată de Joe, dar fuseseră prea multe trăsuri. Nu ştia în care dintre ele era sau în ce direcţie se îndreptase. Se întorsese cu mâna goală, la casa pe care o marcaseră. Zgomotul alertase locatarii, iar Gideon anulase atacul. Satin fusese furios nu

numai pentru pierderea mărfii în urma atacului, dar şi pentru pierderea unuia dintre tâlharii lui. Şi nu orice puşti, ci cel mai bun hoţ.

De ce dracului ar răpi-o cineva pe Marlowe? Oare băgase mâinile în buzunarele greşite? Oare unul dintre Fraţii Gussit o văzuse şi decisese că era o achiziţie bună la bordelul lor? Gideon spera că nu. Marlowe nu avea nici cea mai mică idee cum să fie drăguţă şi sfioasă. Nu avea să supravieţuiască vreodată într-un bordel.

Nu avea sens şi, cu cât Gideon o căuta mai mult pe Marlowe, cu atât mai puţin sens căpăta. Ba chiar se gândise că Satin se afla în spatele răpirii. Gideon ştia că individul avea planuri pentru Marlowe. Oare acesta era unul dintre ele?

Gideon fusese unul dintre primii puşti din banda lui Satin. Avusese în jur de zece ani când se alăturase şi o făcuse de bunăvoie, spre deosebire de Marlowe, pe care Satin o adusese aproximativ un an mai târziu. Gideon fusese suficient de mare pentru a-şi aminti de părinţii lui. Îşi amintea o cameră prăpădită unde locuia cu ei şi cu bunica lui. Mama şi tatăl lui munceau, iar bunica lui îl supraveghea. Nu avea bani de şcoală, dar îl învăţase cum să scrie şi să citească. Obişnuia să-i spună lui Gideon poveşti din copilăria ei şi despre cum odată văzuse o paradă în care regele îi făcuse cu mâna din trăsură.

Uneori lui Gideon îi era foame, dar era îngrijit bine. Nu-şi vedea părinţii des. Aceştia munceau prea mult, dar ştia că îl iubeau, deşi tatăl lui îl pălmuia mai mult decât ar fi vrut Gideon. Apoi se întâmplase să apară febra şi îi luase mama şi bunica. Tatăl lui Gideon nu făcuse bine faţă pierderii şi începuse să bea mult. Palmele se înteţiseră, transformându-se în bătăi.

Apoi, într-o noapte, tatăl lui nu se mai întorsese acasă Unul dintre bărbaţii cu care tatăl lui obişnuia să bea bătuse la uşă şi-i spuse că tatăl lui fusese omorât într-o cârciumă. Gideon rămase orfan la vârsta de şapte ani. Mersese la orfelinat, dar viaţa acolo fusese insuportabilă. Mâncarea era dezgustătoare, iar lui îi era foame în mare parte a timpului.

Era înalt pentru vârsta lui şi învăţase să lupte apărându-se de tatăl lui, aşa că Gideon se ţinea tare în faţa bătăuşilor care veneau acolo.

Când fugise, a şasea sau a şaptea oară, îl întâlnise pe Satin şi nu ezitase să se alăture bandei lui, deşi mama lui mereu îl învăţase că era greşit să furi. Trebuia să fie mai bine decât viaţa la orfelinat. În anumite privinţe fusese. Satin era un bărbat crud, dar în general predictibil. Nu ataca fără cauză sau avertisment. Gideon putea trăi cu asta.

Se gândea cum să-l acuze pe Satin că o răpise pe Marlowe fără să sune ca şi cum l-ar fi acuzat, când îşi aminti că Marlowe îi spusese de filfizonul pe care-l întâlnise în Piccadilly, cel care o numise Elizabeth. Cel care lucra pentru Jandarmerie. Acum Gideon îi cunoştea pe jandarmi. Cei mai mulţi erau corupţi sau, cel puţin, munceau exclusiv pentru nobili, care puteau plăti pentru serviciile lor. Muncise şi el pentru câţiva jandarmi. Furase câteva obiecte de valoare şi apoi negociase cu jandarmii pentru a stabili o recompensă mare. Când nobilul plătea recompensa, oferea o parte jandarmilor. Ei primeau cea mai bună parte a afacerii, deoarece colectau nu doar o parte din recompensă, ci şi taxa din partea nobilului pentru că „găsiseră” obiectele furate.

Gideon mai văzuse şi alte bande decimate când jandarmii convinseseră câţiva puşti proşti să încerce un atac de noapte, prinzându-i apoi în fapt şi colectând recompensa. Tâlharii erau duşi la pârnaie şi apoi spânzuraţi.

Gideon nu avea încredere în jandarmi şi pe bună dreptate. O învăţase pe Marlowe să nu aibă nici ea încredere în ei. Nu ar fi mers de bunăvoie cu un prinzător de hoţi, dar Joe spusese că lovea şi ţipa…

Cineva bătu la uşa adăpostului, iar Gideon deschise ochii. Nu se mişcă şi nici nu dădu semne că era treaz. Satin şi Beezle bolboroseau de vreo jumătate de oră, plănuind ceva ce, fără îndoială va trebui pus în practică de Gideon. Încercase să asculte, dar vocile erau prea şoptite. Acum,

ambii bărbaţi încetaseră să mai vorbească şi Beezle merse spre uşă. Deci, nu era cineva pe care Satin să-l aştepte. Dacă ar fi fost unul dintre băieţi, ar fi dat numele de cod, apoi ar fi bătut la uşă şi ar fi intrat.

Beezle ajunse la uşă, apoi îi privi pe băieţii care dormeau. Gideon închise ochii iar, prefăcându-se dormind, deşi se îndoia că Beezle putea vedea prea multe prin întunericul din adăpost. Încet, deschise iar ochii şi-l văzu pe Beezle deschizând uşa, având cuţitul pregătit. Oricine era afară, spuse ceva ce Beezle consideră că Satin trebuie să audă, iar băiatul se întoarse şi-i făcu semn lui Satin să iasă.

Gideon aşteptă până când uşa se închise în urma lui Beezle şi Satin, apoi se ridică şi-şi făcu loc printre trupurile adormite, silenţios şi discret, spre uşă. Se aşeză lângă ea şi îşi lipi urechea de perete. Pereţii adăpostului erau atât de subţiri, clădirea atât de prost construită, încât putea auzi cu uşurinţă discuţia care se purta afară.

— Unde ai văzut-o? întrebă Satin.

— Mayfair, zise puştiul. Eram la o plimbare şi…

— Cum să nu, zise Beezle râzând.

— Hei, dacă Dagget află că am venit să vă văd, îmi taie gâtul. Vrei să ştiţi sau nu?

— Taci, Beezle, bombăni Satin.

Gideon înghiţi în sec. Dagget era şeful bandei din Fleet Street. Gideon îl văzuse pe individ de vreo două ori. Din câte îşi putuse da seama, puştii din Fleet Street nu o duceau mai bine decât cei din Covent Garden. Băieţii trebuiau să aibă coloane vertebrale din oţel pentru a escroca chiar în umbra ştreangului. Era ca şi cum te-ai fi văzut atârnând acolo dacă făceai mişcarea greşită.

— Continuă, zise Satin.

— Era îmbrăcată toată la modă şi părul ei era…

Probabil că gesticulase, deoarece Satin bombăni drept răspuns. Probabil că puştiul vorbea despre Marlowe. Dar de ce ar fi îmbrăcată ca o nobilă, plimbându-se pe Mayfair? Şi dacă o făcea, de ce nu ştia Satin despre asta? Nu avea nicio afacere pe la spatele lui. Gideon ar fi fost în ea.

— Arăta ca o lady în toată regula şi mergea cu un

filfizon.

— Spune-mi despre el, zise Satin.

— Arăta ca orice filfizon. Haine fine, cu nasul pe sus.

— I-ai aflat numele?

— Nu.

— Inutil, zise Satin. Cum să o găsesc?

— Ştiu unde locuieşte.

Se lăsă tăcerea. Gideon îşi ţinu respiraţia.

— Unde?

Tăcere din nou. În cele din urmă:

— Informaţia te va costa.

Gideon dădu din cap. Ar fi bine ca informaţia puştiului să fie utilă, altfel Satin va avea grijă de el.

— Beezle, dă-i băiatului un şiling.

— Doi, zise puştiul. Este o informaţie bună.

— Dacă nu este… zise Satin.

Nu trebui să încheie. Ameninţarea era clară. Gideon auzi sunetul şilingilor şi îşi ţinu respiraţia.

— Spune-mi, zise Satin.

Băiatul turnă numărul şi numele străzii din Mayfair. Gideon nu ştia zona atât de bine precum ştia cu St. Giles, dar strada Berkeley trebuia să fie aproape de Berkeley Square. Ce dracului făcea Marlowe în Berkeley Square?

— Şi eşti sigur că o voi găsi în casa asta?

— Am văzut-o cu ochii mei intrând.

Gideon nu aşteptă să audă restul. Se furişă înapoi la locul lui pe podea şi se întinse, închizând ochii chiar când uşa se deschise iar, lăsându-i să intre pe Beezle şi Satin. Reveniră la bolboroseli, iar acum Gideon ştia ce plănuiau. Trebuia să găsească o cale să ajungă primul la Marlowe.

Capitolul 9

Marlowe îşi pregăti pumnul, gata să lovească. Dacă Lady Dane mai făcea un comentariu ofensator, avea să o lovească atât de tare, încât să cadă în fund şi să iasă

alunecând pe uşă. Probabil că faţa ei îi trăda intenţia, deoarece Lady Susanna o privi îngrijorată. Marlowe îşi coborî pumnul şi inspiră adânc. Îi oferi Susannei un zâmbet forţat şi se întoarse să asculte cu jumătate de inimă cum Lady Dane enumera multiplele reguli pe care trebuia să le urmeze la bal.

Marlowe le auzise deja de trei ori. Oare contesa o credea o idioată? Satin îi spunea ceva o dată şi se aştepta ca ea să-şi amintească. Nu avea nevoie să i de spună de trei ori cum să se adreseze ducesei sau cum să întrebe unde se află toaleta doamnelor, în loc să spună „Unde pot să mă…”.

— Mă urmăreşti, domnişoară Marlowe?

Marlowe scrâşni din dinţi.

— Da.

Contesa păru contrariată.

— Da, milady!

— Bine.

Contesa îşi duse mâinile la spate şi începu un alt circuit al camerei. Camera lui Marlowe. Adevărul este că nu era camera ei. Era camera doamnei Barstowe, care îi fusese oferită atunci când se întorsese cu Dane de la plimbare, cu o zi înainte. Marlowe nu avusese niciodată o cameră a ei. Niciodată nu avusese un spaţiu pe care să-l numească al ei. O familie cu şase copii ar fi putut locui în acea cameră unde ea singură dormise noaptea trecută. Sau cel puţin încercase să doarmă.

Toată viaţa visase să aibă burta plină şi un pat cald. Noaptea trecută le avusese pe ambele, şi totuşi somnul o ocolea. Se aşezase pe patul moale, cu păturile moi trase până la bărbie, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte, holbându-se la tavan. Era obişnuită cu zgomotele din adăpost, iar această cameră – această casă – era prea liniştită. Focul sfârâia, iar ea se ridică pe coate, pentru a arunca o privire. Nu era obişnuită cu sunetul lemnului trosnind în şemineu. După clipe care părură zile, se ridică, încălţă papucii pe care îi primise de la Lady Susanna – ce extravaganţă – şi se plimbă prin cameră.

Se mai uitase la ea mai devreme, măsurând valoarea fiecărui gablonz şi zorzon. Putea număra foarte bine, dar nu se gândea că ar fi putut număra atât de mult cât va primi dacă va fura aceste bunuri. Se opri la uşă şi apăsă pe clanţă. Uşa se deschise încet, iar Marlowe aruncă o privire pe coridorul întunecos. Casa era rece departe de foc, iar ea se grăbi să o închidă iar. Era încă descuiată. Putea pleca în orice moment. Putea ieşi pe uşă, coborî scările şi ieşi pe stradă. Nimeni nu ar opri-o.

Unul dintre slujitori stăteau de pază noaptea, dar Marlowe nu credea că ar putea sau ar încerca să o oprească. Putea face faţă unui singur bărbat.

Dar nu plecă. Rămase toată noaptea, ba chiar adormi la un moment dat în patul moale.

Ceva în sinea ei îi spunea că trebuia să afle cine era. Marlowe sau Lady Elizabeth? Voia adevărul. Voia să-şi cunoască părinţii. Voia să poată alege viaţa pe care o va trăi. O alegere – acesta era cu adevărat un cadou. Nu avusese niciodată o alegere în viaţă. Executa sarcinile pe care i le dădea Satin. Mânca ceea ce i se punea în faţă. Dormea unde era aruncată. Purta hainele pe care le găsea.

Acum, Marlowe privea patul şi rochia încântătoare de bal care fusese pusă acolo. Era cea mai frumoasă nuanţă de violet. Marlowe nu mai văzuse niciodată pe cineva purtând o astfel de culoare. Materialul era cel mai fin satin. Când o probase mai devreme, alunecase pe trupul ei. Jupa era de culoarea lavandei, ceea ce era de asemenea drăguţ. Marlowe nu ştia cum îndrăznea să poarte rochia. Fusese făcută pentru Susanna, dar fata o asigurase că nu o purtase niciodată.

— Nu se potriveşte tenului meu, spusese ea mai devreme.

Marlowe rămăsese cu gura căscată. Oare oamenii chiar alegeau hainele după culori? Şi nu purtau haine doar pentru că nu li se potrivea culoarea? Uneori voia cu adevărat să-i lovească pe filfizonii ăştia pentru egoismul lor.

— Domnişoară Marlowe!

Marlowe îşi ridică privirea de la rochie şi se încruntă la

Lady Dane.

— Mă urmăreşti? Şi nu te mai uita la mine încruntată. Trebuie să-ţi controlezi expresia afişând un zâmbet plăcut şi senin.

Marlowe o privi întrebător, iar Lady Dane oftă dramatic. Marlowe îşi strânse iar pumnul.

— Susanna, arată-i, te rog!

Susanna afişă imediat pe buze cel mai ridicol zâmbet pe care-l văzuse Marlowe vreodată. Izbucni în râs, iar Susanna nu se putu abţine să nu o urmeze. Cele două fete râseră câteva minute, înainte ca Lady Dane să dea din mâini descurajată, spunând:

— Mă predau! N-ai decât să te faci de râs! Să nu spui că nu am încercat să te ajut.

Ieşi din încăpere cu rochia foşnind.

Susanna se opri din râs, făcând ochii mari.

— O, doamne! Mai bine merg după ea.

— Du-te, zise Marlowe. Şi spune-i să nu-şi facă griji pentru mine. Totuşi, lui Marlowe nu-i păsa dacă era sau nu contesa îngrijorată. Cuvintele erau adresate Susannei. I-am imitat pe cei superiori mie mare parte din viaţă. Nimeni de la bal nu mă va considera nelalocul meu.

— Sigur că nu, zise Susanna, strângându-i mâna.

Marlowe privi în jos. Fata o îmbrăţişa mereu sau îi punea mâna pe umăr. Era iritant.

— Şi încearcă să nu fii dură cu mama. Cu cât este mai înspăimântată, cu atât devine mai autoritară. Susanna alergă spre uşă, o deschise şi-şi urmă mama. O clipă mai târziu, băgă înapoi capul pe uşă. O voi trimite pe Jane la tine într-o clipă. Te poate ajuta să te îmbraci.

Apoi fata plecă.

Marlowe se aruncă în scaun şi se uită la foc. Lady Dane era speriată? Ha! Poate de aceea Satin era atât de rău. Probabil şi el era speriat. Voia să râdă. Unii oameni pur şi simplu se năşteau cruzi, şi, deşi cruzimea lui Lady Dane nu era materializată în lovituri, cuvintele ei tăiau mai mult decât îşi dorea Marlowe.

Se simţea cea mai urâtă, neîndemânatică şi ignorantă

persoană care existase vreodată pe pământ. Lady Dane găsea ceva greşit în fiecare lucru pe care îl făcea, ceea ce o determina pe Marlowe să fie mai hotărâtă ca niciodată să reuşească. Avea să meargă la balul acela nenorocit şi se va – cum zisese contesa? − comporta corespunzător. Şi, Dumnezeule mare, îi va întâlni pe lordul şi pe Lady Lyndon în curând şi va pune capăt acestei farse. Va şti o dată pentru totdeauna, cine era şi cărei lumi îi aparţinea.

Marlowe se ridică, prea neliniştită pentru a sta aşezată, şi se plimba din nou prin camera ei. Camera ei. Nu-i venea să creadă. O parte din ea nu credea. O parte din ea aştepta ca toată şarada să se sfârşească. Crezuse că se va sfârşi noaptea trecută. Se plimbase ca acum şi se oprise să deschidă draperiile şi să privească afară. Nu trăise niciodată într-un loc cu draperii sau cu ferestre şi descoperi că-i plăcea să privească afară. Priveliştea unei mici grădini era nesfârşit de fascinantă pentru ea. Marlowe se îndreptă acum la fereastră, privind afară. Ar fi preferat priveliştea unei străzi, pentru a vedea cine venea şi pleca.

Privirea îi căzu asupra unei tufe mici de trandafiri din spatele grădinii. La lumina zilei, păreau mai mici decât păreau noaptea, îşi imaginase umbre în acele tufe, îşi imaginase că văzuse ceva mişcându-se. Dar Satin nu ar fi putut să o găsească. Nu încă. Doar dacă nu cumva puştiul…

Îţi muşcă buricul degetului şi îndepărtă gândul. Chiar dacă tâlharul suprem o găsea, cum avea să ajungă la ea? Casa era păzită. Înăuntru, ea era în siguranţă. Numai că ea îl cunoştea pe Satin şi ştia că, atunci când îşi dorea ceva, sau pe cineva, obţinea.

Marlowe se întreba dacă trebuia să îi spună lordului Dane despre suspiciunile ei. Probabil avea să-i spună că-şi imagina lucruri. Totuşi, adevărul era că ea nu ştia ce va spune el. Nu-l cunoştea deloc bine şi părea să fi uitat complet de ea. Nu-l văzuse de ieri, de la plimbarea lor cu o zi înainte. Personalul o informase că lua cina la club şi că doamnele luau cina în camerele lor. O servitoare îi aduse lui Marlowe tava cu cina, iar Marlowe o mâncă singură. Când coborâse la micul dejun a doua zi dimineaţă, Dane nu se

aflase acolo. Era ciudat că se simţea dezamăgită. Probabil că mâncase prea multă mâncare de bogaţi pentru a-şi imagina că voia să-l vadă. El o enerva mai mult decât orice.

Era un tip pe cinste. Asta era adevărat, dar ea mai cunoscuse şi alţi bărbaţi atrăgători. Nu îi venea în minte nimeni pe moment oh! Desigur, Gideon era un tip frumos, deşi pentru ea era mai mult ca un frate. Credea că înţelegea acum ce voise să spună Gideon despre scântei în timpul sărutului. Marlowe îşi imagina că ar putea simţi tot felul de scântei dacă Dane avea să o sărute vreodată.

Desigur, asta era fantezia unei fete naive, dar Marlowe nu era o fată naivă. Dane nu avea să o sărute niciodată. Probabil că, dacă o va face, ea-i va învineţi ochiul. Dar poate că mai întâi l-ar putea lăsa să o sărute înainte, numai ca să vadă ce o să simtă…

Marlowe îşi apăsă pumnul de burtă. Simţea fiori şi fluturi în stomac. Probabil că mâncase prea multe prăjituri.

Se auzi o bătaie în uşă, iar camerista Jane intră, făcând o scurtă reverenţă, care, deşi nu era la fel de accentuată ca aceea pe care o făcea în faţa lui Lady Susanna sau a contesei, tot o surprindea pe Marlowe.

— Nu trebuie să faci reverenţe în faţa mea, zise ea. Sunt ultima persoană care le merită. Sau care le vrea.

— Excelenţa Sa ne-a cerut să te tratăm ca şi cum ai fi un membru al familiei, zise fata.

Marlowe păru surprinsă. De ce ar fi zis asta? Pentru că exista o mică şansă să fie Lady Elizabeth?

— Nu vreau să îţi provoc neplăceri, dar nu am nevoie de reverenţe şi linguşeli.

— Desigur, domnişoară.

— Marlowe. Nu sunt vreo domnişoară. Marlowe oftă. Haide, intră. Să terminăm odată!

Câteva ore mai târziu, Marlowe era pe jumătate adormită în scaunul ei, în timp ce Jane mai băga încă o agrafă de păr. Marlowe fusese foarte neliniştită, iar acum căzuse într-o plictiseală pură. Începuse să-i respecte pe nobilii ăştia. Trebuiau să aibă nervi de fier pentru a suporta asta în fiecare zi. O bătaie în uşă o făcu să tresară, iar Jane

zise:

— Vrei să răspund?

— Nu. Probabil că am aţipit. Intră!

Susanna băgă capul pe uşă şi faţa ei se făcu toată un zâmbet. Marlowe nu putu decât să-i răspundă tot cu un zâmbet.

— Uită-te la tine! zise Susanna. Arăţi ca o prinţesă!

Marlowe privi în oglindă şi fu uimită de fata care o privea. Era ea, numai că faţa ei părea… diferită.

— Ridică-te! Lasă-mă să te admir! zise Susanna.

Marlowe se ridică ascultătoare, simţind rochia din satin învăluind-o. Materialul era atât de uşor, încât simţi de parcă nu purta nimic. Foşnea pe trupul ei într-un fel care o făcea să tremure. Decolteul era generos şi braţele goale, aşa că oricum se simţea goală. Partea amuzantă era că Jane insistase ca ea să poarte mănuşi peste coate. Mâinile ei erau acoperite, dar sânii la vedere! Susanna oftă satisfăcută şi îi prinse mâinile în ale ei.

— Eşti frumoasă! Această rochie ţi se potriveşte ţie mai bine decât mi s-a potrivit mie vreodată. Este aproape ca şi cum ar fi fost croită pentru tine!

Marlowe privi rochia.

— Jane a trebuit să o scurteze.

— Numai puţin, recunoscu Jane, dar nu a fost mare lucru.

— Şi părul tău! exclamă Susanna. Este atât de drăguţ! Jane, nu ştiam că eşti aşa de talentată. Trebuie să-mi aranjezi şi mie părul cândva.

— Nu prea cred, zise Jane. Maggie îmi va lua capul.

Cele două femei râseră în timp ce Marlowe se întoarse pentru a se privi în cea mai apropiată oglindă. O clipă îndelungată, pur şi simplu se holbă. Era obişnuită să se vadă acum într-o rochie elegantă. Se văzuse toată ziua în rochia Susannei, dar această rochie era mult mai – ce cuvânt folosise Susanna? — elegantă decât cea pe care o purtase mai devreme. Această rochie părea mai strălucitoare. Iar culoarea violet era mult mai luxoasă decât era ea obişnuită. Îşi petrecuse viaţa în gri, negru şi maro.

Nu-şi imaginase niciodată că va purta mov. Acum, ochii ei păreau şi mai albaştri, un albastru profund. Erau aproape prea mari pentru faţa ei, iar faţa ei părea destul de mare cu părul ei prins în coc. Nu realizase că avea atât de mult păr. Jane i-l strânsese într-o coadă împletită şi-l prinsese apoi la spate, într-un stil pe care Marlowe îl consideră aproape artistic.

— Îţi place? întrebă Susanna, iar Marlowe realiză că încetaseră să mai vorbească şi o priveau.

— Părul tău are aceeaşi lungime, dar l-aş putea tunde dacă îl vrei scurt, zise Jane.

— Nu! interveni repede Susanna. Arată perfect aşa. Ei bine aproape perfect. Ţi-am adus asta să porţi.

Îi întinse mâna. Marlowe se întoarse de la oglindă şi privi în timp ce Susanna desfăcea pumnul pentru a arăta un mic colier de aur. Marlowe simţea cum rămâne cu gura deschisă. Nu putea să se abţină să se apropie. Colierul era atât de mic şi de delicat – atât de frumos. Ea dădu din cap.

— Nu pot să port asta.

— De ce nu? întrebă Susanna. Cu decolteul, ai nevoie de ceva, deşi arăţi încântător şi fără bijuterii. Şi totuşi, aş fi onorată dacă l-ai purta.

— Dar dacă îl pierd?

Susanna dădu din cap dezaprobator.

— Nu o vei face.

Marlowe nu ştia ce să mai spună. Se întoarse şi îi permise Susannei să-i prindă lănţişorul în jurul gâtului. Când se privi din nou în oglindă, aurul sclipea şi strălucea. Îl atinse cu timiditate. Nu purtase niciodată ceva atât de frumos. Niciodată nu purtase vreodată ceva atât de valoros. Nimeni nu o considerase demnă de asta.

— Mulţumesc, zise ea simplu, simţind de parcă simplul sentiment nu putea exprima îndeajuns cât de emoţionată era.

— Cu plăcere. Mai bine coborâm. Nu vreau să o las pe mama să ne aştepte. Crawford are un şal pentru tine.

Sigur că avea. Susanna se gândise la toate. Marlowe o urmă pe Susanna afară din încăpere şi începu să tremure.

Nu fusese preocupată înainte de bal, dar acum, că se afla în drum spre el, nu putea să nu-şi facă griji. Dacă va spune ceva greşit? Dacă va face ceva greşit? Dacă îşi va uita accentul şi va suna ca şi cum locul ei ar fi pe străzi?

Nu-i păsase niciodată despre aceste maniere înainte, iar acum, că era îmbrăcată şi aranjată, se simţea mai degrabă ca o păpuşă decât ca o persoană. Susanna fusese atât de amabilă, şi fratele ei la fel, în felul lui. Nu voia să-i facă de râs.

— Lady Susanna, spuse ea, încercând să ignore fiorii de emoţie. Nu am uitat că-ţi datorez o aventură.

Fata o privi cu o expresie de neastâmpăr pe chip.

— Mă gândeam când vom ajunge la asta. Sincer, să te pregătesc pentru bal a fost o aventură pentru mine.

Marlowe dădu din cap dezaprobator.

— Nu. Vom găsi o aventură reală pentru tine.

— Va fi dificil, deoarece vom pleca la ţară, dar mulţumesc, Marlowe.

Chipul ei se întristă, iar Marlowe o înjură printre dinţi pe Lady Dane. Femeia aia era aşa un tiran!

În timp ce coborau, Marlowe realiză că la capătul scărilor avea să se afle nu numai contesa despotică, ci şi fiul ei. Stomacul începu să-i forfotească iar, făcând-o să simtă de parcă avea să dea cina afară. Oare el va aproba rochia? Oare va reuşi să ajungă la bal să verse pe vreo persoană importantă? Probabil că-i displăcea cu adevărat Dane dacă i se făcea rău de fiecare dată când îl vedea.

Când ajunseră în vestibul, numai majordomul le aştepta. O ajută pe Lady Susanna, apoi pe Marlowe, să se îmbrace şi le informă că urmau să ajungă contesa şi contele.

Câteva momente mai târziu, apărură amândoi. Marlowe aproape rămase fără aer când îl văzu pe Dane. Părul lui ondulat fusese aranjat cu grijă, căzându-i pe frunte, iar o buclă îi atingea obrazul. Sprâncenele lui negre se ridicară văzând-o, iar buzele îi formară un zâmbet discret. Ea nu cunoştea numele acelei expresii, dar, din nou, stomacul îi forfotea.

Era îmbrăcat într-o haină neagră, o cămaşă albă şi o eşarfă la gât care părea să cadă în valuri până la piept. Toate, inclusiv vesta, erau apretate şi albe şi perfecte. Pantalonii erau tot negri şi foarte comozi, iar gambele lui ieşeau în evidenţă, în lipsa cizmelor de călărie. Preferase mereu pantalonii largi pe bărbaţi, dar acum putea vedea avantajul celor strâmţi.

— Arăţi încântător, spuse el.

Îi luă mâna Susannei şi se aplecă deasupra ei, sărutându-i mâna înmănuşată, apoi repetă gestul cu Marlowe. Ea aproape râse. Era tipul de gest pe care ea şi Gideon îl făceau în glumă, dar când Dane îl făcuse, fusese chiar şarmant. Se întreba dacă el se adresase Susannei sau amândurora atunci când oferise complimentul. Oare credea că arăta fermecător? Şi de ce dracului îi păsa ei de ce credea el? Se transforma într-o găgăuţă.

— Da, merge, zise contesa încuviinţând repede.

Marlowe se abţinu să dea ochii peste cap. Îşi aminti că era prima dintre multele dăţi în care trebuia să-şi exerseze voinţa în seara asta.

Cei patru plecară şi se urcară în trăsura contelui. Marlowe urcă după contesă şi fiica ei, iar Susanna îi arătă un loc lângă ea.

— Stai aici, Marlowe. Te vei simţi mai confortabil dacă mergi cu faţa.

— Eu… nu, mulţumesc!

Orice pentru a o evita pe contesă. Stătea în faţa Susannei şi a mamei ei şi fu surprinsă când Dane se aşeză lângă ea.

— Nu vrei să mergi cu faţa? întrebă el.

— Asta ar trebui să fac?

— Cerule! zise contesa. Spune-i lui Johnny, vizitiul, să pornească!

Aşa că rămase cu spatele, privind spre fereastră şi ignorând conversaţia neînsemnată care se purta în jurul ei. În cele din urmă, Dane îi întrerupse gândurile.

— Ce crezi?

— Lumea pare să dispară foarte repede, zise ea.

— Da? El privi ca şi cum ar vrea să verifice. Ai mai mers vreodată în trăsură?

— Nu să şi pot vedea ceva, zise ea referindu-se la noaptea în care fusese răpită şi capul îi fusese acoperit cu un sac.

— Serios? întrebă Susanna.

Marlowe dădu din cap dezaprobator.

— Dacă trebuie să ajung undeva, merg pe jos. Picioarele mele sunt în regulă.

— Aşa este, dar dacă trebuie să parcurgi o distanţă mare?

Marlowe ridică din umeri.

— Nu…

— Nu-ţi mişca umerii în felul acesta, o dojeni contesa. Nu este demn de o domnişoară.

Marlowe se întreba dacă cineva o putea vedea dându-şi ochii peste cap în întunericul trăsurii.

— Nu ai ieşit niciodată din oraş? întrebă Dane.

— Cum să nu! Am fost în Field Lane.

Contesa inspiră adânc, iar Marlowe încuviinţă. Doamna trebuia să inspire adânc. Field Lane nu era un loc pentru cei ca ea. Ar fi putut fi mâncată de vie.

— Este adevărat că Field Lane este oarecum la ieşirea din oraş, zise Dane, dar mă referem dacă ai fost vreodată la ţară.

— Nu. De ce aş merge acolo?

— Chiar aşa, bombăni mama lui.

— Nu am ieşit niciodată din Londra, nu m-am plimbat cu trăsura, nu am purtat niciodată o rochie elegantă ca aceasta, zise Marlowe. Nu am mers niciodată la un bal. Mai bine m-ai lăsa în trăsură.

Sugerând asta, speranţa prinse aripi. Poate că putea găsi o cale de scăpare din acest chin.

— Sigur că nu, zise contesa. Marlowe oftă. Ducesa te-a invitat, iar tu vei participa. Dar nu vei vorbi decât dacă este absolut necesar. Să nu aduci vorba de Field Lane!

Marlowe spera din suflet ca femeia să nu-şi înceapă iar lunga prelegere despre reguli. Ca şi cum ea nu ar fi ştiut

suficient încât să nu aducă aminte de magazinele de păpuşi Shoe Lane şi Saffron Hill – Sunt sigură că domnişoara Marlowe a avut multe experienţe pe care noi nu le-am avut, remarcă Susanna.

Marlowe miji ochii la fată. Părea mult prea interesată de genul de experienţe pe care Marlowe le avusese.

— Aşa este, zise Marlowe, dar nu sunt genul de lucruri pe care să vrei să le experimentezi. Deşi este destul de interesant să te plimbi prin oraş noaptea. Unele zone sunt atât de tăcute, atât de întunecoase, încât aproape că-mi pot imagina că sunt singura care locuieşte aici. În nopţile senine, când poţi vedea stelele, îmi place să merg la Tamisa şi să le privesc reflexia în apă. Sclipesc precum îmi imaginez că o fac diamantele.

— Sună extraordinar, zise Susanna.

— Bleah, zise contesa. Râul miroase urât.

— Este adevărat, recunoscu Marlowe. Dar nu mă deranjează atât de mult. Singurul lucru care m-a deranjat vreodată a fost foamea. Nu-mi place să-mi fie foame.

— Am observat, zise Dane.

— Dar chiar şi asta poate fi uitată. În multe nopţi reci am stat cu un grup de oameni în jurul focului şi am ascultat poveşti după poveşti. M-aş putea pierde în acele poveşti. De aceea am vrut să citesc Shakespeare, zise ea, privind-o pe Susanna. Am auzit unele dintre poveştile lui.

— Ei bine, ar trebui să înveţi, zise Susanna.

Dane nu vorbea, dar ea-i putu simţi privirea îndelung. Apoi se întoarse şi privi pe fereastră, în direcţia opusă. Marlowe se întoarse şi ea spre fereastra ei, privind feţele oamenilor care treceau, oameni care priveau uluiţi la trăsura aceea atât de elegantă, întrebându-se ce zei se aflau înăuntru. Îşi aminti privind de vreo două ori o trăsură luxoasă trecând pe lângă ea pe străzi. Uneori putea zări chipul unei doamne în fereastră, dar de obicei draperiile erau trase, iar ocupanţii erau un mister. Trecură pe lângă o familie pe stradă, iar Marlowe îi făcu cu mâna fetiţei care îi privea. Fetiţa făcu ochii mari.

Marlowe aproape râse. Acum copilul avea o poveste

de spus. Desigur, nimeni nu ar fi fost impresionat dacă ar fi ştiut cine era ea. Cine să fie, nimeni special, doar o persoană care se prefăcea.

În cele din urmă, ajunseră la bal. La un moment dat întâlniseră alte trăsuri care se aflau pe acelaşi drum, iar şirul de vehicule avansa greu. Marlowe se gândi că ea ar fi putut merge mai repede, dar contesa îi interzise să coboare.

În cele din urmă trăsurile avansară, iar trăsura lui Dane se opri în faţa casei ducesei. Un servitor deschise uşa, iar Marlowe aşteptă ca familia să coboare. Când Dane o ajută să coboare, ea rămase complet nemişcată, holbându-se. Casa era atât de luminoasă, încât înăuntru probabil că arăta ca în plină zi. Nu-şi putea imagina cât de multe lumânări ardeau. Numai costul lumânărilor era o avere pe care ea nu şi-o putea imagina. Muzica răsuna prin uşile deschise ale casei. Era un sunet frumos, ceva ce ea-şi imagină că ar fi putut semăna cu un cântec de înger. Desigur, mai ascultase muzică înainte, dar un lăutar într-o cârciumă nu se putea compara cu sunetele vibrante pe care le auzea acum.

— Încetează să te mai holbezi şi vino, zise Lady Dane, dar Marlowe abia o auzi.

Dane o luă de mână şi o împinse în faţă. Erau prea multe de văzut. Oriunde se uita, bărbaţii şi femeile mişunau purtând haine mai frumoase decât îşi imaginase ea vreodată.

Şi bijuteriile! Dacă ar fi pus mâna pe un amărât de cercel al vreunei doamne, Marlowe s-ar fi îmbogăţit. Atinse lănţişorul de aur pe care Susanna îi permisese să-l poarte şi jură că în seara aceasta nu va fura nimic. Deja primise prea multe cadouri. Voia să le merite.

Valeţi în uniformă albastru cu auriu stăteau de-a lungul treptelor care duceau spre casa din faţa lor. Probabil că erau vreo zece. Zece servitori, plus cei care deschideau uşile trăsurilor şi cei care serveau înăuntru. Oare câţi servitori angajase ducesa?

Dane se apropie de urechea ei.

— Ridică-ţi fusta.

Ea se dădu în spate.

— Slabe şanse!

Lady Dane îi aruncă o privire furioasă. Marlowe inspira adânc. Venise vremea să-şi joace rolul.

— Am vrut să zic, poftim, sir!

— Milord, nu sir, şi am vrut numai să spun că ai putea să ridici bordura rochiei pentru a nu te împiedica în timp ce urcăm treptele.

— Oh!

— Ce crezi că am vrut să spun?

Avea un zâmbet pe chip ca şi cum găsea totul foarte amuzant. Ea presupunea că, dacă ar fi fost în poziţia lui, şi ei i s-ar fi părut amuzant. Dar ea nu se distra deloc! Cu cât privea această situaţie ca pe o sarcină de îndeplinit, cu atât mai uşor i-ar fi fost să supravieţuiască. Şi Dane i-a zis că o va duce devreme acasă. Spera ca el să-i spună când trebuia să înceapă să pretindă o migrenă.

Urcară treptele şi fură întâmpinaţi de un alt valet care le luă hainele. Susanna şi contesa pur şi simplu i le înmânară, dar Marlowe nu avea atâta încredere.

— Ce vei face cu el? întrebă ea înainte să-i întindă şalul indian încântător pe care Susanna i-l împrumutase.

— Îl voi duce la garderobă, domnişoară, zise valetul, părând puţin surprins.

— Mi-l vei mai… înapoia?

— Desigur.

Acum părea puţin ofensat. Ha! Ei bine, dacă ar fi ştiut el câţi bani ar putea face furând şaluri şi mantale îmblănite!

Alt valet – era convinsă că era o legiune – le ieşi în întâmpinare şi-i conduse în salonul de bal. Contesa dădea din cap, iar Dane zâmbea din nou. Marlowe ştia că făcuse un alt pas greşit, dar părea să nu se poată abţine. Dacă lucrurile nu aveau să se amelioreze, această noapte avea să fie interminabilă.

Odată ajunşi în salonul de bal, Dane înmână majordomului invitaţia şi făcu semn spre Marlowe.

— Domnişoara Marlowe este în plus la petrecere. A

fost sugestia Excelenţei Sale.

— Foarte bine, milord, zise majordomul, fără să se uite măcar la Marlowe. Îşi drese vocea. Contele de Dane, Contesa de Dane, Lady Susanna Derring şi domnişoara Marlowe.

Marlowe crezuse că fusese în imaginaţia ei, dar câteva capete se întoarseră când numele ei fu menţionat. Apoi înaintară iar, spre rândul scurt de bărbaţi şi de femei.

— Linia de primire, îi şopti Dane în ureche, îşi dorea ca el să înceteze să-i mai şoptească în ureche. Respiraţia lui o gâdila şi îi făcea pielea să se înfioare. Se simţea prea înfierbântată şi era foarte enervant.

— Nu pune întrebări. Zâmbeşte şi salută. Priveşte-o pe sora mea. Marlowe făcu aşa cum i se spuse. Făcu o reverenţă până când picioarele ei mai că o lăsară, zâmbi până când simţi că i se crapă faţa şi nu deschise gura decât să murmure „încântată”. Salută cei şase copii ai ducelui şi ducesei de Abingdon, pe soţii şi soţiile lor, precum şi pe duce şi pe ducesă. Marlowe îşi aminti de ducesă din ziua precedentă şi fu bucuroasă să vadă în sfârşit un chip familiar.

Dane era pe cale să o conducă mai departe, dar Marlowe chiar respiră uşurată când ducesa vorbi din nou.

— Domnişoară Marlowe, când ne-am cunoscut ieri, nu am aflat numele tău de botez.

— Ah… încântată, ducesă, zise Marlowe privindu-l pe Dane.

— Sunt convinsă că eşti încântată, dar care este prenumele tău, fată, şi de unde eşti? Nu prea îmi dau seama după accent.

Dane îşi drese vocea.

— Este verişoara noastră din nord, ducesă.

— Înţeleg, zise ducesa, aplecându-şi uşor în faţă trupul ei îndesat şi plinuţ.

Chiar şi Marlowe, care era mai degrabă scundă, putea vedea smocul de pene fâlfâindu-i în vârful capului.

— De unde din nord?

— Ah… Bath, zise Marlowe, spunând primul lucru care

îi veni în minte.

Satin avusese afaceri în Bath de câteva ori.

— Bath? întrebă ducesa contrariată.

— Yorkshire, spuse Dane discret. Privi spre Marlowe. Ştii foarte bine că Bath nu este în nord.

Ea zâmbi.

— Ce prostesc din partea mea. Da, sunt din Yorkshire.

— Fratele meu are relaţii în Yorkshire. Îl cunoşti pe vicontele Grennoch? Cred că numele lui de familie este Marlowe.

— Nu pot spune asta.

— Domnişoara Marlowe este destul de retrasă, ducesă, zise Dane. De aceea am invitat-o în oraş. Voiam să-i lărgim puţin orizonturile.

Marlowe se abţinu să râdă. Ca şi cum ar fi avut nevoie să-şi lărgească orizonturile.

— Şi cum ziceai că te cheamă? întrebă ducesa.

— Marlowe.

— Da, dar prenumele tău, fată.

Marlowe privi spre Dane.

— Nu trebuie să-l priveşti pentru a-ţi spune numele, nu?

— Nu. Este…

Nu putea gândi. Mereu putuse gândi repede, dar era zguduită. Muzica, luminile, concentrarea asupra folosirii accentului potrivit, toată discuţia asta despre York-nu-mai-ştiu-cum.

— Vrei să-mi spui că numele tău este Marlowe Marlowe?

— Nu, spuse Dane în timp ce Marlowe zise „Da”.

Ducesa îi privi curioasă.

— Deci, care este?

— Părinţilor mei le-a plăcut numele atât de mult, încât este şi prenumele meu.

— Ce ciudat, zise ducesa.

— Dar prenumele mijlociu este Elizabeth, spuse Dane. Adesea îi spunem aşa, nu, Elizabeth?

Marlowe nu răspunse. Nu părea să fie nevoie de un

răspuns.

— Bucură-te de bal, domnişoară Marlowe, zise ducesa. Sper să te văd dansând în primul rând.

Dane o îndepărtă, în timp ce Marlowe şoptea:

— Puţin probabil.

La urma urmelor, nu va trebui să invoce o migrenă. Deja simţea cum o ia durerea de cap.

Capitolul 10

Dane o trase pe Marlowe spre locul unde se aflau mama şi sora lui şi le privi anxios.

— Şi acum, ce? bombăni mama lui.

— Totul este bine, o asigură Dane. Domnişoara Marlowe Marlowe a purtat o discuţie cu Excelenţa Sa despre prietenii comuni din Yorkshire.

Nu ştia de ce i se părea amuzant. Dacă ducesa avea să afle cu adevărat cine era Marlowe, numele Dane avea să fie distrus zeci de ani. Când venea vorba despre onoarea familiei lui, el nu lua lucrurile lejer. Când era cu Marlowe, sensibilităţile lui de nobil păreau atât de prosteşti şi de nesemnificative, ceea ce era amuzant. Îşi petrecuse ultimii câţiva ani din viaţă propunând legi care să ţină clasele separate. De ce îl fermeca acum fata aceasta din pătura inferioară?

Şi de ce i se păru atât de amuzant când Marlowe îl privi încruntată, iar mama lui închise ochii?

— Nu cred că mă mai ţin nervii pentru a face faţă situaţiei.

— Se va descurca bine, mamă. Nu ai de ce să îţi faci griji.

Un domn se apropie, iar grupul discută cu el o clipă. Când ceru să obţină un dans cu Susanna, Dane îşi pierdu interesul şi aruncă o privire încăperii. Era plină cu publicul obişnuit – tineri sărăcuţi care căutau moştenitoare bogate, fete disperate la al treilea sezon, debutante care erau deja

epuizate de agitaţia sezonului şi, ceea ce-i displăcea cel mai mult, mamele băgăcioase. Dumnezeu să-l scape din ghearele lor!

— Ai vorbit serios? întrebă Marlowe.

El o privi şi aproape că uitase cine era ea. O clipă, ea părea de parcă făcea parte din acel loc. Era la fel de frumoasă ca oricare dintre doamnele de acolo şi la fel de bine îmbrăcată. Când valetul îi luase şalul, Dane ar fi putut interveni, înainte ca ea practic să-l acuze pe bietul om că plănuia să i-l fure, dacă nu ar fi rămas fără cuvinte văzând-o în acea rochie violet. O văzuse pe Susanna purtând-o şi abia dacă remarcase rochia. Pe Marlowe, materialul părea să-i îmbrăţişeze curbele şi aluneca pe trupul ei voluptuos. Corsetul era decoltat, aşa cum erau cele mai multe rochii de seară, iar acum el părea să nu-şi mai ia ochii de la acea piele de porţelan expusă.

Dane se mândrea cu comportamentul lui de gentleman. Nu se holba la doamne, dar cu siguranţă acum o făcea. Îşi ridică privirea şi observă o grimasă aspră a gurii lui. Asta o diferenţia de ceilalţi prezenţi. Nu exista delicateţe în ea, nici frivolitate.

— Îţi cer scuze, zise el.

— Ar trebui.

A, deci îi văzuse privirea căzându-i.

— Am întrebat dacă ai vorbit serios.

El păru confuz.

— Chiar crezi că mă descurc bine? Ezită înainte să vorbească, ca şi cum cântărea folosirea corectă a cuvintelor, iar accentul ei nu era foarte potrivit. El reuşise să o convingă pe ducesă că Marlowe vorbea ca şi cum ar fi fost din nord. Nu avea nicio idee dacă aşa suna. Pentru el, accentul ei părea ruginit din cauza faptului că nu fusese folosit. Era oare pentru că nu-l exersa cu cei superiori ei des sau pentru că avusese accent în copilărie şi-l pierduse?

— Da, zise el în cele din urmă. Mult mai bine decât mi-am imaginat că o vei face. Să-ţi aduc o răcoritoare?

Ea făcu ochii mari.

— Şi să mă laşi singură cu mama ta?

El râse.

— Cumva, cred că vei face faţă. O lăsă cu mama şi cu sora lui, făcând o uşoară reverenţă. Mă voi întoarce cu răcoritoare pentru toţi.

Mama lui se încruntă la el. Valeţii se învârteau cu paharele pe tăvi de argint. Dane nu trebuia să caute unul, dar trebuia să se distanţeze puţin de Marlowe. Imediat ce se îndepărtă, fu acostat de domnul Heyward, fiul cel mic al baronului Wye. Era un tip plăcut, deşi umbla cu un grup nepotrivit. Lui Dane nu-i plăcuseră niciodată băutura în exces şi dezmăţul. Trebuia să se gândească la numele familiei lui. Ca să nu mai spună că mama lui i-ar fi luat capul dacă numele Dane ar fi fost asociat cu felul de distracţii pe care le frecventa Heyward.

— Dane, îl salută Heyward. El ridică un pahar cu şampanie de la un valet care era în trecere şi i-l oferi lui Dane, apoi luă unul şi pentru el. Nu mă aşteptam să te văd aici.

— Nici eu nu mă aşteptam să particip, dar serviciile mele au fost solicitate.

Bărbaţii stăteau şi priveau la oamenii care intrau în salon. Din locul în care se afla, Dane o putea vedea pe Marlowe şi pe familia lui. Mama şi sora lui vorbeau, în timp ce Marlowe stătea dreaptă şi rigidă, analizând cu privirea pe toţi şi toate. Probabil că evalua valoarea fiecărui obiect.

— Te-ai aruncat în mijlocul târgului de nunţi, prietene, zise Heyward. Ai ales o nouă contesă sau vei permite uneia dintre brigăzile de mame disperate să facă asta pentru tine?

— Pur şi simplu îmi însoţesc verişoara la bal. Este nouă în oraş şi neobişnuită cu astfel de evenimente.

Heyward aruncă o privire încăperii.

— Încântătoare verişoara. Domnişoara Marlowe, nu?

— Da.

— Şi unde ai ascuns-o?

Dane se încruntă. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca jumătate dintre bărbaţii din înalta societate să saliveze şi să caute atenţia lui Marlowe.

— Northumberland, zise el, gândindu-se că puţin mister în privinţa adevăratei ei origini ar fi putut perpetua zvonurile până la revenirea soţilor Lyndon.

În timp ce Dane privea, un alt domn se apropie de Susanna. Dane aproape că râse în timp ce bărbatul îi oferi un zâmbet emoţionat lui Marlowe. Ea îl ignoră complet. Avea privirea aţintită asupra lui Dane, ochii ei albaştri părând profunzi şi ageri chiar şi de la distanţă. Nu era de mirare că individul nu îndrăznise să se apropie de ea. Nu prea era elegantă, dar deborda de încredere. Ţinea capul sus şi îi privea pe ceilalţi direct în ochi. Dacă mama lui i-ar fi permis, probabil că şi-ar încrucişat braţele şi şi-ar fi sprijinit neglijent un umăr de perete.

Şi totuşi, cu toată încrederea ei, era foarte feminină. Nu era o feminitate studiată, dând din gene şi zâmbind timid. Era ceva mai natural, mai amplu şi mai voluptuos. Încă nu o valorifica, dar, dacă ar fi făcut-o, puţini bărbaţi i-ar fi putut rezista şi toate femeile ar fi urât-o. Nu era de mirare că Heyward, cu preferinţa lui pentru curtezane, era interesat de Marlowe. Avea potenţialul acestui fel de seducţie insolentă.

Tardiv, Dane realiză că i se adresa cineva şi se întoarse, văzându-l pe Heyward schimbând plezanterii cu ducesa de Aycliffe şi cu fiica ei, Lady Edith. Heyward făcu o reverenţă şi sărută mâna lui Lady Edith, dar privirea femeii se afla asupra lui Dane.

El nu putea spune că-l deranja că-i atrăsese atenţia. Era fiica demnă a unui duce. Avea un comportament impunător şi era suficient de înaltă pentru a fi considerată regală. Avea un ten englezesc perfect – roz şi crem – şi un păr blond, cârlionţat. Ochii ei verzi erau puţin cam mari pentru faţa ei, gura puţin cam mică, expresia puţin cam rece, dar niciun bărbat în viaţă nu-i putea nega frumuseţea. Nici faptul că ar fi fost o contesă excelentă – ori o marchiză sau o baroană.

— Doamnă, zise Dane, făcând un pas în faţă, achitându-se de datorie. După reverenţe, plezanterii şi discuţii despre vreme – subiectul preferat al lui Dane –

ducesa de Aycliffe îl trase pe Heyward într-o parte, lăsând-o pe Lady Edith să discute momentan singură cu Dane. Dane nu fu surprins. La urma urmelor, ducesa de Aycliffe nu era interesată să-şi vadă fiica măritată cu fiul rătăcitor al unui baron. Putea ţinti mai sus – spre un conte, ca el.

— Este o plăcere să te revăd, Lady Edith, zise Dane relaxat. Nu ne-am mai văzut de mult timp.

Ea îl privi.

— De fapt, am vorbit la serata lui Lady Yorke.

— Da, dar pentru mine, o zi fără să te văd, pare o eternitate, zise Dane, acoperindu-şi mirarea că uitase că o văzuse atât de recent.

Adevărul e că, de când Marlowe intrase în viaţa lui, orice altceva părea să pălească într-un decor fără culoare, plictisitoare – viaţa lui înainte de Marlowe. Nu realizase că văzuse viaţa astfel, dar acum, că o făcea, simţi un fior inconfortabil pe şira spinării.

— Vai, mulţumesc, milord! Am fost surprinsă să-l văd pe Sir Brook seara trecută. Citesc des despre faptele lui eroice.

— Da, Brook este un erou, oftă Dane. Dacă ar fi ştiut că avea să-şi petreacă jumătate din seară lăudând virtuţile fratelui său sexului frumos, ar fi mers direct în sala de jocuri. Acolo nu erau doamne care să suspine la faptele bune ale fratelui său.

— Cum a reuşit să-l localizeze pe fratele mai mic al lordului Chesham? Toţi am crezut că bietul băiat era pierdut pentru totdeauna.

— Brook este precum un câine cu un os, zise Dane. Nu se putea gândi la o imagine mai puţin romantică, dar Lady Edith nu părea descurajată.

— Şi acum am auzit un zvon că lordul şi Lady Lyndon l-au angajat pe Sir Brook pentru a o găsi pe fiica lor răpită. Este adevărat?

Dane încremeni. Din câte ştia el, asocierea dintre soţii Lyndon şi Sir Brook era secretă. Dane cu siguranţă nu-şi dorea speculaţii exagerate răspândite despre cum Marlowe ar fi putut fi Lady Elizabeth. Dacă nu era, avea să fie şi mai

greu pentru soţii Lyndon dacă toţi ar fi aflat de dezamăgirea lor şi de greşeala lui Brook. Totuşi, din partea lui, pe Dane nu l-ar fi deranjat să-l vadă pe Brook făcând o greşeală.

Dane inspiră adânc.

— Nu am nicio idee, milady. Din ce am auzit, lordul şi Lady Lyndon sunt în Scoţia, iar eu nu mi-am văzut fratele. Cred că Jandarmii îl ţin ocupat pentru a recupera bunurile pierdute.

Gata. Asta sunase cam josnic.

— Ceva interesant? întrebă Lady Edith. Un tablou scump sau bijuterii?

Dane răsuflă din greu şi fu salvat de a da un răspuns când ducele şi ducesa de Abingdon anunţară începerea dansului. Orchestra începu să cânte un menuet, iar Dane privi în timp ce sora lui îşi ocupa locul pe ringul de dans. Partenerul lui Lady Edith o luă şi, cu o reverenţă, se îndepărtă şi ea. Heyward se apropie de Dane.

— Te-a convins să dansezi un vals cu ea?

Dane dădu din cap.

— Voia numai să vorbească despre fratele meu.

Heyward chicoti.

— Sir Brook este blestemul bărbaţilor mai puţin viteji.

Dane bombăni. Privi puţin entuziasmat dansul, căci văzuse scena de nenumărate ori. Era sigur că mama lui avea să-l dojenească pentru că nu invitase vreo tânără la dans. El însă se afla acolo pentru a o supraveghea pe Marlowe, nu să danseze.

Marlowe! Dane îşi învârti privirea prin cameră şi, spre groaza lui, văzu că ea era singură. Nu, nu singură. Mama lui nu era cu ea, dar un domn era, asta dacă lordul Siddon putea fi numit domn. Era cunoscut drept crai, iar Dane era surprins că ducesa de Abingdon îl invitase pe bărbat.

— Mă gândeam când aveai să-l remarci pe Siddon şi pe verişoara ta, zise Heyward.

— La dracu, bombăni Dane.

Acum, că dansul începuse, trebuia să meargă pe marginea încăperii pentru a ajunge la Marlowe, şi cine ştia

ce fel de capcane aveau să-i stea în cale din partea mamelor iscoditoare.

— Grăbeşte-te şi salveaz-o! zise Heyward zâmbind.

— Du-te dracului! zise Dane şi plecă.

— Mai bine decât la altar! strigă Heyward.

Dane îşi făcu loc pe lângă un grup de oameni care priveau dansul. Îi cunoştea aproape pe toţi, dar nu se opri pentru plezanterii, motiv pentru care primi priviri încruntate sau confuze. Înainta cu un singur scop în minte, ignorând evantaiele şi batistele pe care le aruncau în calea lui tinerele, sperând că se va opri şi le va ridica, oferindu-le astfel şansa de a-l impresiona cu frumuseţea sau isteţimea lor.

Dar Dane nu voia să facă pe domnul. În ultima vreme, rolul i se părea prea dificil. Sărise peste obstacole şi ajunsese, fără aer, lângă Marlowe.

— Lord Dane, zise Siddon. Domnişoara Marlowe şi cu mine vorbeam despre tine. Zicea că ai plecat să-i aduci răcoritoare.

Ochii bărbatului coborâră asupra paharului cu şampanie pe jumătate plin din mâna lui Dane. La rândul ei, Marlowe părea calmă, relaxată şi uşor amuzată.

Şi frumoasă. Dumnezeule, era incredibil de frumoasă! Nu era de mirare că îl atrăsese pe Siddon. Dane nu putea decât să fie uşurat că ea nu avea mai mulţi admiratori gudurându-se pe lângă ea.

— Iar acum m-am întors, zise Dane. Îşi îndreptă privirea spre Siddon. Mulţumesc că i-ai ţinut companie!

— O, nici nu merit, nici nu-mi doresc mulţumiri, zise Siddon. A fost plăcerea mea. De fapt, domnişoara Marlowe tocmai mi-a oferit un vals.

Dane o privi, dar ea ridică din umeri, ca şi cum nu avea nicio idee despre ce vorbea Siddon. Probabil că nu ştia.

— Mă tem că este imposibil, zise Dane. Mi-a promis deja valsul mie.

— Atunci un alt dans, zâmbi Siddon spre Marlowe, care îi oferi o privire relaxată, apreciativă.

— Toate dansurile ei sunt rezervate, zise Dane. Scuză-ne!

O luă pe Marlowe de cot şi o îndepărtă.

— Aş fi putut face singură asta, zise Marlowe. Credeam că trebuie să fiu politicoasă.

— Nu cu cei de teapa lui, zise Dane. Unde este mama? Nu ar fi trebuit să te lase singură.

Marlowe ridică din umeri.

— Îmi pare rău că te-am îndepărtat de la momentul tău de flirt. Dacă vrei, pot pretinde migrena acum şi pot pleca singură. Îl privi. Sau trebuie să aştept până după dansul nostru?

— Nu dansăm, zise Dane. Ar fi fost o greşeală să valseze cu Marlowe. Am stabilit asta deja.

Rămaseră o clipă în tăcere. Marlowe privea dansatorii din centrul salonului de bal.

— De unde ştiu toţi în ce parte să se întoarcă şi cum să păşească? Dane deschise gura să-i răspundă, apoi ezită. Avea să considere răspunsul extrem de ridicol. Şi, desigur, din punctul ei de vedere, era. Îşi petrecuse viaţa încercând să supravieţuiască. Cât de frivol avea să i se pară că mama lui îşi cheltuise banii pentru a plăti un instructor de dans să-l înveţe!

— Unele dansuri le înveţi privind, zise el.

Ea îşi ridică privirea spre chipul lui. Părea să-şi dea mereu seama când el încerca să-i ascundă ceva.

— Şi altele? întrebă ea.

— Unele sunt învăţate. Susanna, Brook şi cu mine am avut un instructor de dans.

El se aşteptă ca ea să pufnească sau să facă un comentariu usturător, dar ea dădu numai din cap şi privi mai departe dansatorii.

— Trebuie să fi fost încântător.

Vocea ei părea atât de melancolică, atât de plină de dorinţă, încât el simţi cum i se strânge inima.

— Cred că Susannei i-a plăcut, dar Brook şi cum mine am suferit. Ultimul lucru pe care un tânăr şi-l doreşte este să fie închis în casă şi forţat să înveţe paşii unui cadril. Şi

apoi să o aibă parteneră pe sora lui.

Urma unui zâmbet se juca pe buzele ei în timp ce privea dansatorii.

— Îmi pot imagina. Dar uită-te acum la sora ta! Este cea mai graţioasă dansatoare, de departe. Sunt sigură că se simte ca o prinţesă.

Dane îşi privi sora, dar nu putea să-şi oprească privirea să revină asupra lui Marlowe. Nu ştia dacă Susanna se simţea ca o prinţesă, dar ştia o domnişoară care cu siguranţă merita să se simtă ca o prinţesă. Nu trebuia ca orice fată să se simtă ca o prinţesă o dată în viaţă?

El îi interzisese să danseze – şi pe bună dreptate. Nu ştia dansurile. Dar nici nu luase în considerare că ea ar vrea să danseze. Nu se gândise că acesta ar putea să fie primul şi ultimul ei bal. Aceasta ar fi putut fi singura şansă a lui Marlowe să se simtă ca o prinţesă înainte să fie nevoită să se întoarcă în mizeria din St. Giles. Valsul nu era un dans dificil. Ar fi putut să o conducă el. Ea merita un dans, o şansă măcar să se simtă ca o prinţesă.

Dane ridică două pahare de şampanie de pe tava unui valet care trecea şi-i oferi unul lui Marlowe, bând din celălalt. Ea îl privi curioasă.

— Ţi-e sete?

— Am nevoie de întăriri.

Ea se încruntă.

— Întă… adică de o armată?

El zâmbi.

— Nu, de curaj. Mama mă va omorî.

Dansul se apropia de sfârşit, iar Dane putea numai să se roage ca mama lui să fi părăsit salonul de bal şi să stea departe pentru următoarea jumătate de oră. Iar asta era la fel de posibil precum împăcarea lui George IV şi Caroline de Brunswick. Îi luă paharul din mână şi pe al lui şi făcu semn unui valet. Când servitorul se apropie, aşeză paharele pe tavă.

— De ce? întrebă ea.

Dane o luă de braţ.

— Deoarece, domnişoară Marlowe, noi doi vom dansa

un vals.

Ea dădu din cap.

— Dar ai zis că nu vom dansa.

— M-am răzgândit. El arătă spre ringul de dans. Vino!

— Nu. Nu ştiu cum să dansez vals.

Accentul ei îşi pierduse puţin din şlefuire, confirmând nervozitatea ei cauzată de sugestia lui. Ea la dans nu trebuia să vorbească – cel puţin nu cu altcineva în afară de el.

— Îţi voi arăta. Lasă-te numai condusă.

Încercă să o ducă spre ring, dar ea opuse rezistenţă.

— Nu! şopti ea. Nu vreau să dansez.

Dane o privi lung. Ochii ei albaştri îi întâlniră pe ai lui, iar el o privi contrariat.

— Ba da!

Privirea ei rămase fermă şi, o clipă, el se gândi că poate înţelesese greşit. Apoi, încet, privirea ei coborî şi se îndreptă spre ring. Dane dădu drumul cotului ei. Dacă avea să facă asta, avea să o facă aşa cum se cuvenea. Avea să o facă să se simtă ca o prinţesă. Făcu o reverenţă adâncă, luându-i mâna.

— Domnişoară Marlowe, îmi acordaţi plăcerea acestui dans?

Ea nu răspunse, iar el îşi ridică privirea spre ea. Ea rămase cu gura căscată, iar ochii ei râdeau.

— Ce faci?

— Răspunsul corect este da, milord

El se îndreptă şi îi întinse mâna. Invitaţia nu putea fi mai clară. Tot ce trebuia ea să facă era să accepte.

Ea se holbă la mâna lui aproape o eternitate. Dane avu timp să se gândească la ce va face dacă ea va refuza. Cel puţin zece persoane din salon văzuseră reverenţa sa. Nu exista nicio îndoială asupra scopului său. Înainte ca noaptea să se termine, toată înalta societate avea să afle povestea invitaţiei lui la dans refuzate. Nici măcar nu va avea plăcerea să o ţină în braţe înainte ca mama lui să-l omoare.

Dar chiar când Dane se resemnase cu o moarte crudă

şi sigură, mâna caldă a lui Marlowe se uni cu a lui.

— Da, milord, spuse ea, cu accentul la locul lui.

Dane aproape că-şi dori ca ea să nu-l fi folosit. Îi plăcea vocea ei adevărată mult mai mult decât aceasta afectată. Cu un zâmbet, o conduse pe ringul de dans, printre celelalte cupluri. Susanna, care încă era debutantă, nu dansa vals. Nu era un dans potrivit pentru inocente, iar Dane se gândi o clipă dacă îi făcuse mai mult rău decât bine lui Marlowe conducând-o acolo. Apoi muzica începu, iar el nu mai avu timp să se gândească. O luă în braţe şi cu un minimum de instrucţiuni, începu să o conducă de-a lungul ringului.

Era o elevă bună. El nu trebui decât să-i ţină ritmul o dată şi să-i arate cum să-şi poziţioneze braţul şi să-şi ţină fusta, iar ea îl urmase ca şi cum dansase vals de mii de ori. El anticipase că în primele câteva minute avea să fie nevoit să o instruiască, să îi sugereze să-şi relaxeze trupul încordat, să ţină ritmul pentru ea. Nimic din toate acestea nu fusese necesar. Ea dansa atât de uşor, de parcă era o extensie a lui. Oare ea realiza că probabil întreaga încăpere se uita la ei? El îi urmări chipul şi văzu numai pură bucurie. Zâmbetul de pe buzele ei îl lăsă fără aer şi uită de mama lui, de ducesă, de întreg salonul. Dacă dansul o putea face pe Marlowe să zâmbească, avea să danseze cu ea în fiecare oră din zi.

— Îţi place? întrebă, deşi putea să vadă din plin că da.

— Parcă zbor! spuse ea fără aer.

Dane râse.

— Îţi arăt eu ce e ăla zbor!

O întoarse, o învârti până când fu sigur că era ameţită. Ea râse şi, când îl privi, faţa ei era plăcut de îmbujorată. În acel moment, o găsea cea mai răvăşitoare fiinţă pe care o văzuse vreodată.

— Mai vreau, spuse ea.

Iar Dane nu-i putu rezista. O învârti iar, prinzând-o de spate şi trăgând-o mai aproape. El dansa repede, trecea pe lângă alte cupluri, o învârtea prin toată încăperea. O ţinea strâns, asigurându-se că ea nu se va dezechilibra – cel

puţin asta îşi spunea sieşi. Nu putea nega că apropierea trupului ei îl afecta. Era caldă, atunci când mâna lui înmănuşată îi atinse spatele gol. Ştia că pielea ei era moale ca satinul rochiei sale. Îşi amintea cum se mirase de acest lucru când ea fusese în patul lui. Acum avea dorinţa de a-i mângâia pielea, de a-şi înlătura mănuşa şi de a-i atinge pielea cu pielea lui. Chiar mai mare era dorinţa de a-şi lăsa mâna să alunece de pe talia ei în jos, pe curba coapsei. O putea simţi acolo unde talia se încheia şi tânjea ca mâna lui să îi atingă acea zonă plină.

De aceea valsul nu era pentru inocente. Cum putea un bărbat să o privească şi să nu vrea să o sărute, sa nu-şi imagineze ducând-o în pat, dezbrăcând-o, sărutându-i sânii plini? Dacă exista vreun astfel de bărbat, acela nu era Dane. O dorea, şi când îi întâlni privirea, albastrul-închis din ochii ei îi spuse că şi ea-l dorea. Cu privirile fixate, buzele ei se despărţiră formând un „o“ discret, iar mâna lui Dane de pe talia ei se făcu pumn, pentru a se abţine să nu urce spre ceafa ei, să i-o aplece şi să-i aducă buzele aproape de ale lui. Se putea imagina sărutând acele buze de un roz perfect Se putea imagina lăsându-şi limba să alunece printre ele, gustând-o. Oare avea să aibă gustul şampaniei sau gustul a ceva mai puternic, mai ademenitor?

Ea inspiră adânc, iar sânii ei îi atinseră pieptul. El purta cămaşă şi sacou şi nu le putea simţi nici delicateţea, nici căldura, dar conştientiză momentul, căci şi inima lui tresări.

— Mi-e puţin cald, zise ea, cu vocea răguşită şi sufocată.

Lui Dane aproape că îi scăpă un geamăt. Ştiuse că avea să fie o greşeală să danseze cu ea.

— Poate ar trebui să ne retragem.

— Da, încuviinţă ea.

O conduse până când ajunseră lângă uşile grădinii, apoi o luă de mână şi o scoase afară. Un valet îi salută şi le oferi o tavă cu şampanie, dar Dane o refuză. Ieşiră în aerul rece al nopţii şi se simţea înviorător pe pielea lor fierbinte.

Ea purta mănuşi, iar el nu-i putea simţi pielea, dar

putea simţi modul în care mâna ei tremura în a lui. Era şi ea, ca şi el, epuizată de dans. Ar fi trebuit să o conducă înăuntru, poate să-i mai ofere o clipă să-şi tragă sufletul, dar atâta tot. Luminile salonului iluminau grădina, ajutate de câteva felinare, iar el putea observa că ea se străduia să-şi tragă sufletul.

Încă un minut, apoi o va duce înăuntru.

— Să facem o plimbare? întrebă el.

Nu, nu asta voise să spună. Trebuia să o ducă înăuntru.

— Şi mai multă mişcare? întrebă ea.

— Da, dar de data aceasta nu vom mai vorbi despre vreme.

Nu vor vorbi deloc şi de aceea ar fi trebuit să o ducă înapoi. Ar trebui să se comporte ca un domn. Ştia regulile. Un domn nu conducea o doamnă în întuneric, unde cuplul nu putea fi văzut. Un domn nu trăgea spre el o doamnă. Un domn nu fura săruturi de la cineva cu care nu era logodit.

Dar Dane nu se putea opri. Nu înţelegea. Niciodată nu avusese probleme să reziste tentaţiilor. Dar cu Marlowe, Dane se simţea brusc sătul să facă pe domnul. Se opri în întuneric lângă o tufă şi se întoarse spre ea. În umbră, putea vedea puţin, dar mai ales albul mănuşilor. Făcu un pas spre ea, trăgând-o în braţele lui. Ea nu se opuse. El îşi dori ca ea să o fi făcut. Îşi dorea ca cineva să-l oprească, deoarece se temea că, odată făcut pasul, nu va putea da înapoi. Odată ce avea să o sărute, nu avea să se mai poată abţine să nu o repete.

Ea merse de bunăvoie în braţele lui, trupul ei delicat şi suplu era lipit de-al lui. Era atât de încântătoare şi de caldă, atât de mică, de voluptuoasă. Voia să o răvăşească şi să o protejeze în acelaşi timp. Valul de senzaţii era suficient încât să-l facă să blesteme. În schimb, îşi înclină capul şi făcu singurul lucru care ştia că avea şi oprească totul.

O sărută.

În momentul în care buzele lui le atinseră pe ale ei, totul în el se trezi la viaţă. Era ca şi cum purtase o mantie

grea, una care îl împovărase şi-i inhibase toate senzaţiile. Acum o dăduse jos şi putea simţi din nou. Era atât de uşor, încât putea să alerge kilometri întregi fără să obosească. Îşi atinse din nou buzele de ale ei, simţind fiori prin tot corpul. Brusc, se simţea înfierbântat şi totuşi nu suficient. Oare mai fusese vreodată înfierbântat? Nimic nu se putea compara cu căldura pe care o simţea, având trupul ei lipit de-al lui. Mâna lui se plimba pe spatele ei şi-şi dori să-şi fi dat mănuşile jos pentru a-i putea mângâia pielea cu degetele goale.

Mâinile lui Marlowe, care stătuseră pe lângă ea, se mişcau acum. Le aşezase pe pieptul lui şi le sprijinise acolo. El se aşteptase întrucâtva ca ea să-l împingă, dar nu o făcuse. Dar nici nu-i răspunsese la sărut. Pur şi simplu stătea acolo, aparent nehotărâtă. Dane voia să-şi strivească gura de a ei, să-şi astâmpere dorinţa care se accentua de fiecare dată când pielea lui se atingea de a ei. Nu putea uita însă că era un gentleman, iar ea – fie că era sau nu Lady Elizabeth – merita respect.

— Îţi cer scuze, zise el, dându-i drumul. Am sărit calul. Ea nu-şi îndepărtă mâinile de pe haina lui, iar el încercă să observe expresia ei în întuneric, dar privirea ei era lăsată în jos, iar el nu distingea nimic. Permite-mi să te conduc înapoi înăuntru. Te asigur că nu se va mai repeta.

Acum îşi ridică privirea spre el, iar el văzu roşeaţa din obrajii ei şi faptul că ea respira accelerat.

— De ce?

— Poftim?

Ea dădu din cap, probabil enervată de politeţea lui.

— De ce nu se va mai repeta?

— Eu… pentru că am sărit calul.

Ea dădu din cap.

— Nu înţeleg. De ce nu vrei să mă săruţi?

El se holba la ea. La naiba, voia mai mult de atât.

— Vreau să te sărut!

— Atunci, de ce să-mi ceri scuze?

— Deoarece asta – arătă spre zona întunecoasă şi retrasă a grădinii – nu se cuvine. Sunt un gentleman şi

trebuie să respect…

Ea îşi ridică mâna de pe pieptul lui, atingându-i buzele, făcându-l să tacă.

— Nu m-au ajutat prea mult domnii. Se apropie pentru ca trupul ei să fie din nou lipit de al lui. Şi toată pălăvrăgeala asta – sărit calul şi scuze şi cuviincios – nu înseamnă nimic pentru mine. Sărută-mă din nou!

Acum era rândul lui Dane să-i întoarcă întrebarea.

— De ce?

— Deoarece înţeleg în sfârşit ce a vrut să spună Gideon despre scântei. Sărută-mă!

Cine era el să refuze o cerere directă? Cu mâinile ei prinse în jurul gâtului său, el îşi apropie din nou buzele de ale ei. Ea suspină discret, iar el o strânse în braţe, simţindu-i tremurând. Trebuia să fie delicat, pentru a nu o speria. Nu avea idee ce fel de experienţă avea ea – dacă avea. Nici a lui nu era prea vastă, dar femeile pe care le cunoscuse nu tremuraseră niciodată în braţele lui. Oare să fie inocentă? Presupunea că nu numai claselor superioare le era rezervată castitatea. Îşi mişcă buzele delicat, grijuliu, rezistând dorinţei de a pătrunde printre ele şi de a o gusta.

Degetele ei se jucau în părul lui, iar ea îl trase mai jos. Dane îşi ridică privirea.

— Marlowe…

— Sărută-mă, zise ea, cu vocea joasă şi răguşită.

— Nu vreau să te sperii!

— Cu ce? Nici n-aş putea numi acela un sărut, cu atât mai puţin unul înspăimântător.

Dane păru contrariat.

— Mă provoci?

— Este prea mult pentru un domn?

Dane îşi scoase mănuşile.

— Tu să-mi spui!

Aruncând deoparte reticenţa şi mănuşile, Dane o trase spre el şi puse stăpânire pe buzele ei. De data aceasta nu mai aşteptă ca ea să se obişnuiască cu atingerea lui, îi deschise buzele cu limba şi o pătrunse. Ea gemu discret, dar el nu se retrase. Mâna lui alunecă pe

spatele ei şi dădu de pielea aceea catifelată pe care tânjise să o atingă. Îşi aşeză mâna pe pielea rece a spatelui ei, mângâind-o până ajunse la ceafă. Îşi trecu degetele protector, aducându-i capul mai aproape. Limbile lor se uniră, în timp ce gura lui o devora pe a ei. Ea avea gust de şampanie şi când, ezitant, îi atinse limba cu a ei, el aproape că-şi pierdu controlul. Mâna lui o luă de păr şi o sărută şi mai pasional, de parcă s-ar fi înecat în ea.

Fiecare fibră din trupul lui era în viaţă. Putea simţi bogăţia catifelată a părului ei între degete, satinul moale al rochiei ei, şoapta brizei nopţii şi putea auzi acordurile orchestrei de la bal. Simţea cum respiraţiile li se accelerau în acelaşi ritm. Dacă avea să permită situaţiei să continue, avea să-şi piardă şi ultima fărâmă de control, avea să o aşeze pe pământ şi să o aibă chiar acolo. În schimb, se trase înapoi, ţinând o mână în jurul taliei ei, pentru a o echilibra. Respira greu.

— Ăsta da sărut, zise ea, printre răsuflări. Încă o dată!

— Nu! Ridică mâna, ca şi cum voia să-şi convingă trupul că mintea lui vorbea serios atunci când ordonase buzelor să transmită acest mesaj. Deja am mers prea departe. Ar trebui să ne scuzăm şi să ne întoarcem acasă.

— Acasă la tine.

— Da. Acasă la mine.

Acum observă că-i deranjase părul. Coafura îngrijită era distrusă, şuviţe de păr începând să se desprindă şi să cadă peste rochie.

Se îndoia că ea ştia cum să o repare. Poate ar fi fost mai bine ca amândoi să se scuze, să-i ia mantaua şi să o însoţească fără să mai treacă prin salonul de bal. Avea oricum să se discute suficient şi fără să adauge prezenţa ei cu înfăţişarea răvăşită. Se aplecă să-şi ridice mănuşile.

— Şi ce se va întâmpla când ne vom întoarce acasă la tine?

— Mergem la culcare, spuse el, trăgându-şi mănuşile. Singuri adăugă el repede. Marlowe, este o greşeală. Nu puteam continua.

— Tu crezi că eu vreau? Nu sunt aleasa ta.

— Nu, nu eşti. Îşi trase şi cealaltă mănuşă. Îţi voi aduce mantaua şi ne voi scuza. Te deranjează să aştepţi aici? Mă tem că ţi-am deranjat coafura.

— Ce anume?

— Părul.

Ea şi-l atinse.

— O! Nu vrei ca ei să ştie că m-ai sărutat.

— Nu îmi pasă cine ştie, dar ar fi mai bine pentru reputaţia ta dacă am păstra asta între noi.

— Mincinosule! Eşti îngrozit că poate nu sunt Lady Elizabeth şi că toţi vor şti că dansai cu nimeni alta decât o hoaţă din Seven Dials.

Acuzaţia îl lovi, căci era o urmă de adevăr în ea. Dane îşi aşeză haina.

— Mă voi întoarce în câteva momente. Rămâi aici!

Se întoarse şi se îndepărtă, blestemând, căci el era singurul vinovat. Ştia că nu ar fi trebuit să o sărute. La naiba, ştia că nu ar fi trebuit să-i permită lui Brook să o aducă la Casa Derring. Acest rezultat era inevitabil – un atac la caracterul lui din…

La dracu! Ea era o hoaţă din Seven Dials. Chiar dacă era Lady Elizabeth, era de asemenea o infractoare. Oare trebuia să ignore acest lucru? Oare trebuia să uite că era un conte cu responsabilitatea de a avea grijă de numele familiei lui? Trebuia să pretindă că niciodată nu fusese prădat de hoţi şi că nu-i fusese niciodată casa tâlhărită? Nu o putea învinui pe ea pentru scăparea lui din seara aceasta. Nu ea era cea care trebuia să se gândească la responsabilităţi. Se juca cu focul şi ar fi fost mai bine să-şi amintească de care parte a baricadei se afla.

Capitolul 11

Marlowe rămase în grădină, simţindu-se înfioratăacum că Dane se îndepărta. Era o proastă, uitase o clipă cine şi ce era. Scânteia fusese de vină. Nu ştia că sărutul se

simţea aşa. Simţise un gol în stomac, fiori şi teamă în acelaşi timp. Era ca şi cum suferea de un zbucium îngrozitor, care nu mai trecea.

Ceva era fără îndoială în neregulă cu ea. Nu gândea limpede. De ce îl lăsase să o sărute? De ce îi ceruse să o sărute iar? Ştia că el nu o voia. Ştia că nu trebuia să lase un nobil să o pipăie, deşi el nu o pipăise. Fusese tandru şi delicat şi aceasta fusese modalitatea lui de a o convinge. Dacă ar fi bruscat-o, ea s-ar fi împotrivit. Cum să te împotriveşti tandreţii?

Cum să-şi amintească faptul că el era un nobil, iar ea nu avea să fie vreodată altceva decât un om al străzii? Dacă avea să-i permită, el se va folosi de ea, iar ea va sfârşi cu burta mare şi cu un plod de care nu ar fi putut avea grijă. Avea să-şi vândă trupul pe străzi ca toate femeile care fuseseră suficient de slabe pentru a asculta cuvintele fermecătoare ale unui bărbat.

Marlowe nu era o porumbiţă, uşor de ademenit şi de înşelat.

— Ia te uită…

Marlowe simţi fiori pe şira spinării şi inspiră adânc înainte de a se întoarce. Cunoştea acea voce, dar el nu avea cum să fie acolo. Probabil că-şi imagina. Satin ieşi din umbră şi făcu o reverenţă.

— Arăţi ca o sperietoare bine îmbrăcată.

Privi rochia Susannei şi înghiţi în sec. O mie de întrebări îi veniră în minte. Cum de o găsise? Cum reuşise să se furişeze în grădină? Ce intenţiona să-i facă acum?

— Satin, zise ea cu vocea tremurândă.

— Lasă-mă să te admir, Marlowe. Făcu un gest cu degetul, încurajând-o să facă o piruetă pentru el. Ea rămase încremenită. Se pare că eşti frumuşică. Nu credeam că e ceva de tine, dar ţi-ai ascuns frumuseţea sub toată mizeria aia.

— Cum m-ai găsit?

Dar ştia. Tipul care o văzuse la plimbare, întorcându-se din Hyde Park, o dăduse de gol, o vânduse pentru o para, era sigură. Şi de ce nu? În locul lui, şi ea ar fi făcut la

fel. Satin era un aliat puternic.

— Adevărata întrebare, Marlowe, zise Satin, apropiindu-se şi oferindu-i un iz al respiraţiei lui urât mirositoare, este de ce nu m-ai găsit tu? Credeai că ai scăpat de mine, nu?

— Nu.

Ea dădu din cap. Niciodată nu crezuse asta cu adevărat. Ştia că avea să o găsească, dar îşi permisese să pretindă că era în siguranţă.

— Şi să nu-mi spui că aveai să mă aduci la acest atac. Nu m-am născut ieri.

— Nu este un…

Se opri. Satin nu ar crede-o niciodată dacă i-ar spune adevărul şi oricum nu conta. O găsise. Jocul se sfârşise.

— Nu aveam de gând să te aduc.

Trebuia să plece înainte ca Dane să se întoarcă. Nu voia ca Satin să-l vadă. Sau poate că nu voia ca Dane să-l vadă pe Satin. Era uimită de ce putea face o zi. Brusc, Satin părea imposibil de murdar.

Ea îl crezuse mereu puţin mai curat decât ceilalţi, dar acum i se părea că puţea.

— Am făcut şmecheria, iar jocul s-a sfârşit acum.

— Da? spuse el, punându-şi mâinile în piept.

Ea arătă înspre rochie.

— O putem vinde pentru o mică avere. Băieţii vor avea burţile pline diseară şi îţi va rămâne şi ţie ceva.

Trebuia să găsească un mod de a se asigura că lănţişorul de aur se va întoarce la Susanna. Satin îl văzuse. Nu rata niciodată nimic, dar nu putea permite să fie vândut cu restul.

— Şi de ce am vinde-o? Arăţi în ea ca o nobilă get-beget. Arătând aşa, am putea uşura de bani nişte nobili luând de zece ori preţul rochiei.

Marlowe îşi ţinu gura şi-şi strânse pumnii. Avea să moară înainte de a deveni curva şi hoaţa lui Satin.

— Nu te-am crezut niciodată un codoş. Te-ai transformat într-un proxenet?

— Nu încă, dar s-ar putea să mă convingi să o iau în

considerare. M-am mai gândit la ceva.

— Ce anume?

O, nu voia să ştie. Sincer, nu voia.

— De ce eşti atât de dornică să pui capăt jocului? Locuieşti într-una dintre cele mai elegante case din Mayfair şi tot ce ai luat este rochia asta? Sunt mai multe în locul de unde ai luat-o.

O, da, erau mult mai multe. Atât de multe încât probabil ochii lui Satin ar fi ieşit din orbite dacă ar fi văzut.

— Sunt mai multe, dar am terminat-o cu tipul, minţi ea. Trebuie să plec acum.

— Te bănuieşte? întrebă el, scurmându-se între dinţi cu o unghie lungă.

— Da.

Brusc, îşi trecu mâna în jurul gâtului ei. Ea se clătină până când el o împinse jos pe o bancă din piatră şi se aplecă deasupra ei. Vederea i se diminuă şi, când deschise ochii iar, faţa lui era la câţiva milimetri de a ei. Ea încă se ruga ca Dane să nu vină. Nu voia ca el să o găsească astfel. Mai rău, îşi făcea griji pentru ce i-ar fi putut face Satin lui Dane dacă ar fi fost întrerupt.

— Atunci fă-i să nu mai bănuiască nimic, zise Satin. Eşti o mincinoasă bună, Marlowe, dar pe mine nu mă poţi prosti. Noi doi suntem în aceeaşi barcă. Înţelegi? Ea încercă să dea din cap aprobator. Nu te aud.

Îi lovi capul de bancă. Acum vedea stele care nu avea nimic de-a face cu cerul noros de deasupra lor.

— D-da. Noi doi vom pune la cale un atac. Tu eşti spionul. Inspectezi locul, apoi îl vom sparge împreună. Ai înţeles?

— Da, dar Satin, ăsta nu e orice nobil. Este un conte. Dacă ne prinde…

— Ne spânzură. Cel puţin, vom fi spânzuraţi pentru ceva valoros. Mâine-noapte, ne întâlnim în spatele grădinii, lângă tufe. Ştii la care mă refer?

Ştia. Şi nu-şi imaginase doar că văzuse mişcare acolo. Satin o urmărise. O zdruncină de gât.

— Nu te aud, fată!

— Da.

— La ora zece, ai face de bine să fii acolo, altfel vin eu să te iau.

— Voi fi acolo.

— Şi să nu-mi vii cu poveşti. Ai un plan şi vei veni singură. Dacă începi să strigi, Marlowe, te îngrop cu mine. O eliberă la fel de repede pe cât o prinsese. Ea stătea pe bancă, încercând să-şi îndepărteze durerea şi lacrimile. Blestemate lacrimi! Nu avea să plângă. Stătea, privind în timp ce Satin îşi scutura haina jerpelită de mizeria imaginară a atacului său. O plăcere să fac afaceri cu tine, Marlowe! Îşi duse mâna la pălărie. Pe curând!

Înainte să poată protesta, el înşfăcă lănţişorul de aur de la gâtul ei.

— Nu, strigă ea, ridicându-se.

El ridică o mână, iar ea dădu înapoi.

— Ai face de bine să nu fie ultimul.

Fluierând, Satin băgă colierul în buzunarul hainei şi se îndepărtă cu mâinile în buzunarele pantalonilor. Marlowe închise ochii şi se aşeză pe bancă. Avea câteva opţiuni. Putea fugi, dar Satin va veni după Dane. Ideea îi încolţise şi nu avea să renunţe atât de uşor. L-ar fi putut avertiza pe Dane, dar oare o va crede? Şi, dacă o va face, probabil avea să o arunce în temniţă decât să o lase să scape.

Şi dacă va fugi, ce se va întâmpla cu Gideon şi cu restul puştilor? Satin ştia că ea şi Gideon erau apropiaţi. Avea să-i pedepsească prietenii dacă nu va putea să-i facă ei rău. Şi chiar dacă îşi imagina că Gideon putea să-şi poarte de grijă, chiar dacă ea va putea fugi, apoi ce se va întâmpla? Nu avea niciun fel de aptitudini sau de recomandări. Va reintra în joc pentru a rămâne în viaţă şi, odată ce va începe să fure iar, Satin o va găsi. Hoţii se buzunare se cunoşteau, iar Satin avea mulţi prieteni şi complici.

— Marlowe?

Ridică privirea la auzul vocii lui Dane şi încercă grăbită să îşi aranjeze părul şi rochia. El păşi în grădină.

— Aici erai – ce dracului s-a întâmplat cu *tine*?

La naiba! Probabil că arăta mai rău decât crezuse.

— Am c-căzut! Nu am putut vedea prin întuneric şi m-am împiedicat. Cred că arăt îngrozitor.

El îi trecu mantaua peste umeri.

— Hai să te duc acasă!

Ea aproape râse. Acasă! Nu era casa ei şi nici nu avea să fie vreodată. El o conduse spre casă şi intrară pe o altă uşă.

— Dacă mergem pe aici, vom evita salonul de bal.

Se întoarse să o privească, dar ochii lui verzi nu trădau nimic. Poate că nu arăta atât de rău precum crezuse ea. Cu mâna fermă pe cotul ei, o conduse spre vestibul. Oaspeţii încă soseau, iar Dane o protejă cu trupul lui, conducând-o afară şi îndreptând-o spre zona întunecoasă. Trebuiră să aştepte trăsura aproape o eternitate şi când urcară, vehiculul mergea cu viteza melcului. Felinarele din trăsură fuseseră aprinse, iar Marlowe îşi ţinea chipul ferit. Dane stătea în faţa ei, cu mâinile la piept, fără să pară interesat de conversaţie. În cele din urmă, îndrăzni să ridice privirea spre el şi observă că privea pe fereastră.

Numai că draperiile erau trase. O descoperise. Se putea da bolnavă. Probabil că era ultima ei şansă.

— Nu mă simt foarte bine, zise ea. Cred că sunt bolnavă.

Se ţinu de burtă, întorcându-şi capul pentru a-i vedea faţa. Încet, el îşi îndreptă privirea spre ea. Nu era nicio urmă de empatie pe chipul lui.

— Îmi imaginez că vânătăile acelea de pe gâtul tău sunt dureroase. Ea uită presupusa durere de stomac şi-şi duse mâinile la gât. O durea. Satin, nemernicul ăla! Nu ar fi trebuit să o învineţească! Ea ştia exact ceea ce se întâmplase. Dane crezuse povestea ei despre faptul că se împiedicase până când o văzuse în lumina din casă. Nu se gândise să-şi acopere gâtul, iar semnele fuseseră clase.

— Îmi vei spune ce s-a întâmplat sau vei continua să mă minţi?

— Nu-ţi pot spune, zise ea.

— Te-a atacat unul dintre invitaţi? Dă-mi numele lui

sau descrierea! Îl voi provoca la duel într-o oră.

Ea tresări.

— Unul dintre oaspeţi? Nu. Eu... vrei să spui că ai provoca pe cineva la duel? El abia o privi. Ea rămase cu gura căscată. Ştia că nu era demn de o lady. Ştia că, dacă ar fi fost contesa acolo, i-ar fi ordonat să închidă gura, dar Marlowe părea să nu se poată abţine. Te-ai duela pentru mine?

— Este atât de greu de crezut?

— Da!

El întoarse numai capul.

— Pentru că?

— Pentru că sunt un nimeni. Nimic. Nu merit să mori pentru mine.

— Ei nu ştiu asta. Te-am prezentat drept verişoara mea.

Marlowe simţi cum un ţurţur de gheaţă i se înfipse în inimă.

— Deci are legătură cu onoarea ta, nu a mea. Nu poţi suporta ca unul dintre ai tăi să fie tratat ca un hoţ de rând din mahalale. Ei bine, nu trebuie să provoci pe nimeni la duel, Dane, nu a fost un oaspete de la petrecere.

— Atunci, cine a fost?

Ea clătină din cap.

— Nu contează.

El se aşează lângă ea pe banchetă într-o secundă. Trăsura păruse spaţioasă cu câteva momente înainte, dar acum, că el se afla lângă ea, totul părea prea mic şi înghesuit.

— Un bărbat ţi-a făcut asta. Îi ridică uşor bărbia, iar ea şi-o coborî, căci nu voia ca el să-i vadă vânătăile. Iar tu îmi spui că nu contează!

— Nu mă poţi ajuta.

Trăsura prinse în sfârşit viteză iar ea se clătină, lovindu-se cu capul de banchetă. Pernele erau moi, dar ea tot tresări. Imediat, mâna lui Dane îi mângâie capul. Ea suspină de durere în timp ce degetele lui căutau cucuiul care se forma acolo. Dane îşi îndepărtă mâna şi văzu pata

de sânge de pe degete.

— Nu ai idee de ce sunt capabil.

Ea dădu din cap.

— Eşti un lord răsfăţat şi cocoloşit. Ai tot ce ţi-ai putea dori vreodată. Mă îndoiesc că-ţi poţi imagina cum a fost viaţa mea, cu atât mai puţin să-mi rezolvi problemele. Rămâi la cărţile tale, la balurile tale, la… arătă la materialul de la gâtul lui – *cretinele* tale.

El îşi drese vocea.

— Este o cravată.

Se mută iar pe cealaltă banchetă.

— O, iertare, milord, că ţi-am încurcat cuvintele fandosite.

Dane îşi atinse podul nasului, apoi îşi coborî mâinile şi o privi cu ochii lui căprui, profunzi.

— Vreau să te ajut, Marlowe. Pot să te ajut, dar va trebui să mă laşi. Când eşti gata să ai încredere în mine, spune-mi!

Restul drumului spre casă se desfăşură în tăcere. Când ajunseră acasă, Dane merse direct în camera lui, dar probabil că înainte să se retragă dăduse câteva ordine, deoarece exact când Marlowe îmbrăcase cămaşa de noapte, eliberând-o pe Jane, servitoarea se întoarse şi îi ceru scuze, chiar când doi valeţi aduceau o cadă şi găleţi cu apă în cameră.

— Ce este asta?

— Îmi pare rău, domnişoară, dar Excelenţa Sa a cerut să le aduc. Biata fată părea îngrozită, iar Marlowe decise să-şi controleze furia. Nu avea sens să se descarce pe servitori, care munceau atât de mult pentru a căra toată apa aceea în camera ei.

— Mulţumesc, spuse Marlowe.

Jane răsuflă uşurată.

— Excelenţa Sa a zis că poate vreţi să vă spălaţi pe cap. Să vă ajut?

— Nu! Jane tresări. Adică nu, mulţumesc! Mă descurc singură. Ultimul lucru pe care-l voia era să fie privită în timp ce făcea baie. Sau, mai degrabă, în timp ce nu se îmbăia.

Trecuseră numai câteva zile de când făcuse ultima dată baie!

În cele din urmă, baia fu pregătită, iar Marlowe rămase singură. Foarte rar fusese singură în viaţa ei, iar senzaţia era ciudată şi nu în totalitate bine-venită. Măcar putea să-şi facă griji în privinţa lui Satin liniştită. Se aşeză pe podea şi-şi cufundă faţa în mâini. Nicio soluţie nu-i veni în minte şi se trezi tremurând pe podeaua rece. Cât de repede devenise sensibilă. Se apropie de foc, ceea ce însemna mai aproape de baie. Putea simţi căldura emanată de apă şi-şi trecu degetele prin lichidul cald. Le retrase mirosind dulce, dar plăcut. Poate avea să se mai încălzească dacă îşi va băga picioarele în ea.

Ridicându-şi cămaşa de noapte până la genunchi, se aşeză pe marginea căzii şi îşi băgă picioarele în apa cu săpun. Se încălzi pe loc, şi şi-ar fi relaxat şi capul şi gâtul dacă nu ar fi durut-o atât de mult. Îşi atinse capul uşor şi simţi părul năclăit, acolo unde se prelinsese sângele. Putea aştepta să se întărească şi să cadă singur sau putea să-l spele.

Gândul la părul ud o făcu să se înfioare. Nu avea cum să i se să usuce părul? Burta ei era plină, îi era suficient de cald şi era curată şi îmbrăcată în haine moi. Această amintire va trebui să fie suficientă pentru a trece peste momentele triste care aveau să urmeze.

Realiză însă ceva limpede. Dacă lordul şi Lady Lyndon erau părinţii ei, nu voia să-i întâlnească. Nu avea decât să-i pună în pericol.

Nu putea să mai trăiască dacă avea să se întâmple asta.

Se auzi o bătaie discretă în uşă, iar Marlowe tresări. După o clipă, Susanna deschise uşa şi intră.

— O, ce bine. Nu dormi!

Mâna lui Marlowe se duse imediat la gâtul ei. Cum avea să-i explice lipsa lănţişorului? Fata va crede că l-a furat. Susanna intră şi închise uşa în urma ei.

— Am numai o clipă. Mama insistă să facem bagajele în seara asta.

— Plecaţi, zise Marlowe.

— Da. Susanna îşi dădu ochii peste cap. Mama crede că eşti diavolul în persoană şi că mă vei corupe numai cu prezenţa ta.

Marlowe nu credea că aprecierea era departe de adevăr după cele petrecute în această noapte.

— Dar nu am vrut să plec fără să-mi iau la revedere. Sper că-ţi vei întâlni părinţii şi că totul va merge bine cu ei.

Marlowe nu ştia sigur ce să spună. Că nu exista nicio şansă să se întâmple asta? Totuşi, era drăguţ din partea fetei să-i spună asta.

— Mulţumesc, zise ea.

Susanna privi înapoi spre uşă şi se apropie.

— Tu şi cu Dane aţi încins spiritele la bal, zise ea pe un ton şoptit. După ce ai dansat vals, toată lumea a vorbit despre tine. Voiau să ştie cine era acea frumuseţe misterioasă. Marlowe făcu o grimasă, dar Susanna ridică mâinile. Spun adevărul! Toţi au vorbit despre tine.

— Despre cât de groaznic am dansat!

— Despre cât de încântătoare ai fost. Serios, Marlowe, ai arătat de parcă ai fi dansat vals de mii de ori înainte. Ştiu că Dane este un dansator bun, dar chiar şi eu am fost uimită. Ce s-a întâmplat cu tine după dans? Ai dispărut.

Marlowe îşi dorea să se poată destăinui fetei, să se poată destăinui cuiva. Dar Susanna nu o putea ajuta.

— Dane a crezut că era timpul să plec. Înainte de a face ceva care să-l pună pe el sau pe mine într-o lumină proastă.

Susanna râse.

— Mai degrabă nu i-a plăcut că ceilalţi bărbaţi se uitau la tine. Ai fi fost strivită de bărbaţii care ţi-ar fi cerut mâna.

Fata exagera, desigur, dar Marlowe nu putea să nu o placă. Era atât de naivă. Atât de dulce.

— În privinţa colierului, începu Marlowe.

Susanna dădu din mână cu indiferenţă.

— Mi-l poţi da mai târziu. Trebuie să-mi fac bagajele şi aş face bine să încep, altfel nu voi avea timp să dorm. Porni spre uşă. Voiam numai să spun noapte bună şi să-mi iau la

revedere. Se opri şi se grăbi spre Marlowe, luând-o în braţe. Marlowe aproape căzu peste ea. Îmi pare rău, spuse Susanna. Ştiu că probabil urăşti asta, dar arătai atât de mică stând aici singură. Se îndepărtă. Sper să te revăd curând.

Sărutând-o repede pe Marlowe pe obraz, fata plecă.

Marlowe privi uşa închizându-se şi-şi atinse obrazul. Ce gest straniu. Trebuia să-i protejeze pe aceşti oameni, şi exista o singură cale de a face asta.

Să scape lumea de Satin.

Marlowe se plimba prin cameră, cu gândurile năvălind peste ea. Când îşi puse la cale planul, se aşeză pe pat şi închise ochii. Ar putea funcţiona. Chiar ar putea funcţiona bine. Va avea nevoie de ajutorul lui Dane. Nu exista altă modalitate.

Inspirând adânc, îşi trase halatul strâns în jurul gâtului pentru a ascunde vânătăile şi deschise cu grijă uşa dormitorului. Holul era întunecos şi liniştit, dar nu luă o lumânare. În acest moment, întunericul era aliatul ei. Îşi dorea să nu fi purtat alb, dar dacă avea să fie descoperită, putea să spună pur şi simplu că s-a pierdut căutând bucătăria. Aveau să creadă că era în căutare de mai multă mâncare.

Închizând uşor uşa, rămase pe hol şi-şi proiectă casa în minte. Camera lui Dane se afla pe partea cealaltă. Trebuia să treacă pe lângă camera contesei şi camera Susannei pentru a ajunge la ea. Mişcându-se discret, trecu pe lângă ambele uşi. Lumina încă era aprinsă în fiecare dintre ele şi putea auzi voci. La un moment dat, uşa contesei se deschise şi camerista ei, Edwards, ieşi purtând un sfeşnic şi un braţ de haine. Marlowe se ascunse lângă un scaun şi nu se mişcă până nu dispăru lumina.

Se ridică şi-şi continuă incursiunea pe coridorul lung Trecu pe lângă nişte scări şi intră în zona casei dedicată bărbaţilor. Era linişte şi întuneric, iar ea se opri în faţa uşii lui Dane. Pe sub uşa lui nu se vedea lumină. Probabil că dormea. Ei bine, nu trebuia decât să-l trezească. Încercă uşa şi fu plăcut surprinsă să o găsească descuiată. Oamenii

ăştia chiar nu aveau nicio şansă în faţa lui Satin. Nici măcar nu-şi încuiau uşile dormitoarelor.

Intră în cameră şi închise uşa în urma ei. Un foc mocnit ardea în şemineu, dar în afară de trosnetul focului, nu auzi nimic. Înaintă spre pat. Îşi aminti unde se afla mobila şi ocoli scaunul în care îşi petrecuse prima noapte în casă. În cele din urmă, ajunse lângă pat.

El era acolo. Aşternuturile erau trase până la piept, care era gol, şi avea un braţ deasupra capului, pe pernă. Dormea liniştit, cu părul negru răsfirat pe pernă. Îi putea vedea muşchii braţului şi, cu privirea, îi măsură tot trupul, care părea de asemenea musculos. Poate că nobilii ăştia făceau mai multe decât crezuse ea.

Semnele forţei lui o liniştiră, iar ea se apropie şi-l clătină.

— Dane, trezeşte-te!

El nu se mişcă. Ea îl zdruncină iar.

— Dane! Sunt Marlowe. Trebuie să-ţi vorbesc!

Când el nu se trezi, ea-l lovi peste faţă de câteva ori. Cu viteza fulgerului, îi prinse mâna în a lui şi o trase în pat. Deschise ochii şi se holbă la ea.

— Ce faci?

— Dă-mi drumul! Ea se zbătea, dar el refuza să-i elibereze mâna. Picioarele ei erau pe podea. Trebuie să-ţi vorbesc. Încercam numai să te trezesc.

El îi eliberă mâna, iar ea alunecă pe podea, atunci când el se ridică. Aşternuturile alunecară până la talie. Îi putea vedea spatele gol, putea vedea pielea goală coborându-i spre fese. Nu purta haine. Poate că nu fusese o idee bună.

El îşi dădu la o parte părul de pe ochi, ceea ce era inutil, căci îi căzu din nou pe frunte. Apoi îşi întoarse ochii lui căprui, profunzi, spre ea.

— Nu ar trebui să fii aici. Este necuviincios.

Marlowe îşi dădu ochii peste cap.

— Nu-mi pasă de asta. Mai devreme ai zis că pot avea încredere în tine. Mai pot avea încredere în tine?

El miji ochii.

— Are legătură cu ceea ce s-a întâmplat în grădină?

Arătă spre gâtul ei. Ea uitase să şi-l acopere şi trase din nou halatul mai aproape.

— Da. Vreau să trimiţi după fratele tău. Am nevoie de un jandarm.

— De ce?

— D-aia! Mă vei ajuta sau nu?

El nu-i răspunse, dar se holba la ea, de parcă ar fi putut vedea prin ea. Privirea lui o făcea să simtă un val de căldură din piept până în vârful degetelor de la mâini şi de la picioare. Ritmul inimii se acceleră, bătând atât de tare încât se temea că o să-i explodeze. Iar trupul ei se înfiorase. Se foia inconfortabil, încercând să scape de fiori. Ce se întâmpla cu ea? Cum de o putea face să se simtă astfel numai cu o privire?

— Întoarce-te! zise el în cele din urmă.

— Ce?

— Nu voi purta această conversaţie stând dezbrăcat în pat. Trebuie să mă îmbrac. Întoarce-te! Sau poate vrei să priveşti?

— Nu ai nimic din ce nu am mai văzut.

Dar se întoarse, deoarece faptul că văzuse la alţi bărbaţi nu îi făcuse inima să tresară sau obrajii să se înroşească. Poate că de la atâtea băi căpătase o răceală care avea să o omoare. Poate de aceea se simţea atât de înfierbântată. Îl auzi mişcându-se în spatele ei şi, în cele din urmă, spuse:

— Te poţi întoarce.

Stătea lângă pat, îmbrăcat în pantaloni şi nimic altceva. Focul se juca pe abdomenul lui plat, iar pentru o clipă, ea păru să nu-şi poată lua ochii de la el.

— Ai uitat cămaşa, zise ea în cele din urmă.

— Iar tu ai uitat să aştepţi să-mi vorbeşti până dimineaţă. Spune-mi de ce crezi că ai nevoie de fratele meu.

— Nu. Cu cât ştii mai puţin, cu atât mai bine.

El îşi puse mâinile în cruciş.

— Tu chiar nu ai încredere în mine.

— Dacă nu aş fi avut încredere în tine, m-aş mai fi aflat aici acum?

Chiar îi era dificil să-şi ia ochii de la pieptul acela pol

El păru contrariat.

— Crezi că te voi necinsti?

Ea se încruntă.

— Să mă necinsteşti?

El făcu un gest cu mâna, ca şi cum căuta un alt cuvânt.

— Să mă culc cu tine.

— Nu. Eşti prea gentleman pentru asta.

Într-o clipă, se află lângă ea, cu trupul aproape lipit de al ei.

— În acest moment nu mă simt prea domn.

Ea tresări.

— Vrei să te culci cu mine?

El râse aspru şi-şi trecu o mână prin păr.

— Cum poţi fi atât de naivă? Probabil că eşti dacă ai venit aici încercând să mă seduci astfel.

Ea făcu ochii mari.

— Să te seduc?

— Da. Dacă nu aş ţine la ultimele fărâme de onoare, aş…

Ea se holba la el. Pumnii erau strânşi, iar maxilarul încleştat. Chiar se lupta să se controleze. Ea îl făcuse să se simtă astfel? Stomacul ei se strânse. Nu se simţea bine, dar trebuia să-l întrebe.

— Ce ai face?

— Asta.

Îşi trecu un braţ pe lângă talia ei, puternic şi ferm, şi o trase la pieptul lui solid. Prin materialul subţire al cămăşii de noapte, îi simţi pielea fierbinte. Uitase de halat, care se deschisese, iar pieptul ei era lipit de el. Aşteptă ca gurile lor să se întâlnească. Uneori, bărbaţii care nu ştiau că ea avea un genunchi iute încercau asta. Ea se uită îndelung la pieptul lui, la modul în care se mişca, ca şi cum nu ar mai fi avut aer. Când nu o făcu, ea ridică privirea. Mâna lui îi atinse obrazul, degetele lui mângâindu-i pielea atât de

uşor, încât ea tremură. Îi ridică bărbia şi o privi cu o expresie pe care ea nu o înţelegea.

— Ce faci?

— Te seduc, îi şopti el.

Buzele lui le atinseră pe ale ei, aşa cum o făcuseră mai devreme în grădină, iar ea tremură iar. Cu siguranţă răcise. Cu toate acestea, nu-i găsea buzele neplăcute. Exact aşa cum se întâmplase în grădină, simţea scânteia şi-şi aplecă puţin capul pentru ca el să o poată săruta mai bine. Dar el se mişca cu o lentoare înnebunitoare, buzele lui atingându-le uşor pe ale ei, până când trupul ei începu să-şi dorească mai mult. Nu ştia ce se întâmpla cu ea. Ştia numai că nu-şi dorea ca el să se oprească.

Ea îşi ridică mâinile şi le propti pe talia lui goală. Îl simţi încordat, dar nu vru să le retragă. Le lăsă să alunece pe spatele lui simţindu-i muşchii sub degete. Gemând, el o sărută, iar ea îşi înfipse degetele în spatele lui ca să nu ameţească. Nu putea respira, nu putea gândi, nu-şi putea simţi picioarele. Fiecare părticică a ei era amorţită, cu excepţia locului în care el o atingea. Buzele lui le atinseră pe ale ei, iar ea încerca să ţină ritmul mişcărilor lui. Când se dovedi inutil, pur şi simplu se lăsă pradă sărutărilor lui, lăsându-l să-i arate ceea ce-şi dorea.

El îi deschise gura, iar limba lui pătrunse înăuntru. Mai văzuse bărbaţi sărutând astfel şi mereu se gândise că era cel mai ciudat şi dezgustător lucru. Acum simţea un fior prin tot trupul. Sfioasă, îi atinse limba cu a ei, iar el suspină, strângând-o şi mai tare. El se retrase, poziţionându-i capul şi sărutând-o pasional, dar ea îşi dorea limba lui din nou. Ea îi atinse buzele cu limba, iar el încremeni.

Ea îl săruta pe el sau invers. Ştia numai că el o ţinea în braţe şi că era în siguranţă. Ce sentiment ciudat. De ce ar trebui să se simtă în siguranţă cu acest bărbat? Rar în viaţa ei se simţise în siguranţă.

Simţi salteaua moale pe spate, iar pe el aplecat deasupra ei. Gura lui o părăsi pe a ei, iar ea simţi barba pe obraz, zgâriindu-i uşor faţa. Buzele lui trasau o cale fierbinte pe bărbia şi gâtul ei, iar aceasta era o experienţă

complet nouă. Gura lui o înfiora şi o tenta, iar ea se simţi arcuindu-se pentru a-i oferi mai mult spaţiu. În loc să-şi continue săruturile, el îşi sprijini fruntea de umărul ei.

— Marlowe.

Ea tresări, trezită din transă de faptul că-i pronunţase numele. Brusc, realiză că era întinsă pe patul lui, iar greutatea de deasupra ei era chiar Dane. Trupul lui mare îl acoperea pe el ei. El îşi susţinea greutatea în braţe, care se aflau de-o parte şi de alta a ei, dar picioarele lui erau între ale ei, deschizându-le.

— Ce faci? întrebă ea, împingându-l şi încercând să se ridice.

El nu se opuse, ci se dădu la o parte, lângă ea, acoperindu-şi faţa cu mâna. Ea nu înţelegea. Niciun bărbat nu îi dăduse drumul fără a-l face conştient de faptul că ştia să-şi folosească pumnii şi genunchiul. Dane nu protestă, iar ea-l privi curioasă. Arăta atât de frumos, stând acolo numai în pantaloni. Ea tânjea să-i mângâie pieptul, dar venise în camera lui cu un scop… Satin. Da. Pierdea vremea.

— Îţi cer scuze! zise el, cu vocea înăbuşită de mâna care-i acoperea faţa. După cum vezi, nu sunt un gentleman. Ea râse, iar el îşi îndepărtă mâna pentru a se uita la ea. Ţi se pare amuzant?

— Da. Eşti cel mai… domn dintre toţi domnii pe care i-am întâlnit vreodată. Te-am îndepărtat, iar tu te-ai oprit. Nu a trebuit nici măcar să-mi folosesc genunchiul.

El o privi confuz.

— A trebuit să faci asta des?

— Desigur. Uneori bărbatul bea prea mult şi uită că nu sunt curva bandei sau vreunul dintre băieţi crede că trebuie să-i impresioneze pe ceilalţi. Eu mă asigur că-şi amintesc cum stau lucrurile.

— Înţeleg.

— Dar tu! Nici nu ai încercat să-mi atingi ţâţele.

— Ţâţe… adică sânii?

Acum privirea se aţinti asupra lor, iar ea simţi iar un val de căldură.

— Cei mai mulţi dintre bărbaţi mă apucă imediat de

ţâţe.

El privi confuz.

— Nu pentru că nu am vrut să le ating, te asigur. Mă străduiesc din greu să mă înfrânez. Privirea i se întunecă. În ciuda tentaţiei repetate.

— Şi de aceea eşti un domn.

El nu răspunse, pur şi simplu rămase nemişcat în pat, lângă ea, privind-o îndelung. Ea începu să creadă că probabil avea ceva pe faţă, deoarece el o privea insistent.

— De ce mă priveşti aşa?

— Deoarece mă intrigi, Marlowe. O clipă pari naivă, în următoarea pari să ai atât de multă experienţă. Aş fi putut jura că nu ai fost niciodată sărutată, dar tu îmi spui că bărbaţii te pipăie frecvent. Ea se ridică în genunchi lângă el.

— Nu sunt o curvă. Dacă un bărbat mă atinge, va face cunoştinţă cu pumnul meu.

— Dar pe mine nu m-ai lovit.

Ea deschise gura, apoi o închise iar. Nu anticipase acest argument. De ce nu-l lovise?

— Îmi place modul în care m-ai sărutat, spuse ea încet, realizând asta în timp ce vorbea. El gemu şi închise ochii. Eşti bolnav? întrebă ea.

El dădu din cap dezaprobator.

— Nu în sensul în care crezi tu.

El nu mai spuse nimic, iar tăcerea se prelungi. Ea stătea în genunchi, sprijinită pe călcâie, gândindu-se la diferenţa dintre Dane şi ceilalţi bărbaţi care – aşa cum spusese el – o pipăiseră. El era cu adevărat un domn, dar era mai mult de atât.

— Când m-ai sărutat, am simţit o scânteie, zise ea.

El deschise ochii.

— Ai mai spus ceva despre scânteie în grădină. Şi despre un bărbat pe nume Gideon. Este iubitul tău?

— Nu. Este un prieten.

— Un hoţ.

— Un amic. Noi doi ne purtăm de grijă.

— Şi ţi-a vorbit despre scântei?

Marlowe lăsă capul în jos. Nu voia să vorbească

despre asta. De ce menţionase scânteile? Probabil că era nebună dacă vorbea cu el astfel.

— Ne-am sărutat de câteva ori, recunoscu ea. Când eram mai tineri.

Dane se ridică.

— Înţeleg. Şi?

Ea ridică din umeri.

— Gid a zis că nu a fost nicio scânteie. Că era mai bine să fim prieteni. În plus, Satin ne-ar fi omorât dacă ne-ar fi prins giugiulindu-ne.

— Şi te-ai, ăăă, giugiulit vreodată? întrebă Dane.

Ea îl privi îndelung.

— Este o întrebare foarte personală.

— Nu trebuie să răspunzi.

— Ţi-am zis că nu sunt o femeie uşoară, zise ea, ridicând bărbi

— Atunci eşti virgină. Îşi trecu mâna peste faţă. Ce fac? bombăni el.

Brusc, Marlowe se simţi expusă şi vulnerabilă.

— Dar tu? Tu eşti, ăăă… virgin?

El o privi.

— Nu vorbim despre mine.

Ea îl împinse uşor, apoi îşi puse mâinile în şolduri.

— Eu ţi-am spus.

Gura lui trădă un zâmbet.

— Presupun că aşa este corect.

— Exact.

— Nu, nu sunt. Dar nu sunt vreun crai. Nu deflorez virgine.

— Presupun că ai vreo fetişcană pe undeva pentru nevoile tale.

— O amantă? Nu. Dacă aş avea, nu aş fi nici pe jumătate la fel de frustrat, bolborosi el.

— Nu am venit aici să te sărut.

— Nu. Îl vrei pe fratele meu, la fel ca toate femeile din acest oraş.

Ea nu încercă să-l înţeleagă.

— Am nevoie de un jandarm.

— De ce?

Ea ridică mâna.

— Ţi-am spus…

El o apucă de talie.

— Acum eu sunt cel care îţi spune ţie. Dacă vrei ajutorul meu, ai face bine să-mi explici câte ceva. Poţi începe prin a-mi spune cine ţi-a făcut asta în grădină, conchise el, arătând spre gâtul ei.

— Vrei să ştii cine a făcut-o? Acum era furioasă. De ce bărbatul ăsta idiot trebuia să fie atât de dificil? A fost Satin. M-a găsit şi ştie unde locuieşti şi vrea să-ţi spargă casa cu ajutorul meu.

Dane se holba la ea şocat.

— Nu vreau să-l ajut, dar sunt ca şi moartă dacă nu o fac. Aşa că m-am gândit că am o şansă.

— Şi anume.

— Să pun mâna pe el înainte să o facă el.

Capitolul 12

Dane se holba la fata care stătea în patul lui, în cămaşă de noapte şi în halat subţire. Uitase din nou să-şi acopere gâtul, iar el putea vedea semnele roşii pe care le lăsase Satin pe pielea ei palidă. Era clar, chiar şi în lumina slabă, că semnele aveau forma degetelor. Nu văzuse asta mai devreme. Poate că era mai bine pentru că, dacă ar fi făcut-o, ar fi mers după nemernic şi l-ar fi ucis.

Asta dacă nenorocitul nu l-ar fi omorât primul. Era evident că acest Satin era neînfricat. Avusese tupeul să acosteze o femeie care participa la balul ducesei de Abingdon, în ciuda ameninţării de a fi amândoi descoperiţi şi aspru pedepsiţi. Şi de ce să se teamă? Ce fel de pedeapsă ar fi primit? Dacă ar fi fost descoperit, tot ce trebuia să facă era să mărturisească faptul că Marlowe nu era cine părea. În acel moment, poate că domnii ar fi încercat să o protejeze, dar nimeni nu avea să o protejeze

mâine, săptămâna viitoare sau luna viitoare.

Dane o privea, observând că-şi spălase părul şi îndepărtase sângele. Şuviţele închise la culoare cădeau pe spate, iar el simţi greutatea lor din cauza apei. Nu se gândise că ea se va folosi de baia pe care o solicitase el, dar acum, că o făcuse, putea simţi mirosul săpunului de caise pe care-l folosise. Îl atrăgea suficient încât să vrea să se apropie şi să adulmece, să-şi lipească buzele de gâtul ei şi să se lase învăluit de dulceaţa ei.

El dădu din cap, neînţelegând cum de se ajunsese acolo. Îşi văzuse de viaţa lui, trăind aşa cum o făcea orice nobil, apoi apăruse ea, fără să o invite. Nu ar fi trebuit să aibă de-a face cu ea. Era grija lui Brook, nu a lui. Dane se trezi gândindu-se prea des la ea. Se trezi dorind-o mai mult decât era înţelept. O găsise îngenuncheată în patul lui în mijlocul nopţii, purtând nimic mai mult decât un halat subţire, din pânză. Şi despre ce vorbeau? Despre cum să distrugă un infractor.

Cât de mult îi lipsea vechea lui viaţă! Nu trebuia să-şi piardă vremea gândindu-se la dificultăţile săracilor sau la planurile infractorilor. Viaţa lui Dane fusese constantă şi respectabilă. Fusese, de asemenea, plictisitoare şi predictibilă. Făcuse aceleaşi lucruri zi după zi. Văzuse aceiaşi oameni Participase la aceleaşi evenimente. Ar fi putut juca acest rol cu ochii închişi.

Acum era treaz şi nu era sigur că-i plăcea. Dar cum să se întoarcă? Cum să uite de săraci şi de orfani şi de hoţi? Cum să revină la existenţa lui banală şi familiară? Îşi dorise să aibă parte de aventură. De aceea mersese cu Brook în acea noapte fatidică, atunci când o răpiseră pe Marlowe. Acum avea parte de aventură.

Înghiţi şi-şi drese vocea.

— Poţi repeta ultima parte?

Ea îşi dădu ochii peste cap. El nu o învinuia. Şi el şi-ar fi dat ochii peste cap dacă ar fi fost ea. Suna ca un ticălos fără suflet.

— Am spus că-l voi prinde pe Satin înainte să mă prindă el.

Nu voia să adreseze următoarea întrebare, dar nu putea să o evite.

— Vorbim de crimă?

Ea rămase cu gura căscată.

— Nu sunt o asasină. În plus, cum să-l mătrăşesc pe Satin? Nu am nici o armă în afară de pumnal, iar el mi-l va lua din mână.

— Atunci vrei… să-l mătrăşesc eu?

— Ce? Tu?

Începu să râdă, iar Dane se încruntă. El se încruntă şi mai tare când ea continuă să râdă. Şi să tot râdă.

— De ce ţi se pare aşa amuzantă ideea ca eu să-l omor pe Satin?

Ea strânse din buze şi încercă să pară serioasă.

— Ei, aşa. Serios? Tu să-l mătrăşeşti pe Satin?

Izbucni iar în râs, răsturnându-se pe pat din cauza râsetelor.

— Am pistoale, zise el defensiv. Şi puşti de vânătoare. Pot trage.

— În momentul în care vei pune piciorul în Seven Dials, Satin va şti că eşti acolo. Nu pari defel de-al locului. Nu vei ajunge niciodată suficient de aproape pentru a-l mătrăşi. Dar planul meu nu este să-l omor, cel puţin nu în felul acesta. Ţi-am spus, am nevoie de fratele tău sau de un jandarm ca el. Poate unul care are ceva mizerie sub unghii.

— De ce?

— Pentru că vreau să-l atragă pe Satin, să-l convingă să meargă într-un atac nocturn, să-l convingă pe Satin că este prea bun pentru a refuza. Apoi îl va putea prinde pe Satin în flagrant şi să-l vândă ca pe un taur la Smithfield. Să-l închidă într-o pârnaie.

El presupuse că prin pârnaie se referea la Newgate.

— Jandarmii nu vor face niciodată una ca asta. Am înlăturat genul acesta de corupţie acum trei sau patru ani.

Marlowe râse iar, dar de data asta cam aspru.

— O, ei fac şmecheria asta mereu şi scapă întotdeauna.

— Dar Ministerul de Interne a condus ancheta.

Infractorii au fost prinşi şi deportaţi.

Marlowe dădu din cap, probabil amuzată de naivitatea lui. Şi el credea că ea era cea naivă.

— De ce să munceşti pentru pâinea ta când poţi păcăli vreun puşti să fure pentru tine? Atunci tu eşti eroul când prinzi hoţul, şi mai iei şi banii de la nobili. Toată lumea câştigă. Cu excepţia puştiului.

— Fratele meu nu va participa la o astfel de schemă.

— Nu am zis niciodată că el ar face-o, dar mulţi da. Întrebarea mea este dacă fratele tău mă va ajuta? Ar însemna să-l prindă pe infractorul suprem al bandei Puştii din Covent Street. Am nevoie de cineva priceput, deoarece Satin va şti dacă este tras pe sfoară.

Dane încuviinţă şi rămase tăcut. Ea era deşteaptă. Ştiuse asta, dar nu ştiuse niciodată cât de deşteaptă până în acest moment. Planul ei chiar ar putea funcţiona, dar nu şi dacă l-ar angaja pe Brook în maniera sugerată de ea.

— Deci, îl vei contacta pe fratele tău sau nu? întrebă ea.

— Nu, zise el.

— Deja ţi-am spus cum mă poţi ajuta. Ai refuzat.

— Pentru că planul tău nu va funcţiona.

— Şi ce ştii tu despre asta, Lord Dane? Ai făcut multe şmecherii la viaţa ta, nu?

— Nu, dar chiar tu ai spus că Satin va fi suspicios dacă ai trimite un jandarm.

— Am spus că dacă jandarmul nu va fi convingător.

Acum ea asculta, dar Dane coborî din pat şi veni spre ea.

— Dacă tu ştii despre schemele folosite de Jandarmerie, atunci şi Satin ştie. Ai avea vreodată încredere într-un jandarm, indiferent cât de convingător ar fi?

Ea se holbă la el, gura ei formând o linie subţire.

— Nu.

— Şi crezi că Satin o va face?

Ea se prăbuşi. El îi văzu umerii căzându-i.

— Nu. Ea dădu din cap. La dracu'! Era singura mea speranţă. S-a zis cu mine. Îl privi, cu ochii ei albaştri,

rotunzi şi suspect de sclipitori. El se întreba de câtă forţă avea nevoie pentru a-şi stăpâni lacrimile. Şi cu tine!

— Ba nu! Am zis că nu-l voi aduce pe fratele meu. Nu am zis niciodată că nu te voi ajuta eu.

— Ascult.

Ea îşi puse pumnii în şold, etalând un scepticism pe care el nu-l aprecie.

— Îl voi convinge pe Satin să vină într-o… cum i-ai zis? Spargere? Ea închise ochii.

— Nu va funcţiona niciodată.

— De ce?

— Deoarece va şti cine eşti?

— Cum? Poate că ştie că această casă este a contelui de Dane, dar nu m-a întâlnit niciodată. Aş putea fi oricine. Aş putea fi tânărul fiu al unui duce, care vrea o parte din banii bătrânului. Şi poate că aş avea nevoie de Satin pentru asta.

Ea nu vorbi, ceea ce el consideră a fi un semn bun.

— Chiar tu ai spus că nu m-aş integra niciodată dacă mi-aş arăta faţa în Seven Dials. Aşa că nu voi încerca să mă integrez. Voi merge ca un domn şi voi da de înţeles că sunt în căutarea unui hoţ care să facă treaba pentru mine. Când Satin va muşca momeala…

El se opri. Până aici mergea planul lui.

Buzele lui Marlowe se relaxară puţin.

— Ne putem gândi la partea asta.

Dane zâmbi, dar nu pentru mult timp.

— Noi?

Ea se îndepărtă de uşă.

— Dacă vrei să te asiguri că Satin muşcă momeala, atunci mergem direct la el. Altfel, există şansa de a-l trimite pe Gideon sau pe Beezle pentru asta. Nu m-ar deranja să-l văd pe Beezle spânzurat, dar ceilalţi puşti nu merită asta. Îl voi aduce eu pe Satin. Îi voi spune că am o schemă mai uşoară decât să spargem locul acesta.

— Cum ne vom asigura că nu va trimite pe unul dintre… ăăă… puşti, pentru a face treaba murdară?

— Voi face ca atacul să sune atât de tentant, încât să-

l vrea pentru sine.

— Crezi că va funcţiona?

— Trebuie. Nu avem însă prea mult timp. Ne vom gândi la detalii şi ne vom întâlni cu el mâine-seară.

— Bine. Între timp, vom dormi.

Căscă pentru a accentua sugestia.

— Cum să pot dormi? Am planuri de făcut. Ai face bine să angajezi valeţi în plus, în caz că Satin decide să atace fără avertisment.

Dane dădu din mână indiferent.

— Mă voi ocupa de asta dimineaţă. Acum vom dormi. Se îndreptă spre pat şi puse mâna pe pantaloni înainte de a realiza că ea încă stătea la uşa lui. Rămâi? întrebă el.

Aproape că-şi dorea ca ea să spună da. El chiar voia ca ea să spună da. Ar fi putut încerca să o convingă, dacă nu ar fi ştiut că era cea mai proastă decizie pe care ar lua-o vreodată.

Ei bine, a doua cea mai proastă decizie. Probabil că avea să fie omorât pentru că voia să pună mâna pe Satin. Dane oftă. Îşi dorise aventură.

— Nu rămân. Voiam numai să…

Când ea nu continuă, Dane păru curios.

— Să mai arunci o privire la trupul meu minunat?

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu.

— Voiai un sărut de noapte bună? Aş fi mai mult decât fericit să îţi fac pe plac.

— Nu. Las-o baltă! Voiam să-ţi spun mulţumesc, dar am uitat cât de mult te urăsc.

Cu asta, deschise uşa şi ieşi în grabă. Dane dădu din cap. Probabil că trezise jumătate dintre servitori. Se uită la ceas – ei bine, îi trezise pe cei care încă nu se treziseră şi care nu-şi începuseră ziua.

— Cu plăcere, bolborosi el, dezbrăcându-se şi urcându-se înapoi în pat.

Dură însă mult timp până să adoarmă, pentru că încă mai simţea parfumul ademenitor al săpunului de caisă şi mai auzea ecoul vocii ei.

În dimineaţa următoare – bine, la amiază – se ridică, se îmbrăcă şi se gândi să-i ceară lui Crawford să o trimită în bibliotecă. Dane nu avea nevoie de majordom pentru a-i spune unde era. Ştia deja. Dane merse în salon, conştient că era cam târziu pentru micul dejun, mai ales dacă mama şi sora lui mâncaseră, apoi plecaseră în zori. Când deschise uşa, ea era acolo. Deloc surprinzător, bucătăreasa se asigurase că ea era hrănită. Farfuria era plină ochi în faţa ei şi, după firimiturile din jur, dedusese că nu era prima porţie. Chiar Crawford stătea în colţ, jucând rolul lui preferat de santinelă tăcută.

— Bună dimineaţa, îi zise Dane lui Marlowe.

Ea se încruntă la el şi apoi băgă un alt cârnat în gură. S-a zis cu încercarea lui de a fi politicos! Dane se aşeză în capătul mesei şi Crawford se apropie.

— Ceai, milord?

— În această dimineaţă cafea, Crawford, zise el. Au lăsat contesa şi sora mea vreun mesaj pentru mine înainte de plecare? întrebă el.

Nu voia neapărat să ştie, dar dacă mama lui lăsase vreun mesaj, tot va trebui să-l audă la un moment dat.

— Da, milord. Excelenţa Sa a zis – Crawford se îndreptă ca şi cum era pe cale să dea cele mai importante veşti – că nu se va întoarce până când femeia aceasta vulgară nu va fi dată afară. Îi voi trimite vorbă când lordul şi Lady Lyndon o vor respinge.

Dane privi spre Marlowe. O clipă încetase să mai mestece, dar acum înghiţi şi mai luă o gură de pâine prăjită. Manierele ei la masă erau încă îngrozitoare, deşi nu la fel de rele ca atunci când sosise prima dată. Presupunea că acum nu mai era lihnită.

— Şi dacă lordul şi Lady Lyndon nu o vor respinge? întreba Dane.

Crawford încremeni.

— Contesa nu a lăsat instrucţiuni în acest caz.

El îi turnă cafea lui Dane şi se retrase în colţul său.

Dane sorbi din cafea. Nu-i plăcea prea mult gustul, dar era încă ameţit din cauza unei nopţi lungi, fără prea

multă odihnă. Nu se aştepta să se mai odihnească până când toată pacostea asta cu Satin se va sfârşi. Nu ştia dacă Marlowe dormise noaptea trecută. Purta aceeaşi rochie pe care o avusese cu o zi înainte, iar părul ei fusese pieptănat şi prins într-o coadă simplă. Fie nu-i permisese cameristei să îl aranjeze, fie nu voise să-l prindă sus. O plăcea cu părul desfăcut. Părea mai feminină şi mai puţin capabilă să-i dea un genunchi în zona intimă în orice moment.

— Domnişoară Marlowe, zise el pentru Crawford, cred că noi doi ar trebui să avem o discuţie despre planurile noastre.

— Despre… ce? întrebă ea.

Dane se ridică.

— Dacă vrei, vino în bibliotecă după ce termini de mâncat. Crawford, poţi să vii puţin?

Crawford îi aruncă o privire suspicioasă lui Marlowe şi spuse:

— Da, milord!

Dane deschise drumul spre bibliotecă şi, după ce intrară, închise uşa.

— Vreau să angajezi câţiva valeţi în plus. Numai bărbaţi în care să ai încredere. Poate pe aceia pe care i-am folosit când am avut nevoie de mai mult personal pentru bal sau ceva asemănător. Poţi găsi câţiva oameni?

— Desigur, milord. Inspiră adânc. Pot să întreb de ce? Nathaniel şi Jimmy sunt capabili să aibă grijă de tot ce aveţi nevoie.

Dane se aşeză la birou.

— Nu pun la îndoială abilităţile lor, dar vreau ca oamenii să patruleze perimetrul casei în următoarele zile.

— Vă temeţi de vreo spargere?

Privi înapoi spre salon şi spre Marlowe.

Dane nu voia să-i spună lui Crawford adevărul. Cu cât ştiau mai puţini oameni despre planurile lui cu Marlowe, cu atât mai bine.

— La ultimul bal, noaptea trecută, mai mulţi dintre vecinii noştri au menţionat că li s-au spart casele. Cred că o bandă de hoţi atacă în zonă. Până când vor fi prinşi, vreau

mai multă securitate.

Crawford făcu ochii mari, semn că era şocat.

— O bandă de hoţi, milord? În Mayfair? Nu am auzit nimic despre asta.

Sigur că nu auzise. Dane inventase totul.

— Jandarmii nu vor ca hoţii să ştie că sunt pe urmele lor. Mă bazez pe discreţia ta, Crawford.

— Desigur, milord.

Dane îşi trecu mâna peste biroul oval, de stejar. Stătuse acolo atât de multe ore încât fiecare bucăţică de lemn îi era familiară lui şi mâinilor sale. Ştia fiecare pată de cerneală, fiecare zgârietură, fiecare tăietură.

— Încă ceva, Crawford.

Dane ridică privirea.

— Domnişoara Marlowe, milord.

— Da. Acum, că mama şi sora mea au plecat, este nepotrivit ca noi doi să locuim aici singuri.

Indiferent dacă în casă se afla un întreg regiment de servitori. Societatea avea să-i vadă pe Marlowe – sau pe Lady Elizabeth, dacă asta era – şi Dane ca fiind singuri.

— Chiar dacă ar fi şi Brook aici, deşi Dumnezeu ştie unde a fost în ultima vreme, tot ar fi nepotrivit. Mă bazez pe tine să păstrezi situaţia departe de bârfele publice.

— Voi face tot ce pot, milord. Nu există nici un alt loc unde ar putea merge fata?

— Crawford, dacă este fiica lordului Lyndon, îi datorăm ospitalitate. Nu o voi da afară.

— Sigur că nu, milord.

O bătaie în uşă atrase atenţia lui Dane.

— Mulţumesc, Crawford! Asta este tot!

Crawford încuviinţă şi deschise uşa lui Marlowe. Oftând, Dane o invită înăuntru.

*

Marlowe nu ştia de ce, dar Dane arăta diferit stând în spatele biroului. Mai conte. Poate se obişnuise să-l vadă în pat, pe jumătate dezbrăcat. De fapt, îl prefera astfel, un

gând la care nu voia să reflecteze îndeaproape.

Majordomul, cu chipul inexpresiv ca de obicei, trecu pe lângă ea şi închise uşa în urma lui, lăsând-o singură cu Dane.

— Nu mă place prea mult, spuse ea, ceea ce era evident.

— Nu trebuie să te placă, zise Dane, ridicându-se în timp ce ea înainta. Dacă o va face, va fi cel mai valoros aliat al tău. Oricum i-am dat ordin să angajeze mai mulţi valeţi.

Arătă spre scaunul de lângă biroul lui. Marlowe îşi îndreptă privirea spre el.

— Bine. Dar dacă Satin va vrea să dea spargerea, va găsi o cale. Nu poţi fi pe fază mereu.

— Adevărat, dar dacă totul merge conform planului, nu va trebui să fim. Se încruntă. Realizezi că, atât timp cât tu stai în picioare, sunt obligat şi eu să o fac?

Nu realizase asta. Nimeni nu se ridicase vreodată în picioare atunci când intrase ea în vreo încăpere.

— Scuze! Se aşeză în faţa lui, iar el se afundă în scaunul de la birou. Pare formal, zise ea.

— Poate că este mai bine pentru noi. Avem tendinţa de a deveni... distraşi atunci când discutăm în situaţii mai puţin formale.

Să se sărute. Asta voise să spună prin distraşi. Nu avea să înţeleagă niciodată de ce nu spunea clar ceea ce gândea. Vorbea cu subînţeles mereu, făcând-o să ameţească.

— M-am gândit la planul nostru, zise ea, ridicându-se şi începând să se plimbe. O ajutase mereu să gândească mai limpede atunci când se plimba. Este o tavernă chiar peste drum de adăpostul lui Satin. Am putea lua o cameră acolo. Vom fi suficient de aproape de bandă pentru a şti ce se pune la cale. Îl privi pe Dane şi realiză că el se ridicase iar. O, scuze! zise ea şi se aşeză iar.

Cu un zâmbet forţat, el se aşeză la loc.

— Şi care este numele localului?

— Nu l-aş numi neapărat local. Se numeşte Crama

Unicornul Roşu.

— Interesant.

— Îi cunosc pe soţii care îl deţin. Nu îl plac pe Satin, dar nici nu-l vor trage în piept. Va trebui să avem grijă.

— Mereu. Şi ce se va întâmpla după ce vom avea camera noastră?

— Acolo plantăm sămânţa. Se ridică şi se îndreptă spre rafturi, întrebându-se cum cineva ar fi putut citi vreodată toate volumele de acolo. Cum putea cineva să aibă atâta timp? Ea abia de ştia câteva cuvinte, şi avu nevoie de dureros de mult timp pentru a le pune unul lângă altul. Satin va veni când va auzi că m-am întors. Apoi îi spunem povestea despre duce. Va trebui să faci să pară lovitura perfectă.

— Voi face tot ce pot.

Ea se întoarse. El se ridicase din nou, dar ea nu avea stare să se aşeze.

— Şi nu trebuie să arăţi vreun interes faţă de mine.

— Ce vrei să spui?

Se ridică de la birou, iar ea aproape că-şi dori ca el să rămână acolo. Părea atât de arătos în pantalonii lui bufanţi şi în haina de un albastru-închis. Ghetele erau lustruite, iar lavaliera era perfect legată sub bărbie. Contele de Dane, cu părul căzându-i pe frunte şi cu ochii lui de un căprui profund era în mod clar arătos.

— Adică, nu trebuie să te comporţi ca şi cum ţi-ar păsa de mine. Nu că ai face-o. Adică, nu că ţi-ar păsa de mine.

El păru surprins.

— Crezi că nu-mi pasă de tine?

Ea ridică din umeri.

— Vreau să spun că Satin observă tot felul de slăbiciuni şi le exploatează. Deci, fără sărutări.

Ea se întoarse spre rafturile cu cărţi, simţind că-i ardeau obrajii. Nu ştia de ce discuţia trebuia să-i facă stomacul să i se strângă. Poate că fusese cârnatul stricat.

— Fără sărutări. Înţeleg. Acum se afla în spatele ei, foarte aproape în spatele ei, dacă vocea lui era vreun

indiciu. Ce altceva nu ar trebui să fac?

— Nu interveni pentru mine. Dacă mă ponegreşte sau mă bate, nu trebuie să intervii.

Dane răsuflă din greu, iar ea simţi aerul cald pe ceafa ei.

— Nu pot garanta asta.

Ea se întoarse şi aproape se împiedică de raft. Dane era foarte aproape.

— Trebuie. Nu mă va răni. Cel puţin, nu încă. Încă are nevoie de mine. Sunt în siguranţă cât timp are nevoie de mine.

Dane ridică mâna şi îi atinse obrazul.

— Prin câte trebuie să fi trecut, Marlowe! Îşi trecu degetul peste obrazul ei. Îmi doresc să pot şterge totul.

Ce lucru ciudat spusese! Senzaţia degetului său îi încălzi şi mai rău pielea. Inima ei bătea cu putere acum, şi se temea că nu se simţea bine.

— Nu poţi face asta, zise ea, cu vocea mai grea decât intenţionase.

— Ce să fac?

— Să mă atingi astfel.

— Înţeleg. Ar fi încă un semn că îmi pasă de tine.

— Nu am zis asta. Am spus că nu poţi să laşi impresia că ţii la mine. Nu să nu ţii la mine.

— Şi dacă aş ţine la tine, ce-ar fi? Dacă ţi-aş spune că ţin mult la tine, ce-ar fi?

Ea dădu din cap dezaprobator. Nu ştia ce joc juca el, dar nu voia să înţeleagă. Voia să fugă. Desigur, dacă voia să se îndepărteze, nu exista niciun motiv să nu o facă. El nu-i stătea în cale. Picioarele ei pur şi simplu refuzau să se mişte.

— Nu m-ai crede, nu? Nimeni nu a ţinut la tine vreodată. Nimeni nu o făcuse, cel puţin nu aşa. Gideon era prietenul ei şi făcuse tot ce putuse pentru a o proteja, dar el proteja mulţi puşti.

— De ce ar face-o? zise ea. Sunt un nimeni. Sunt mai rău decât nimeni. Sunt un hoţ.

— Nu pot da socoteală pentru nebunia celor care te-

au întâlnit, dar îţi pot spune de ce ţin eu la tine.

Stătea mult prea aproape, degetul lui făcând cercuri delicioase pe obrazul ei, coborând spre maxilar. Ea îşi dorea ca el să se îndepărteze. Dacă l-ar călca pe picior, nu ar mai fi atât de tandru cu ea. Dintr-un anumit motiv, îşi dorea ca el să-şi păstreze părerea bună despre ea.

— De ce? întrebă ea, ştiind că nu ar fi trebuit să întrebe, dar incapabilă să se oprească.

— De ce te plac? O, am o slăbiciune pentru femeile inteligente.

Nu întâlnesc prea multe.

Degetul lui coborî pe gâtul ei, atingându-i pielea până când ea începu să tremure.

— Crezi că sunt inteligentă?

— Poate şireată este cuvântul mai potrivit.

Ea se încruntă.

— Nici nu ştiu să citesc.

— Vei învăţa imediat. Ştii ce altceva îmi mai place la tine? Degetele lui îi mângâiau gâtul, alunecându-i pe umăr. Îmi place că nu eşti pretenţioasă.

— Asta e de bine?

— În lumea mea, foarte bine. Şi, spre deosebire de majoritatea femeilor pe care le ştiu, tu ai poftă de mâncare.

— Vrei să spui că sunt flămândă?

— Exact.

Mâna lui alunecă pe braţul ei, cuprinzându-i mâna în mâna lui caldă.

— Dar Crawford a zis că am manierele unui porc.

Dane râse.

— Şi nu i-ai tras una?

— S-a mişcat prea repede.

Râse şi ea.

Dane inspiră încet.

— Şi, desigur, mai este şi altceva.

— Altceva?

— Zâmbetul tău. Eşti frumoasă când zâmbeşti.

Îi strânse mâna, iar ea privi în jos la degetele lor împreunate.

— Dacă vrei să-l convingi pe Satin că nu-ţi pasă de mine, nu ar trebui să faci asta.

— Să te ţin de mână? Dar asta?

Îi dădu drumul mâinii şi o cuprinse de talie, trăgând-o mai aproape de pieptul lui lat şi de căldura trupului său. Mirosea uşor a săpun şi a mosc.

— Nu este o idee bună.

— Nu? Se aplecă şi o sărută pe frunte, pe pleoape, pe nas şi pe obraz. Nici asta nu ar trebui să fac.

— Sub nicio formă.

— Şi asta – îşi trecu buzele peste ale ei – este o idee foarte proastă.

Ea bolborosi ceva greu de înţeles, deoarece nu mai putea gândi. Buzele, ca şi trupul lui, erau calde. Aveau gust de cafea, zahăr şi frişca. Palma lui îi cuprinse spatele, iar ea simţi mici fiori acolo unde degetele lui apăsau pe piele. Gura lui o revendică pe a ei, limba pătrunzându-i pentru a o gusta şi a o face să-şi dorească mai mult. Când sfârşi sărutul, amândoi rămăseseră fără aer.

— Ne ajută să facem asta acum, zise el. Pentru a avea regulile clare.

— Asta a fost fără îndoială contrar oricăror reguli.

— Fără sărut pe buze. Am înţeles. Dar aici?

Îi atinse gâtul, apoi continuă cu buzele. Ea aproape tresări la senzaţia provocată.

— Fără…

Dar nu termină, căci buzele lui alunecară spre ceafă, spre lobul urechii. Apoi alunecă înapoi, sărutând cu tandreţe scobitura de la baza gâtului.

— Asta este permis? întrebă el, respiraţia lui gâdilându-i uşor pielea.

— Nu.

— Să mă opresc?

Era răspunsul greşit. Ar fi trebuit să spună da, dar nu putea gândi. Capul ei era ameţit de boala misterioasă şi părea să nu poată lua o decizie înţeleaptă. Buzele lui se simţeau atât de plăcut pe pielea ei, atât de calde şi delicioase. Chiar nu voia să-l oprească.

El se aplecă, buzele lui răsfăţându-i decolteul modest al rochiei ei albastre. Degetele lui pipăiră agrafele mici care strângeau corsetul şi o privi. Ochii lui căprui erau mari, plini de dorinţă, dar şi jucăuşi. Îi amintea de un puşti neastâmpărat.

Apoi îi desfăcu prima agrafă.

Şi ea făcu ochii mari.

— Vrei să mă opresc? întrebă el în timp ce îndepărta o altă agrafă.

Privirea lui era asupra ei şi nu asupra a ceea ce făcea, dar ea putea vedea linia pielii pe care o expusese, putea simţi materialul lărgindu-se acolo unde înainte îi ţinea strâns sânii.

— Eu…

O altă agrafă căzu victimă.

— Da?

— C-ce ai de gând să faci?

— Să te sărut. Încă o agrafă se desfăcu, iar corsetul ei se deschise. Nimic mai mult.

El îndepărtă materialul de pe sânii ei. Ea era încă îmbrăcată. Purta corset, cămăşuţă pe sub rochie, dar era foarte conştientă că, din cauza corsetului, sânii ei erau împinşi deasupra liniei cămăşuţei. Acum o dureau inconfortabil. Îi simţea grei, iar sfârcurile erau tari şi sensibile.

Mâinile lui calde alunecară, curbându-se pentru a se opri de-o parte şi de alta a pieptului ei, chiar pe coaste şi direct sub sâni.

— Pot? întrebă el, ca un gentleman. Da, se gândi ea. Orice întreba el. Răspunsul era da. Pot… Ea nu putea să rostească vreun cuvânt. Limba ei părea stângace în propria-i gură. Pot să te sărut? Unul dintre degetele lui se ridică, atingându-i sfârcul. Aici?

— Da, şopti ea.

— Bine, zise el. Cred că aş fi murit dacă ai fi spus nu. Îşi coborî buzele şi atinse sânii ei. Pielea ei era înfiorată şi simţi un val de căldură în zona intimă. Cu limba, el trasă o cale spre cealaltă parte şi-i oferi săruturi mici, chinuitoare.

La un moment dat ea-l apucă de braţe şi îşi înfipse degetele în ele, folosindu-se de forţa lui pentru a rămâne în picioare. Îşi simţea picioarele moi. Judecând după simptome, probabil că avea ciumă.

El îşi afundă limba în şanţul din decolteu, iar ea gemu discret. Inexplicabil, îşi arcui spatele, împingându-se spre el.

— Mai mult? întrebă el.

Ea ar fi trebuit să spună nu, dar voia să vadă ce altceva avea el să facă.

— Dacă Satin suspectează…

— Nu este aici, zise Dane, iar ea îi simţi respiraţia caldă pe piele. Şi vreau să te văd. Pot să te văd?

O privi din nou insistent şi aşteptă la fel de răbdător răspunsul ei. Marlowe ştia că, dacă avea să-i spună nu, el se va opri. Niciodată nu ar fi siluit-o, deşi era suficient de puternic pentru a o domina. Nu că ar fi avut nevoie de prea multă forţă, luând în considerare situaţia ei din acel moment.

— Da, se auzi ea spunând.

— Mulţumesc, răspunse el. Ea aproape vru să-l lovească cu politeţea lui, dar apoi el se ridică şi-i trase cămaşa în jos, dezgolind-o. Ea se gândi că el avea să-şi afunde faţa în pieptul ei, aşa cum văzuse bărbaţii făcând cu femeile uşoare de la Crama Unicornul Roşu, dar Dane nu se mişcă deloc. O privea numai, şi o privi atât de mult, încât ea începu să creadă că ceva nu era în regulă.

— Ştiu că sunt mari. Prea mari, zise ea.

Vru să-şi tragă înapoi cămaşa, dar el îi prinse mâna.

— Sunt perfecţi, zise el. Privirile li se întâlniră. Tu eşti perfectă.

— Nu, nu sunt. Şi nici ei nu sunt perfecţi. Sunt o pacoste, mai ales când trebuie să arăt ca un băiat.

— Dar nu vreau să arăţi ca un băiat, zise el. Ai trupul unei femei cu toate curbele ei. O mână îi mângâia formele, încălzind-o. Şi delicateţea… Îi cuprinse sânii cu palmele şi strânse cu blândeţe. Şi fermitatea… Unul dintre degetele lui mângâie sfârcul, făcând-o să geamă. Mai mult decât orice,

îmi plac sfârcurile tale, zise el. Sunt tari şi roz şi aşteaptă să le sărut. Pot să te sărut aici?

Degetele lui îi mângâiau sfârcurile, iar ea se gândi că va muri din cauza plăcerii provocate de atingerea lui.

— O, da!

El zâmbi şi îi privi din nou pieptul şi sfârcurile.

— Mai întâi te voi săruta aici. Îşi trecu buzele peste sânii ei, în jurul lor şi sub ei. Ea tremura în timp ce el repeta gestul de cealaltă parte. Apoi degetul lui îi mângâie din nou un sfârc, masându-l circular, iar gura lui umedă, caldă, îl revendica pe celălalt. La început limba lui îi răsfăţa pielea, rotindu-se şi mişcându-se brusc, până când ea rămase fără aer. Apoi, chiar când degetele lui ciupiră sfârcul expus, buzele lui începură să-l sugă delicat pe celălalt.

Un val de plăcere pură o cuprinse, iar ea gemu incontrolabil. El o sprijini de rafturile cu cărţi, iar ea putea simţi cotoarele volumelor reci şi tari pe spatele ei înfierbântat. El linse din nou, apoi degetul lui îi înlocui limba, gura lui punând stăpânire pe celălalt sfârc. Îl simţea chiar mai bine decât pe primul, iar ea nu putea să se abţină să nu-şi dea capul pe spate, împingând cărţile mai adânc în raft.

— Eşti atât de încântătoare, zise Dane, ridicându-şi buzele. Ea deschise ochii şi văzu că el o privea. N-ai idee cât de mult te vreau în acest moment.

— Arată-mi, zise ea, cu vocea guturală, în timp ce mâinile lui îi palpau din nou sânii.

— Mi-ar plăcea, dar nu am de gând să te am aici, lipită de un raft de bibliotecă.

Ea închise ochii şi apoi îi deschise, încercând să-şi limpezească mintea. Ce făcea? Nu era o femeie uşoară. Nu voia o burtă umflată sau un plod de care să aibă grijă.

— Nu putem să facem asta.

El nu o contrazise. Încuviinţă numai şi îi dădu drumul. Cu grijă, ridică bluza şi încercă să-i ajusteze corsajul. Ea îi îndepărtă mâinile.

— Mă descurc!

Nu observase că el aşezase agrafele pe raft, dar acum

le adună şi i le înmână fără cuvinte. Apoi îi întoarse spatele, iar ea bănui că-i oferea intimitate în timp ce ea-şi aranja rochia. Degetele ei tremurau în timp ce încerca să fixeze hainele, dar în cele din urmă reuşi. Între timp, obrajii ei se răciseră şi nu se mai simţea atât de sufocată.

— Ar trebui să vorbim despre planurile noastre, zise el, stând în continuare cu spatele la ea. Cu cât vom începe mai repede, cu atât vom termina mai repede asta.

Ea voia să-l întrebe ce voia să spună prin asta. Relaţia lui cu ea sau beleaua cu Satin? Nu-l întrebă. În schimb, spuse:

— Te poţi întoarce acum. Dacă eşti gata, putem pleca imediat ce-ţi împărtăşesc planul.

Capitolul 13

Două ore mai târziu, Dane stătea în faţa Cramei Unicornul Roşu, convins că era nebun. Se gândea că mai fusese de vreo două ori în Seven Dials cu treabă, dar nu fusese niciodată genul de gentleman care să viziteze bordelurile. Ştia că tinerii se bucurau de genul acesta de activităţi. Le plăcea pericolul sau schimbarea de peisaj sau conştientizarea faptului că sfidau dorinţele părinţilor lor. Lui Dane îi plăceau confortul, coniacul bun şi liniştea.

Era prea târziu pentru linişte. Mama lui plecase din Casa Derring îmbufnată, iar Marlowe fusese elementul distructiv din viaţa lui din momentul în care pusese ochii pe ea. O singură privire aruncată Cramei Unicornul Roşu, şi se îndoi că avea să aibă parte de confort sau de coniac bun înăuntru. Niciodată nu fusese însă genul care să fugă de îndatoriri. Nu o putea lăsa pe Marlowe să se descurce cu Satin singură, iar Dane nu putea risca să-i fie casa prădată din nou, mai ales când mama şi sora lui ar putea fi acasă. Satin trebuia să fie oprit, iar Marlowe credea că ştia cum să facă asta. Dane nu era pe deplin sigur de planul ei, dar îşi cunoştea rolul. Era fiul cel mic al ducelui de Yorkshire. Din

câte ştia el, nu exista niciun duce de Yorkshire, dar Marlowe nu părea să îşi facă griji în această privinţă. Zisese că titlul părea important şi bogat, iar Dane se îndoia că Satin era genul care să-l citească pe Debrett.

Aşa că stăteau acolo, în faţa unei cârciumi din Seven Dials. Ea se oprise pentru a lua pulsul, zisese ea, iar el privi în jur şi îşi înfrână dorinţa de a-şi duce o batistă la nas. Mirosul era insuportabil. Resturi menajere zăceau în stradă aruncate a întâmplare de locuitori. Maldărele de gunoi şi mizerie reprezentau obstacole sau locuri potrivite pentru locuitorii din mahala. Dane avea sentimentul că fiecare rezident era afară. Copiii erau peste tot, roind pe străzi, părând, indiferent de scop, că se odihnesc oriunde s-ar fi aşezat. Fusese acostat de prostituate cel puţin de şase ori de când trecuseră pe lângă coloana mare care marca intrarea în Seven Dials. Marlowe, care era acum îmbrăcată ca un băiat, în pantaloni şi cămaşă largă, le izgoni pe femei, uneori spunându-le pe nume. Cea mai recentă altercaţie, cu o femeie căreia Marlowe îi spusese Cal ajunsese aproape la bătaie. Marlowe îi arătase pumnalul, iar femeia se retrăsese, bombănind.

Dane se întreba ce ar fi făcut dacă Marlowe nu ar fi intervenit. Oare ar fi fost obligat să cedeze în faţa ameninţătoarei Cal? Se înfiora. Mai avea vreo trei dinţi în gură, ceva care se mişca prin părul ei murdar şi răni deschise pe faţă. Nu credea că ar fi putut duce la capăt actul nici măcar dacă ea l-ar fi plătit pe el.

Fusese buzunărit de câteva ori, de asemenea, şi nu era sigur dacă încă mai avea batista. După ce primul hoţ de buzunare îi luase geanta, Marlowe merse după băiat şi o recuperă. Nici ea nu i-o dădu înapoi. În celelalte dăţi doar îi izgoni pe copii, înainte ca el să realizeze că fusese luat la ochi. Atât de mulţi copii cerşeau şi furau.

Ar fi trebuit să privească în jur şi să se simtă răzbunat. Nu asta argumenta în Parlament? Că mahalalele reprezentau teren pentru sporirea infracţiunilor, erau pline de bărbaţi leneşi şi de femei care ar prefera să fure decât să muncească onest o zi? Dar, uitându-se în jur, la numărul

impresionant al celor care sufereau, simţi că-i vine rău. Era copleşitor. Anglia se presupunea a fi cea mai măreaţă naţiune din lume. De ce li se permitea acestor oameni să trăiască astfel în capitala naţiunii? Şi de ce nu-i păsase înainte?

— Vino, spuse Marlowe în cele din urmă, arătând spre uşa localului. Toţi dorm acum, dar Satin de obicei pune un paznic. Dacă am fost văzută, nu vom fi singuri mult timp.

Dane o urmă în taverna întunecoasă, aplecându-se pentru a trece prin arcada joasă. Lumânări ieftine ardeau înăuntru, umplând încăperea cu miros de seu, dar îi venea încă greu să vadă pe unde păşea.

— Nu par să doarmă toţi, zise el, referindu-se la vreo şase bărbaţi din tavernă şi la prostituata care căuta să-şi etaleze talentele.

Străzile erau pline de viaţă.

Marlowe dădu din cap.

— Aşteaptă numai până la căderea nopţii. În câteva ore, mulţimile vor fi atât de mari, încât va trebui să dai din coate ca să poţi trece. Lasă-mă să vorbesc cu Barbara şi să obţin o cameră. Se îndepărtă, lăsându-l singur în centrul tavernei.

Prostituata veni la el ca musca pe un câine.

— Salut, şefule! Ea se apropie şi-i mângâie haina cu mâna. Arăţi ca un domn care ştie să se distreze. Marge este o distracţie bună.

Îşi linse buzele într-un mod în care el se gândea că se presupunea a fi lasciv, dar fata era dureros de slabă şi mai tânără decât sora lui. Arăta mai sănătoasă decât cea pe care Marlowe o numise Cal, dar nu cu mult.

— Ai mâncat astăzi? întrebă el.

Marge păru surprinsă.

— Mă gândeam că dacă-mi dai un penny, mi-aş putea lua ceva de mâncare, şefule!

— Comandă tot ce vrei, zise el. Plătesc eu.

Ea îl privi imediat suspicioasă.

— Şi ce trebuie să fac în schimb?

— Nimic. Nu sunt interesat de serviciile tale. Pari

numai înfometată.

— Şi eu sunt înfometat, şefu', spuse un bărbat de la o masă din apropiere.

— Iar mie mi-e sete, strigă un bărbat masiv cu un strat subţire de mizerie pe haine. Poate ne poţi cumpăra tuturor un pahar cu Blue Rain şi o farfurie cu carne şi cartofi.

Dane văzu că făcuse un pas greşit. Dacă refuza, bărbaţii sigur nu aveau să accepte cu uşurinţă.

— Nu cumpără nimic nimănui, zise Marlowe. Cumva, ajunse lângă el din nou şi, de data asta, aduse o femeie în vârstă, îmbrăcată într-o rochie curată şi cu şorţ. Este cu mine şi nu are un cent la el. L-am salvat de banda din St. Giles… I-au furat tot, i-au mai lăsat numai hainele de pe el.

Câţiva clienţi vociferară, iar Marge îi scuipă pe cizme înainte ca Marlowe să îi arunce o privire care o puse pe fugă.

— Ce faci? îi şopti Marlowe. Încerci să-i provoci să-ţi ia gâtul? Suntem aici să-l întâlnim pe Satin, nu să atragem fiecare prostituată şi tâlhar din zonă.

— Greşeala mea, zise Dane, gesticulând neputincios. Voiam numai să ajut.

— Nu o face!

Femeia de lângă Marlowe îşi drese vocea, iar Marlowe se întoarse spre ea.

— Lord Maxwell, ea este Barbara.

Barbara făcu o reverenţă decentă.

— Excelenţă! Sunt onorată să vă am în localul meu. Marlowe zice că aveţi nevoie de o cameră.

— Da. Ai ceva disponibil?

— Desigur! Vă voi da cea mai bună cameră din casă. Staţi numai să-mi trezesc putoarea de bărbat. Odată ce se trezeşte, este a voastră.

Apoi plecă.

Dane tresări.

— A vrut să spună că ne dă camera ei?

Marlowe ridică din umeri.

— Probabil este cea mai bună pe care o are. Nu-ţi face

griji, zise ea, arătând spre o masă liberă. Nu vom sta suficient de mult ca să-i deranjăm şi oricum îi plăteşti pentru ea. Nu o voi trage pe sfoară pe Barbara. Este o prietenă.

Dane îşi sprijini mâinile pe masă, apoi le ridică, ştergându-şi degetele acum lipicioase.

— Ce facem acum? Aşteptăm?

Ea încuviinţă şi se sprijini de spătarul scaunului, arătând ca şi cum ar fi fost obişnuită să aştepte. Cu şapca ce-i acoperea părul ei lung, brunet şi cu haine de băiat, nu semăna deloc cu femeia cu care dansase la balul familiei Abingdon noaptea trecută. Ochii ei albaştri, ageri, erau umbriţi de şapcă, şi-şi ţinea privirea în jos, părând să ştie că ar fi putut să o trădeze.

Oare se gândise vreodată că ea ar putea fi o contesă fermecătoare? Poate că nu o spusese cu voce tare, dar ideea îi trecuse prin minte. Era prima femeie pe care o întâlnise şi care-i stârnise interesul dincolo de o noapte de plăcere pasageră. O plăcea sincer şi, văzând-o în acest mediu, o respecta. Nu avea cum să fie uşor să supravieţuiască în aceste condiţii, dar ea o făcuse. Era neînfricată, încrezătoare şi vicleană. Niciodată nu întâlnise o femeie ca ea şi nici nu credea că o va mai face.

Gândurile lui se sfârşiră brusc când bărbatul acoperit de un strat fin de mizerie şi mirosind a ceva putrezit se aşeză pe scaunul liber de la masa lor.

Marlowe ridică privirea.

— Dispari, Bentoit!

— De ce? Sunt numai politicos. Nu te-am mai văzut prin zonă de ceva vreme, Marlowe. Ai un plan nou?

— Nu este treaba ta.

— Poate prietenul tău mă poate ajuta cu afacerea mea. Poate are prieteni care au nevoie de serviciile unui bărbat ca mine.

Bentoit arătă spre Dane.

— Nu, nu are.

Dane îşi drese vocea, care îl zgâria din cauza fumului din încăpere. În sfârşit un bărbat interesat de muncă. Dane

simţi că ar trebui să se arate interesat.

— Ce fel de muncă prestezi, domnule Bentoit?

Pieptul lui se ridică.

— Jefuitor de morminte, milord. Cel mai bun.

— Jefuitor de morminte?

— Fură din morminte, exclamă Marlowe. Cel mai răi dintre cei răi. Nu ştiu de ce Barbara îl lasă să intre. De ce nu mergi la Norocul Războiului, cu ceilalţi de teapa ta?

Bentoit adulmecă.

— Pute prea rău.

— Tu puţi rău, zise Barbara, venind în spatele lui. Dispari!

Bombănind, Bentoit plecă. Barbara făcu iar o reverenţă.

— Camera dumneavoastră este gata, milord.

— Mulţumesc.

Jefuitori de morminte? Hoţi de buzunare? Dane se simţea de parcă ar fi păşit într-o altă lume. Probabil că o făcuse. Se ridică şi le urmă pe Marlowe şi pe Barbara într-o zonă chiar şi mai întunecoasă a clădirii. Barbara ţinea o lumânare, altfel s-ar fi înecat în întuneric total. La capătul holului lung, ea deschise o uşă şi descoperi o cameră mică, un pat făcut în grabă, un scaun plin cu haine şi un şifonier zgâriat.

— Aici este, zise ea, părând mulţumită de sine. Dacă aveţi nevoie de ceva, strigaţi.

Marlowe intră, dar Dane ezită.

— E vreun felinar?

— Nu, zise Barbara, dar puteţi păstra lumânarea mea dacă vreţi să plătiţi în plus.

— Nu, zise Marlowe în acelaşi timp în care Dane zise „da”.

El îi aruncă o privire lui Marlowe.

— Ba da, replică el şi luă lumânarea de la Barbara. Ea plecă închizând uşa în urma ei, iar Dane ţinu lumânarea ridicată, apoi o coborî repede. Mai bine să nu vadă camera îndeaproape. Crezi că am putea cere măcar aşternuturi curate?

Marlowe dădu din cap.

— Sunt paralele tale.

— Nu-mi place nici mizeria, nici întunericul.

— Obişnuieşte-te cu ele, zise ea. Seven Dials are din plin din amândouă, şi nimic altceva.

— Cum ai trăit aici?

Ea ridică din umeri, îndepărtă hainele de pe scaun şi se aşează.

— Nu e atât de greu, dacă nu cunoşti condiţii mai bune. Lucrurile pe care le ai tu – mâncarea, patul… Păru să se împotmolească, apoi continuă: Covoarele tale. Nu am ştiut că oamenii pot trăi aşa. Am mai intrat în case când Satin mă trimitea în atacuri de noapte, dar nu erau nici pe departe precum casa ta. Acum mă întreb cum o să mă mai întorc la viaţa asta.

— Nu te vei întoarce, zise Dane. După ce scăpăm lumea de Satin, nu te vei mai întoarce niciodată aici.

Ea îl privi îndelung.

— Vrei să spui dacă lordul şi Lady Lyndon mă vor primi.

Nu, asta nu era deloc ce voia să spună Dane.

— Am spus niciodată şi am vorbit serios.

— O, serios? Şi unde voi trăi? Cu tine?

Dane realiză că nu se gândise prea departe. Vorbise mânat de emoţie, nu de logică, ceea ce nu-i era deloc caracteristic.

— Sunt sigur că-ţi voi putea găsi un loc pentru a trăi.

Ea îl privi confuză.

— Ca amantă a ta? Nu sunt curtezană şi nu voi fi plătită să mă culc cu tine sau cu un alt bărbat.

— Nu asta am vrut să spun. Trebuie să ştii că nu aş sugera niciodată asta.

— Şi tu trebuie să ştii că nu am de ales decât să mă întorc şi să trăiesc ca înainte.

Acum se enervase.

— Preferi să furi decât să munceşti cinstit?

— Să muncesc cinstit? Cu cât îţi plăteşti anual cameristele? Cu şase lire? Opt? Pot face atât într-o lună – o

noapte, dacă totul merge bine. Aş putea câştiga mai mult de atât cerşind. De ce crezi că atât de mulţi preferă să stea pe stradă, cerşind? Deoarece munca cinstită este departe de a fi cinstită, când singurul care profită este bogatul care dă de lucru.

Avea dreptate. Dane ştia şi ura să accepte asta. Chiar dacă ea ar fi fost bărbat, nu ştia să facă nimic şi, în condiţiile astea, n-ar fi trebuit să se aştepte să găsească o slujbă decentă. Oponenţii lui din Parlament argumentaseră asta, dar le închisese gura sau se făcuse că nu-i aude. Nu mai putea ignora adevărul.

— Nu am de ales, zise ea în cele din urmă.

— Îţi vom găsi o altă oportunitate.

O bătaie discretă se auzi în uşă, iar Dane o privi pe Marlowe, care deja avea pumnalul în mână.

— Cine este? întrebă ea.

— Un prieten.

Era vocea unui bărbat, ceea ce-l făcu nervos pe Dane. Barbara trebuia să-i cheme dacă Satin sau unul dintre băieţii lui intra în local.

Marlowe nu părea tulburată. Chipul ei se transformă într-un zâmbet fericit, care îl uimi pe Dane, şi se grăbi la uşă. O deschise şi se aruncă în braţele bărbatului aflat de cealaltă parte. Dane vru imediat să-l omoare pe individ. Poate că bărbatul simţi ceva din animozitatea lui Dane, deoarece privirea lui o întâlni pe a lui Dane. Era înalt şi slab, cu părul negru şi haine jerpelite. Pielea lui era închisă la culoare, fie din cauza mizeriei, fie pentru că stătuse prea mult pe afară şi avea o cicatrice urâtă la tâmplă, care îi cresta sprânceana. Părea tânăr, deşi nu la fel de tânăr la Marlowe.

— Gideon, presupun, zise Dane.

Bărbatul râse dispreţuitor.

— Ce ştii despre asta?

Marlowe se dădu în spate, iar el o privi.

— Cine este filfizonul ăsta? Un bogătan?

— Nu. Marlowe îl privi pe Dane, iar el observă că ea nu se îndepărtă din îmbrăţişarea bărbatului. Dane vru să o

înşface de acolo. Nu-i plăcea să vadă că este atinsă de mâinile murdare ale altui bărbat. Pot să-ţi explic, dar mai bine am merge în altă parte să discutăm.

Dane arătă înăuntru.

— Putem vorbi aici.

Marlowe şi Gideon dădură din cap, iar Dane simţi cum i se aprinde faţa.

— Dacă vreţi să fiţi singuri, zise el, pot ieşi la o plimbare.

— Nu! zise Marlowe repede. Jumătate din St. Giles va fi grămadă pe tine. Este o uşă care dă spre aleea din spate. Vom merge acolo. Ea începu să se îndepărteze, dar Dane o prinse de cot şi o băgă înapoi în cameră. Gideon înaintă, ca pentru a o proteja, dar ea ridică mâna, oprindu-l pe băiat.

Dane o luă deoparte şi şopti:

— Nu-mi place ideea că pleci cu el.

— Este un vechi prieten, zise ea, aruncându-i o privire lui Gideon. Nu este niciun pericol.

— Lucrează pentru Satin.

Ea dădu din cap dezaprobator.

— Îl place pe Satin la fel de puţin ca noi. Trebuie să ne asigurăm că Sir Brook a primit mesajul nostru. Îi pot cere lui Gideon să facă asta.

— Atât de multă încredere ai în el? întrebă Dane.

— Cu preţul vieţii mele.

Se îndepărtă iar, dar Dane tot nu-i dădu drumul braţului. Bruscând-o, o trase spre el.

— Ai grijă!

Îşi apropie buzele şi, fără să aştepte permisiunea ei, îi acoperi gura cu a lui. Sărutul era lung, profund şi posesiv. Se comporta ca un idiot. Ştia asta, dar părea să nu se poată abţine. Trebuia să arate că era a lui.

Ea nu-i răspunse la sărut, dar nici nu i se opuse, şi când el se îndepărtă, obrajii ei erau roşii, iar respiraţia greoaie.

— De ce… ai făcut asta? întrebă ea.

— Ca să nu mă uiţi. Voi fi aici, aşteptându-te. Încet, îi dădu drumul braţului. Ea rămase lipită de el îndelung, apoi

se îndepărtă şi ieşi prin uşa deschisă. Gideon stătea în uşă, iar privirile celor doi bărbaţi se întâlniră.

În cele din urmă, o urmă pe Marlowe, iar Dane se aşeză pe scaun şi se înjură pentru cât de prostesc se comportase.

*

— Ce dracului a fost asta? întrebă Gideon când ajunseră pe aleea întunecoasă. Mirosea mai rău decât îşi amintea Marlowe şi era aproape la fel de întuneric ca în camera fără ferestre, deşi se aflau afară şi ar fi trebuit să fie lumină. Ea fu atentă pe unde calcă în timp ce se îndepărta de uşă, întorcându-se cu faţa spre Gideon.

— Nimic, zise ea. Unde este Satin? Spune-mi toate veştile!

— Satin? Toate bune.

Ea se relaxă puţin. Gura lui Gideon se subţie.

— Cu filfizonul ăla, mie nu mi s-a părut că nu era nimic.

Marlowe răsuflă din greu. Nici ei nu i se păruse. Inima ei bătea cu putere. Poate că Dane o îmbolnăvise. Se simţise bine până când o sărutase el.

— Nu trebuie să-ţi dau explicaţii. Şi tu ai sărutat multe fete.

— Fete, da, dar nu am sărutat niciodată pe una dintre ai lor.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— O, nu vrei să vorbeşti despre asta, zise Gideon, luând-o peste picior cu un accent de nobil. Eşti prea mare şi tare acum pentru mine.

— Nu! Nu văd însă ce legătură are faptul că l-am sărutat pe Dane.

— Atunci lasă-mă să-ţi explic, zise Gideon, apropiindu-se. Este unul dintre ei. Te va folosi şi se va descotorosi de tine. Am văzut-o de sute de ori.

— Şi eu. Crezi că sunt atât de proastă? Nu aş cădea niciodată în acea capcană. Nu sunt amanta lui.

— Atunci, de ce te-a sărutat?

Ea ridică din umeri. Era o întrebare pe care şi-o tot punea.

— Nu ştiu.

— Poate n-oi vrea tu să fii amanta lui, dar el are alte gânduri.

— Atunci va fi foarte dezamăgit.

Gideon încuviinţă, analizându-i chipul.

— Eşti drăguţă, spuse el în cele din urmă.

Marlowe simţi cum căldura îi explodă în obraji şi îşi lăsă capul în jos.

— Ai băut? întrebă ea.

Gideon îi ridică obrazul.

— Nu. Adică, mereu am ştiut, dar acum te văd fără toată mizeria, văd cât de frumoasă eşti. Înţeleg de ce te vrea.

Ea pufni.

— Tu niciodată nu m-ai vrut.

Oftând, îşi acoperi gura. Nu voise să o spună cu voce tare, dar nu mai putea să retragă cele spuse. Acum el ştia că ea ţinuse la el mai mult decât ca la un prieten. Oare mai simţea astfel? În ultima vreme, nu putea decât să se gândească la Dane.

Gideon dădu din cap dezaprobator.

— Deoarece nu am fost niciodată suficient de bun pentru tine

— O, iar el este prea bun.

— Crezi că se va însura cu tine?

— Sigur că nu! Este un conte! Locuieşte în Mayfair.

Gideon miji ochii.

— Deci el este. Am zis eu.

— Ce înseamnă asta?

— Satin e jos.

— Ştiu. M-a găsit în grădină la balul ducesei.

Gideon o privi neîncrezător, iar Marlowe râse.

— Ştiu. Îţi vine să crezi? Eu, la bal!

— Nu este atât de greu, dacă mi te imaginez în rochie.

— Satin m-a găsit şi m-a ameninţat. Vrea să spargă casa contelui şi vrea ajutorul meu.

— Dar tu eşti îndrăgostită de conte şi nu vrei să-l ajuţi.

— Nu fi nebun! Nu sunt îndrăgostită de el! Dar nici nu vreau să-i fac rău. Este... diferit. Şi sora lui este blândă şi dulce. Nu vreau să le fac rău. Privi în spatele ei. Am obosit să fiu tâlharul lui Satin. Vreau o cale să scap de el.

Gideon inspiră adânc.

— Te vei trezi într-un sicriu.

— Sunt deja moartă, zise ea. Satin nu mă va lăsa niciodată să plec. Mă va omorî înainte să mă lase liberă şi, dacă stau cu el, cât crezi că va mai dura până va avea o criză de furie şi mă va omorî, aşa cum a făcut cu Sammy sau cu Zachariah?

Gideon lăsă privirea în pământ. Niciodată nu rosteau numele morţilor cu voce tare. Niciodată nu vorbeau despre ce se întâmpla când cineva se opunea lui Satin, dar toţi îi văzuseră pe băieţii bătuţi măr, apoi aruncaţi în râu ca nişte gunoaie.

— Nu trebuie să mă mărit cu Dane, zise Marlowe. Am altă şansă. Îţi aminteşti de jandarm? Cel care a crezut că sunt Elizabeth? Este fratele lui Dane. Crede că sunt fiica pierdută a marchizului de Lyndon.

— Eşti?

— Nu ştiu, dar e o şansă de a afla. Se opri şi înghiţi în sec. Sari în barca mea?

Gideon inspiră, apoi expiră. Îşi băgă mâinile în buzunare şi începu să frământe ţărâna cu degetele de la picioare.

— Spune-mi planul şi voi face tot ce pot.

Ea îl îmbrăţişă, dar el nu-i răspunse. Repede, rezumă planul, iar Gideon încuviinţă.

— S-ar putea să meargă. Va accepta jandarmul?

— Este fratele lui Dane. I-am trimis un bilet să ne întâlnim mâine-seară. Vrei să vezi dacă l-a primit?

Gideon arătă de parcă s-ar fi înecat.

— Vrei să caut un jandarm?

— Nu te poate pedepsi pentru asocierea cu Satin. Jandarmii făceau tot felul de lucruri lipsite de scrupule, iar Gideon o ştia la fel de bine ca ea. Ea nu avea decât să spere că instinctele ei în privinţa lui Brook nu erau greşite.

— Voi merge. Vei mai fi aici când mă voi întoarce?

Ea încuviinţă.

— Am închiriat o cameră la Barbara.

Gideon păru contrariat.

— Un pat şi tot tacâmul. Avansezi pe scara socială. Se apropie şi o sărută delicat pe obraz. Pielea se înfioră, dar nu o făcu să se simtă bolnavă. De asemenea, nu simţi scânteile.

— Ţine ochii deschişi, Marlowe!

— Aşa fac mereu.

— Nu numai cu Satin, ci şi cu filfizonul!

Ea dădu din mână cu indiferenţă la sfatul lui.

— Îi pot face faţă.

Ea o porni spre uşa din spate, să intre în local, dar Gideon păşi în faţa ei.

— Încă un lucru. Nu cred că este prea bun pentru tine. Dacă nu te pune pe tine pe primul loc, atunci nu este suficient de bun.

Cu asta, dispăru în umbră, pe alee.

*

Gideon se plimba pe străzile familiare din Londra cu mâinile în buzunar şi privirea în pământ. Voia ca toţi să vadă un om plimbându-se, nu căutând atenţie sau belele. Nu ştia unde-l putea găsi pe acest Brook, dar se gândi că la sediul Jandarmilor, peste drum de adăpostul Ursului Maroniu, era un punct bun de plecare.

Nu căuta să fure, dar era greu să nu observe oportunităţile pe lângă care trecea. Văzu un bărbat care ar fi fost o ţintă uşoară. Mai era şi o femeie pe care ar fi putut să o lase fără bani într-o clipită. Gideon ignoră impulsul de a profita de o ţintă aşa uşoară. În adâncul inimii, nu era un nemernic. Voise să supravieţuiască şi devenise un tâlhar,

dar o făcuse de nevoie şi nu pentru că îi plăcea să fure. De cele mai multe ori se gândea la fapta lui mai târziu şi spera că oamenii să nu fi avut nevoie de monedele pe care le furase sau de obiectele pe care le şterpelise. Mereu se simţea vinovat pentru ceea ce furase. Nu că ar fi recunoscut vreodată. Nu ar fi recunoscut nici picat cu ceară.

Deci, nu-i veni greu să ignore ocaziile de a lua ceea ce nu era al lui.

Nu putea evita să le observe, dar nu trebuia să acţioneze. Oricum, avea o misiune. Îi promisese lui Marlowe că-l va găsi pe acest Sir Brook. Trebuie să fi fost un prost să accepte să meargă la sediul Jandarmilor, dar nu ar fi fost prima dată când s-ar fi comportat prosteşte pentru Marlowe.

Se îndrăgostise de ea de prima dată când o văzuse. Cum să nu fie? Avea acei ochi imenşi, albaştri şi, când se uita la el, inima i se strângea în piept. O învăţase tot ce ştiuse despre furt şi restul tâlhăriilor. Ei nu trebuia să i se explice de două ori şi, după ce învăţa tot ce avusese el de împărtăşit, îl învăţa şi ea câteva lucruri.

Iubea să o vadă la muncă. Iubea să o vadă râzând. Iubea să o vadă dormind – de aici îi izvora prostia. Petrecuse prea multe ore privind-o dormind, în loc să doarmă. Când în cele din urmă ea-i ceruse să o sărute, el fusese la fel de emoţionat ca un virgin penibil, îşi imaginase sărutul lor – adesea – şi chiar mai mult. Nu se putea sătura de ea, deşi se mişcase pe îndelete.

Nu avusese nevoie de mai mult de două sau trei săruturi pentru a realiza că ea nu era la fel de afectată ca el. Probabil că-i găsea săruturile plăcute, dar obrajii nu i se aprinseseră, inima nu-i bătuse cu putere şi nici nu rămăsese fără aer. De fiecare dată când se afla lângă ea agoniza de dorinţă, dar ea nu era deloc afectată. Aşa că-i spusese că între ei nu exista scânteia şi pusese punct lucrurilor înainte de a începe. Mai existau şi alte femei, iar el se pierduse în câteva, încercând să o uite pe Marlowe.

Aproape crezuse că reuşise, asta până când

deschisese uşa Barbarei şi îl văzuse pe el stând acolo. Atunci toate sentimentele reveniseră, iar Gideon voise să-l omoare pe filfizon, deoarece putea vedea cum îl privea Marlowe pe nobil. Era îndrăgostită de el. Toate lucrurile pe care el îşi dorise ca ea să le simtă pentru el, ea le simţea pentru filfizon, care probabil nu o merita. Care probabil credea că ea nu era decât o cârpă pe care s-o arunce după ce o va folosi. Ceva îl reţinu pe Gideon să-i spună toate acestea lui Marlowe. Oricum ea nu ar fi ascultat, era adevărat, dar mai era şi altceva. Se opri acum, la câteva străzi de Jandarmerie şi se holbă la o căruţă cu mere în timp ce încerca să-şi dea seama ce să facă.

Nu-i spusese, deoarece o simţea în regulă văzând-o cu filfizonul, curată şi îmbrăcată în haine noi. Mereu crezuse că, dacă va scăpa de Satin, ea va urca pe scara socială. Locul ei era lângă un nobil ca acela şi nu în mahala, printre gunoaie şi funingine.

— Mere! Mere proaspete! Un şiling mărul, striga vânzătorul, iar Gideon tresări. Băgă mâna în pantalonii lui uzaţi şi găsi un şiling. Aruncându-l spre vânzătorul de mere, alese un măr roşu şi muşcă din el. Era vechi şi puţin trecut, dar Gideon mâncase mai rău de atât. Aruncă pe stradă cotorul atunci când termină şi se întoarse spre Jandarmerie. Indiferent ce avea să se întâmple cu filfizonul lui Marlowe, ea decisese să scape lumea de Satin, iar Gideon nu se putea împotrivi acestei idei. Se gândise şi el să o facă de mii de ori, dar Satin ar fi mirosit imediat. Nu avea încredere în Gideon, aşa că-l punea pe şobolanul ăla de Beezle să stea cu ochii pe Gideon mereu.

Satin nu s-ar aştepta niciodată să vină din partea lui Marlowe. Era fată, iar Satin nu credea că fetele erau bune pentru mai mult decât o tăvăleală. Numai insistenţa lui Gideon că Marlowe era cea mai isteaţă din bandă îl împiedicase pe Satin să o vândă vreunui bordel ieftin pentru o mână de şilingi. Ea era suficient de deşteaptă pentru a-şi ascunde farmecele feminine cât de mult putea. Nu voia să-i amintească lui Satin că era fată mai mult decât era nevoie, dar, pe măsură ce creştea, devenise din ce în

ce mai greu să nu se observe, indiferent de cât încerca ea să ascundă.

Ochii ei erau prea drăguţi, buzele prea pline, obrajii prea delicaţi.

Şi trupul ei! Chiar şi atunci când îşi lega sânii, în privinţa curbelor coapselor nu putea face nimic, aşa cum nu o putea face în privinţa rotunjimii feselor. Astfel, Gideon îndepărtă reticenţa naturală de a intra în sediul Jandarmilor şi deschise uşa. Dacă Marlowe nu va scăpa acum de Satin, nu o va mai face niciodată.

Un angajat ridică privirea atunci când Gideon intră, făcând o grimasă dezgustată. Gideon încercă să-l ignore. Ştia că avea cicatrici, că era murdar şi că arăta ca ceea ce era – un amărât – dar în mintea lui, jandarmii erau de sute de ori mai răi decât el. El era un hoţ sincer. Nu pretindea să fie altceva. Jandarmii se comportau ca şi când aveau mâinile curate, când erau la fel de murdare ca ale oricărui puşti din Seven Dials.

— Ce vrei? zise angajatul.

În spatele lui, jandarmii intrau şi ieşeau. Podeaua de lemn trosnea sub bocancii lor, în timp ce tropăiau. Câţiva bărbaţi ridicară privirea curioşi, apoi reveniră la hârtiile sau la conversaţiile lor. Locul era aglomerat şi mirosea a mâncare stricată.

Gideon îi oferi bărbatului cel mai fermecător zâmbet al lui.

— Vreau să-l văd pe Sir Brook Derring.

Funcţionarul, care era un băieţandru, râse.

— Stai la coadă. Fiecare femeie din Londra vrea să-l vadă pe Sir Brook.

Gideon continuă să zâmbească, deşi pumnul îl mânca să-l lovească pe băiat în nasul pistruiat. Semnul lăsat avea să dea puţină culoare feţei lui de căţelandru.

— Nu sunt o fată. Am treabă cu Sir Brook.

— Cum te cheamă?

— Gideon.

Funcţionarul dădu din cap.

— Nu a zis nimic de niciun Gideon. Mai bine-ţi vezi de

drum.

— Este aici? întrebă Gideon, rămânând nemişcat.

— Ce problemă ai?

Gideon se mişcă repede, atât de repede că funcţionarul nu realiză ce se întâmplase. Cu o clipă în urmă stătuse acolo, simţindu-se protejat şi pretenţios, iar în minutul următor cuţitul lui Gideon apăsa gâtul băiatului.

— Întrebarea este ce problemă ai tu.

Gideon era conştient că tăcerea se lăsă în încăpere şi că vreo şase jandarmi îl ţintuiau cu privirea. Dacă avea să zgârie numai gâtul funcţionarului, atunci gâtul lui avea să atârne în ştreang înainte de lăsarea nopţii. Lui Gideon îi plăcea gâtul lui aşa cum era! Acum, că avea atenţia funcţionarului, ca să nu mai vorbească de atenţia tuturor celor din sediul Jandarmeriei, puteau trece la afaceri.

— Vreau să-l văd pe Sir Brook Derring, spuse Gideon rar şi suficient de tare pentru ca ceilalţi jandarmi să poată auzi. Dacă nu este aici, spune-mi unde-l pot găsi.

— Este aici, bolborosi funcţionarul, privindu-l pe Gideon cu teroare în privire. Nu vrea să fie deranjat.

— Pentru ceea ce am să-i spun, va vrea să fie deranjat, zise Gideon.

— Şi ce anume vrei să-mi spui? se auzi o voce în spatele lui Gideon.

Gideon nu se putu abţine şi zâmbi. În sfârşit! Bărbatul în carne şi oase. Nu îndepărtă însă cuţitul de la gâtul funcţionarului. Voia să vorbească înainte să fie dat afară. Era singura lui şansă.

Gideon ridică privirea şi-l căută pe bărbatul care vorbise. Îl găsi, un individ înalt, cu părul blond-închis şi cu ochi căprui, vicleni. Îl privi în ochi pe bărbatul din faţa lui şi ştiu că nu avea să treacă de el, aşa că se uită sugestiv la ceilalţi bărbaţi.

— Este o chestiune privată, zise Gideon. Locul ăsta are prea multe urechi.

— Te voi spânzura de urechi dacă nu începi să vorbeşti, zise Sir Brook.

Nu se mişcă, nu ridică vocea, dar pe gâtul lui Gideon

se ridică părul. Ar prefera să moară înainte să spună numele lui Satin sau să trădeze planul lui Marlowe. Ştia de mult că Satin probabil plătise câţiva jandarmi pentru a închide ochii la activităţile lui din Seven Dials. Din câte ştia Gideon, amicii lui Satin ascultau chiar atunci.

— Două cuvinte, zise Gideon, îndepărtând cuţitul de la gâtul funcţionarului. Lady Elizabeth.

Imediat ce cuţitul se îndepărtă, câţiva jandarmi alergară spre Gideon. Îl luară de mâini şi le simţi pumnii în burtă. S-ar fi îndoit dacă aceştia nu l-ar fi ţinut, dar apoi îi dădură brusc drumul, iar el aproape căzu lat în nas. Căzu însă în genunchi, tuşind şi încercând să-şi recapete suflul. O pereche de bocanci negri, lustruiţi bine, stăteau în faţa lui.

— Ridică-te şi vino cu mine!

Gideon se ridică în picioare şi, ignorând privirile aspre ale jandarmilor care păreau de parcă nu le-ar fi plăcut nimic mai mult decât să-i ia gâtul, îl urmă pe Sir Brook în clădire.

Capitolul 14

Dane se plimbase prin cameră suficient pentru a şti că dimensiunea acesteia era de patru pe patru. Buzele lui erau încă fierbinţi, după ce le atinsese pe ale lui Marlowe, şi nu putea să nu se întrebe dacă acum ea îl săruta pe Gideon. Fusese plecată mai mult decât îi plăcea.

Ura sentimentul de neajutorare. Voia să meargă după ea, dar nu avea nicio idee cum să o găsească. Aceasta era lumea ei, el era numai un vizitator – şi nu unul bine-venit. Auzi un trosnet pe hol şi se întoarse, observând uşa deschizându-se silenţios. O luă pe Marlowe în braţe, înainte ca ea să poată spune ceva.

— Unde dracului ai fost?

Ea îl privi confuză.

— Ţi-am spus.

— El unde este?

— A plecat să vadă dacă fratele tău a primit biletul nostru. Ţi-am spus că ne va ajuta. Nu îl place pe Satin.

Se îndepărtă din braţele lui şi aranjă după ureche o şuviţă rebelă care îi ieşise din şapcă.

Dane rezistă dorinţei de a o lua din nou în braţe.

— Ce facem acum?

Marlowe ridică din umeri şi trecu pe lângă el. Încăperea era atât de mică, încât ea nu putu să evite să-l atingă.

— Aşteptăm. Barbara va veni după noi când Satin va apărea.

— Şi eşti sigură că va vrea să te vadă? Oare să-l căutăm noi?

Ea îl privi de parcă i-ar fi spus că părerea lui i se părea nebunească.

— Aşteptăm ca el să vină la noi.

Se aşeză pe pat, apoi se ridică iar, ca şi cum patul ar fi ars-o. Dane o privi curios. Făcea tot ce putea pentru a evita atingerea lui, iar asta îl făcea să-şi dorească să o atingă şi mai mult. Se apropie de ea.

— Eşti îngrijorată? Pari cam nervoasă.

— Ba sunt foarte sigură pe mine!

El se apropie de ea, iar ea se îndepărtă.

— Te emoţionez?

Ea făcu ochii mari.

— Nu!

El se apropie iar. Acum putea simţi parfumul dulce al săpunului de caisă pe pielea ei.

— Atunci de ce te tot îndepărtezi?

— Pentru că mă simt rău când eşti aproape. Ea închise ochii, ca şi cum ar fi fost şocată de propriile-i cuvinte. Şi el era şocat. Îmi pare rău, dar aşa este, zise ea cu francheţea caracteristică.

Obrajii i se aprinseră acum, şi cu cât el se apropia mai tare, cu atât respiraţia i se accelera.

— Înţeleg. Poţi să-mi descrii simptomele?

— Ce...? Poţi să te dai înapoi? Nu pot să gândesc când eşti atât de aproape.

— Interesant. Ce altceva e în neregulă?

Ea se încruntă la el.

— Îmi este cald. Peste tot. Şi pielea mă furnică.

Ridică o sprânceană, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să o provoace.

— Da, pielea ta pare îmbujorată. Pot? Ridică o mână şi şi-o trecu peste obrazul ei. Nu eşti caldă la atingere, dar ochii tăi…

Se apropie, iar ea rămase fără aer.

— Ce este în neregulă cu ochii mei? întrebă ea.

— Sunt uriaşi. Nu-şi îndepărtă mâna de obrazul ei, iar de data aceasta nici ea nu se dădu înapoi. Ce alte simptome mai ai?

— Burta mea. Şi-o atinse cu mâna. Pare gata să verse în orice moment. Este totul… Dădu din mână, căutând cuvântul… agitat.

Dane se abţinea cu greu să râdă, dar încerca să păstreze o expresie sobră.

— Stomac agitat, piele înfierbântată, ochi mari. Şi dacă fac aşa? Îşi trecu buzele peste ale ei uşor o dată, de două ori, de trei ori.

Se dădu înapoi, iar ea se holbă la el. Deşi era cu greu posibil, dar ochii ei erau chiar şi mai mari şi atât de albaştri, că deveniseră aproape violet.

— Nu pot să respir, zise ea. Îşi atinse pieptul. Mi se opreşte aerul aici.

— Ştii ce cred eu, Marlowe?

— Nu, dar nu cred că îmi pasă. Nu eşti doctor.

— Nu sunt, răspunse Dane, deşi se îndoia că ea ar fi avut încredere în doctor. Probabil că nu fusese niciodată la unul. Dar nu trebuie să fiu doctor pentru a şti când o femeie este excitată.

Ea tresări.

— Mă vrei, Marlowe. Şi eu te vreau.

Nu aşteptă ca ea să nege sau să-l contrazică. În schimb, o sărută iar, de data aceasta cu mai multă presiune, în timp ce buzele lui le mângâiau pe ale ei. Ea se îndepărtă, dar el o prinse de talie cu mâna liberă. Cu

cealaltă îi mângâia faţa şi părul. Dintr-o mişcare a încheieturii, îi îndepărtă şapca de pe cap. Îşi trecu mâna prin părul ei des, care-i căzuseră şi el pe umeri.

Dane se dădu în spate, privind-o. Cu acei ochi violet, cu obrajii ei drăguţi, rozalii, şi cu nuanţa roşie a buzelor dată de gura lui, era irezistibilă.

— Te doresc, Marlowe, probabil mai mult decât mă doreşti tu, dar nu voi face nimic cu care tu nu eşti de acord. Dădu să o sărute iar, dar se opri chiar înainte de a-i atinge buzele. Respiraţiile li se contopiră, iar mâna lui îi mângâia obrajii de catifea. Degetul mare apăsă pe colţul gurii. Pot?

— E-eu nu înţeleg ce faci.

— Vreau să te sărut. Îi mângâia buzele cu degetul. Aici.

— Oh!

— Spune da!

Ea se opri, iar el se temu o clipă că ea ar putea spune nu. Se temea că va trebui să-i dea drumul, iar gândul îi provocă angoasă. Nu credea că i-ar mai putea da vreodată drumul. În cele din urmă, ea spuse pe nerăsuflate cuvântul pe care-l aştepta el.

— Da.

El o sărută, gustându-i buzele şi excitând-o până când ea se deschise pentru el. Alunecă înăuntru, explorând-o, mângâind-o, arătându-i cu limba ce voia să-i facă cu trupul. Ea îi acceptă sărutul îndelung – apoi îi răspunse. El aproape că-şi pierdu atunci controlul. Atingerea timidă a limbii ei, urmată de atingeri mai lungi, mai erotice, îl dădură peste cap. El gemu discret, iar ea se retrase.

— Nu-ţi place?

— Îmi place la nebunie!

El o trase mai aproape, apoi se opri chiar când voi să o sărute. Capul ei era înclinat, ochii închişi, buzele deschise. O putea avea. Ştia asta, chiar dacă ea nu ştia. Dar nu avea să o facă.

— Vrei mai mult, Marlowe?

— Da.

Fără ezitare. Când o sărută, de data aceasta ea-l

sărută mai pasional. Dane începu să-i sărute gâtul, coborând pe pielea ei delicată, de pe bărbie până pe claviculă. Voia să o dezbrace de hainele de băiat, dar ştia că trebuia să se mişte încet.

— Vreau să te ating, zise el, simţind pulsul rapid cu buzele, chiar lângă urechea ei mică. Lasă-mă să te ating!

— Da, şopti ea, iar mâinile lui alunecară pe şoldurile ei, cuprinzându-i talia, apoi alunecând pe sub cămaşă.

Pielea ei era caldă şi moale, abdomenul plat şi ferm şi îi putea simţi coastele. Le mângâie, apoi reveni pe spate, găsindu-i şanţul delicat al spatelui ei, urmărind curba până la fese, pe sub pantalonii aspri pe care-i purta.

— Ce simţi acum? întrebă el.

— Ca şi cum o să iau foc. Iar inima îmi bate cu atâta putere, încât mă tem că o să-mi sară din piept.

Privirea de pe chipul ei era una de îngrijorare sinceră, iar Dane îşi lăsă capul în jos pentru a-şi ascunde zâmbetul.

— Nu vei arde, iar inima ta este în siguranţă în piept. Te excit. Îţi fac trupul să reacţioneze. El îi ridică mâna şi i-o aşeză pe pieptul lui. Îmi simţi inima? Şi eu simt la fel pentru tine.

Ea îşi coborî privirea, iar el ştiu că ea-i observă bărbăţia din pantaloni. Asta avea să înţeleagă ea din excitarea bărbătească. El nu încercă să o ascundă.

— Te vreau, zise el. Dar decizia este a ta.

Ea-l privi în ochi.

— Vreau să te culci cu mine.

— Vreau să te am, o corectă el. Vreau să te ating peste tot. Să te sărut peste tot. Vreau să te fac să simţi plăcere, să te fac să strigi în mijlocul orgasmului.

Ea dădu din cap.

— Tu şi cuvintele tale!

Dane zâmbi.

— Se va ajunge la asta, fata mea dulce şi directă. Mă vrei?

Ea îl analiză îndelung, iar el îi ştiu decizia înainte ca ea să o rostească. Privirea de pe faţa ei atunci când se uită la el îl ucise. În acel moment ar fi făcut orice pentru ea – s-ar

fi luptat cu dragonii, ar fi jefuit, s-ar fi luptat cu mii de indivizi ca Satin. Era o aşa adorare în privirea ei, încât el ştiu că nu era ceva ce ea oferea cu uşurinţă, dacă oferea.

— Da, spuse ea simplu. Te vreau mai mult decât orice.

*

Marlowe ştia ce acceptase. Dacă avea să fie o greşeală, fie. Totul avea să se încheie în câteva zile. Aveau să o ia pe drumuri separate. S-ar putea să regrete mereu consecinţele a ceea ce erau pe cale să facă, dar ştia cu siguranţă că, dacă nu se va culca cu el, va regreta mereu.

Dane îşi lăsă mâna să alunece pe sub cămaşa ei, iar ea tremură.

Nu pentru că îi era frig. Mâinile lui erau calde, delicate şi catifelate. Erau puternice şi late şi când o atinse, ea-şi dori ca el să nu se mai oprească niciodată. Apucă marginea cămăşii şi o ridică.

— Pot? întrebă el cu o politeţe care ar fi enervat-o dacă nu ar fi făcut-o să vrea să-l arunce pe podea şi să-l sărute.

Ea încuviinţă, iar el îi scoase cămaşa. Acum i-ar fi putut fi frig dacă nu ar fi fost privirea lui fierbinte asupra ei. În şemineul din cameră nu ardea focul, şi tot ce mai purta era materialul pe care-l folosea pentru a-şi lega sânii. Mâinile lui Dane alunecară pe spatele ei şi se opriră asupra materialului. Încet, mâinile lui urmară pânza. Când mâna lui îi atinse sfârcul, ea suspină, deşi abia o simţise, îşi aminti senzaţia foarte bine. Degetele lui se luptau cu nodul pe care-l făcuse în centrul pieptului.

— Îmi permiţi? întrebă el.

Ea încuviinţă, iar modul în care el îi zâmbi o făcu să se simtă frumoasă. Tot ce făcea el o făcea să se simtă frumoasă – modul în care o atingea, ca şi cum ar fi fost de porţelan, modul în care o privea, ca şi cum ar fi fost o prăjitură delicioasă, modul în care îi cerea permisiunea… o făcea să se simtă ca o prinţesă. Măcar o dată, ea îşi dorea

să fie prinţesa lui.

Ea simţi nodul slăbindu-se, iar Dane rulă materialul în jurul mâinii, eliberând-o încet, dar sigur, privirii lui. Ochii lui îi fixau pe ai ei, şi când ea se eliberă, el aruncă pânza, iar mâinile lui îi găsiră din nou spatele. Degetele lui atinseră urmele pe care le făcuse materialul strâmt, mângâindu-i pielea iritată. Îi masă delicat pielea până când sânii ei se aflau în mâna lui. Erau sensibili, iar el îi masă de asemenea. Sfârcurile ei se întăriră, iar ea simţi umezeala între picioare, precum şi golul din stomac, care cobora şi pe care-l resimţea mai greu.

— Pot să te sărut aici? întrebă el, înconjurându-i sfârcul cu degetul. Ea încuviinţă, iar el mângâie punctul sensibil cu buzele. Ea-i privi părul brunet, pielea ei pală în mâinile lui, modul în care o săruta. Era atât de politicos şi, totuşi, atât de priceput. Fiori de plăcere o străbăteau prin totul trupul de fiecare dată când el o săruta. El se mută la celălalt sfârc, sărutându-l şi pe acesta, iar ea nu se putu abţine să nu se arcuiască, oferindu-i-se pe deplin. El o susţinea, sărutându-i pielea circular, apoi coborî spre abdomen. Când nu-i mai simţi gura, ea coborî privirea şi îl găsi urmărind-o şi înghiţind în sec.

— Eşti perfectă. Atât de frumoasă. O mângâie iar. Nu ar trebui să fii obligată vreodată să-i legi.

Mâinile lui alunecară iar în jos, oprindu-se pe talia pantalonilor.

— Cum te simţi acum? întrebă el.

— Fiorii s-au mutat mai jos.

El o privi sugestiv.

— Aici? Îi apăsă pe buric.

— Mai jos.

— Aici? Alunecă vreo doi centimetri, iar ea cu greu se abţinu să nu se foiască.

— Mai jos, şopti ea, în timp ce mâna lui coborî mai jos, până când o cuprinse.

— Aici?

— Da, şopti ea. Dar cred că este ceva în neregulă. Simt…

Nu putea spune.

— Spune-mi!

Mai devreme spusese că ochii ei erau mari, dar acum erau imposibil de mari.

— Se scurge ceva. Jos.

Gura lui făcu o grimasă, ca şi cum era pe cale să râdă.

Cumva, ea se aşteptă ca el să-şi îndepărteze mâna, dar el nu o mişcă.

— Nu eşti dezgustat?

— Marlowe, dacă manierele tale la masă nu m-au îndepărtat, nici asta nu o va face.

— Răule!

Ea îl împinse, dar el o trase înapoi în braţele sale.

— Sunt rău, recunoscu el. Ochii lui erau atât de întunecaţi, încât ea aproape crezu. Dacă mi-ai cunoaşte gândurile care îmi trec acum prin minte, ai lua-o la fugă.

— Atunci este de aşteptat acea scurgere.

— Este de dorit, şi asta înseamnă că eşti gata.

— Pentru?

El îi desfăcu pantalonii.

— Pentru ca eu să-ţi dau ăştia jos. El îi coborî pe şoldurile ei. Ce porţi pe sub ăştia?

— Nimic.

El gemu.

— Te rog, permite-mi să continui.

Vocea lui suna de parcă ar fi fost în suferinţă. Ea încuviinţă, iar pantalonii căzură pe podea. El îi cuprinse mâinile, iar ea se îndepărtă de ei. Acum era complet expusă lui. Nu-şi arătase nimănui trupul astfel. Abia de se privise singură, fiind mereu atentă să fie acoperită când erau puştii prin preajmă. Iar puştii erau mereu prin preajmă.

Ar fi trebuit să se simtă ruşinată, dar modul în care Dane o privea o făcea să se simtă uluitor, încrezătoare în sine. El înghiţea în sec vizibil, iar respiraţia îi era neregulată.

— Te-aş putea privi toată noaptea. Toată noaptea.

Ea râse.

— Să mă întorc?

— Dumnezeule, da!

Dar când ea începu să se întoarcă, el o cuprinse de cot.

— Vom păstra tentaţia pentru altă dată. Mâinile lui alunecară de pe cot pe şold, mângâind-o atât de delicat, că aproape se înfiora. Mi-aş dori să am mai multă lumină. Eşti perfectă şi mi-aş dori să te văd.

— Ar putea fi plictisitor.

La urma urmelor, ea luase decizia şi acum voia să vadă despre ce era vorba. Ştia că implica mult mai mult decât privitul. Văzuse suficient de mult pe aleile întunecoase şi printre uşile întredeschise pentru a avea o idee destul de bună despre ce făceau împreună femeile şi bărbaţii.

— Plictisitor? Dane păru confuz. Îţi promit că nu vei găsi nimic plictisitor în asta.

Îşi ridică haina de pe marginea patului şi o întinse peste aşternuturi. Se întoarse, iar ea crezu că el o va invita să se aşeze. În schimb, o luă în braţe. Ea scânci surprinsă, apoi gemu de plăcere când el o aşeză pe haina din lână. Mirosea ca el, numai a piele şi lână curată. El se lăsă cu greutatea peste ea, deşi se sprijinea pe coate. Era cald şi solid deasupra ei, iar ea îşi trecu mâinile în jurul gâtului său, ca o invitaţie.

Aşa cum sperase, el o sărută. Dacă el nu şi-ar fi menţinut săruturile uşoare şi excitante, ea s-ar fi simţit vulnerabilă şi uşor înspăimântată. El nu se grăbea deloc. Se comporta ca şi cum avea tot timpul din lume. Cumva, chiar se părea că timpul se oprise. Ar fi putut trece ore sau zile, iar ei nu-i păsa, deoarece se afla în braţele lui. Buzele lui îi atingeau gâtul, apoi mărul, iar ea simţea valuri de căldură prin tot corpul.

— Dane!

Ea îi spuse numele oftând, iar el ridică privirea.

— Numele meu este Maxwell.

Ea îl privi curioasă, prea ameţită însă pentru a conştientiza cuvintele lui imediat.

— Nu-ţi pot spune Maxwell.

Îi rostise numele cu accentul pe care l-ar fi folosit o regină.

— Mă îndoiesc că vei spune prea multe în următoarele clipe, dar dacă va trebui să-mi strigi numele, îmi poţi spune Max. Aşa îmi spun prietenii buni.

— Ai prieteni?

— Gata cu vorba! Îi sărută braţul, interiorul cotului, iar ea nu păru să aibă probleme în a-i da ascultare. Când îi sărută însă sfârcul tare şi apoi îl supse, ea nu se putu abţine şi strigă. Îşi arcui şoldurile şi, pentru prima dată, îi simţi bărbăţia. Nu era o senzaţie neplăcută să-l simtă lipit de ea atât de intim, iar ea îi cuprinse şoldurile şi-l ţinu pe loc. Mă omori, zise el lipit de ea, respiraţia lui făcându-i pielea să se înfioare. Dar sunt hotărât.

— Hotărât? întrebă ea. Vocea ei părea de parcă venea dintr-un vis aproape ca şi cum aparţinea altcuiva.

— Să-ţi ofer plăcere.

Mâna lui alunecă de pe sâni pe abdomen, apoi chiar mai jos. Îşi ridică trupul, erecţia lui fiind înlocuită de căldura mâinii lui. O cuprinse, o mângâie, iar ea se zvârcolea. Degetele lui se mişcau cu măiestrie peste pielea înfierbântată, iar ea uită să se stânjenească pentru locul în care o atingea.

— Pot? întrebă el.

Ea nu avea nicio idee pentru ce-i cerea permisiunea de data asta, dar încuviinţă puternic. Degetele lui alunecară înăuntrul ei, iar ea se arcui simţindu-le. Nu ştiuse că aceasta era senzaţia pe care o căutase, dar încetă să se mai foiască şi aşteptă pentru ceea ce avea să facă el mai departe. Trupul ei părea să anticipeze, să se înfăşoare. El scoase degetele şi-şi lipi degetul de cel mai sensibil punct. Ea nici nu ştiuse de existenţa lui, dar când el îl încercui, ea strigă.

— Max!

— Să mă opresc?

— Te omor dacă o faci!

O penetră iar, de data aceasta cu două degete, iar

degetul mare îi atingea clitorisul. Ea ar fi trebuit să se simtă ruşinată că şoldurile ei nu puteau sta liniştite pe pat, dar nu-i păsa. Îşi dorea ceva mai mult. Ceva foarte, foarte bun, la sfârşit. El făcea mişcări înainte şi înapoi, degetul mare neîncetând să o atingă până când, în sfârşit, simţi o fierbinţeală intensă din burtă în picioare şi explodă.

Trupul ei era asaltat de scântei mici, care îi produceau o senzaţie delicioasă. Îşi lăsă capul pe spate şi îşi permise să se bucure de ea, strângând materialul hainei pentru a se putea sprijini şi susţine de ceva. Încet, foarte încet, scânteile dispărură, lăsând-o moleşită şi obosită de plăcere.

Dane îi zâmbea.

— Ai cel mai larg zâmbet pe faţă.

— Ştiai. Despre asta? zise ea.

— Despre orgasm? Da. Tu nu?

Ea dădu din cap.

— Acum înţeleg de ce toţi sunt dornici să se tăvălească, dacă aceasta este senzaţia.

El zâmbi.

— Ţi-aş zice că nu e mereu aşa, dar ar fi din pur egoism. Sper că nu sunt atât de înfumurat.

— Trebuie să răspund la asta?

— Te rog, nu! Chipul lui deveni serios. Nu vreau să mă opresc, dar…

Ea îi atinse buzele cu un deget.

— Atunci nu o face. Tu n-ai de gând să-ţi dai hainele jos?

El se ridică, iar ea îl privi înlăturându-şi lavaliera, haina şi, în cele din urmă, cămaşa. Acum înţelegea de ce el îşi dorise mai multă lumină. Îi mai văzuse pieptul înainte, îi mai văzuse formele, dar voia să le revadă. Mai mult, voia să vadă ce se afla în pantaloni. El se ridică, îşi scoase cizmele, iar ea se strădui să se ridice de asemenea. Îşi trecu mâna peste spatele lui, plăcându-i senzaţia pe care i-o dădea atingerea pielii lui catifelate. Emana atâta forţă, încât ea se aplecă şi-i sărută umerii laţi. Se întoarse repede, surprinzând-o cu un sărut. Săruturile lui nu mai erau jucăuşe şi excitante, şi dacă nu ar fi avut mai devreme cel

mai minunat – cum îl numise el? − orgasm, ar fi fost înspăimântată. Acum ştia la ce să se aştepte. Ştia ce urma şi-l sărută cu toată pasiunea. El gemu şi, în loc să se retragă, o sărută cu şi mai multă forţă, lăsând-o fără aer şi cu dorinţă, atunci când întrerupse sărutul.

El se ridică, îşi desfăcu pantalonii şi-i dădu jos. Ea nu se putu abţine să nu se uite la acea parte a lui care o fascina. Nu văzuse niciodată una excitată şi părea foarte mare şi tare.

— Pot... întinse mâna timid, apoi se uită în ochii lui. Pot să o ating?

— Te rog. Vocea lui era joasă şi aspră.

Ea întinse un deget şi-l lăsă să alunece peste vârf. Era mai catifelat decât îşi imaginase şi mai moale. Îşi lipi două degete de el şi le trecu în sus şi-n jos, de-a lungul său. Era cald şi treaz, mişcându-se în mâna ei.

— Aşa, zise el, punându-i mâna împrejur şi arătându-i cum să îl atingă. Ea făcu aşa cum i se arătase, iar respiraţia lui se acceleră. Ea-i privi chipul, intrigată de efectul pe care-l avea asupra lui atingerea ei. Brusc, el îi cuprinse mâna. Întinde-te!

El îi ceruse până atunci permisiunea pentru orice, iar ordinul lui brusc o luă prin surprindere. Ea făcu însă ceea ce îi ceru. Acum avea să fie momentul în care el avea să sară asupra ei. El rămase încă privind-o, cum mâinile încleştate. Apoi, cu o lentoare intenţionată, îşi lăsă trupul să alunece deasupra ei. Senzaţia pielii lui lipită de a ei îi trezi fiecare celulă. Fiecare parte din ea scânteia şi striga pentru atingerea lui.

— Da, şopti ea, trecându-şi mâna pe spatele lui gol, adorând senzaţia atingerii pielii lui.

Putea simţi bărbăţia lui tare între picioare, dar el nu o pătrunse, în schimb, o sărută iar, gura lui fiind surprinzător de puternică.

Ea îi răspunse la sărut, cu dorinţă şi nerăbdare, iar el îi răspunse pasiunii ei. Mâinile lui erau peste tot, mângâind-o, excitând-o, hrănindu-i dorinţa. Apoi, degetele lui ajunseră iar la punctul sensibil, iar ea se arcui, dorindu-şi mai multă

presiune, mai mult din el.

— Vreau să fiu înăuntrul tău, şopti ei lângă umărul ei. Degetele lui încă se jucau cu ea, iar acum trupul ei ştia ritmul. Picioarele ei se deschiseră, iar şoldurile se arcuiră. Vreau să te fac a mea, zise el, cu vocea joasă şi răguşită, respiraţia lui încălzindu-i pielea.

— Da. Sunt a ta, spuse ea, în timp ce primele valuri de plăcere erupseră acolo unde degetele lui o atingeau.

— Eşti sigură?

— Da!

Plăcerea erupse, chiar mai puternică decât înainte. Se lăsă purtată de val şi, chiar când părea să ajungă la apogeu, îl simţi fierbinte şi tare la intrarea ei. Nu se putu abţine şi se împinse spre el, iar el alunecă înăuntru, umplând-o. Şi mai multă plăcere o învălui, iar ea se lăsă pe spate, neputincioasă în faţa asaltului.

— Îmi pare rău, zise el, apoi împinse.

Ea simţi durerea printre valuri de plăcere, şi când era gata să strige de durere, degetul lui o găsi şi, în schimb, strigă de extaz. El se mişca delicat, împingând şi retrăgându-se şi, deşi era şi dureros, ea se simţea amorţită datorită valului de plăcere.

Deschise ochii şi-l găsi privind-o, iar ceea ce văzu pe chipul lui o făcu să răsufle uşurată. Era atât de delicat cu ea. Avea maxilarul încleştat, chipul îi era încordat, în timp ce încerca să se controleze. Nu voia să o rănească. Îi păsa de ea suficient de mult încât să vrea să-i ofere numai plăcere.

Ea încercă să îndepărteze sentimentul care începuse să încolţească. Încerca să se concentreze la modul în care el o umplea sau la ultimele rămăşiţe ale durerii, atunci când el se mişca. În duda eforturilor ei, nu putea să oprească valul de iubire care o inunda. Iar atunci când el găsi extazul, şoptindu-i numele cu o voce atât de dulce şi de vulnerabilă, ea închise ochii, pentru a ascunde lacrimile neaşteptate. El se retrase, împrăştiindu-şi sămânţa pe aşternut, într-un efort de a evita să o lase însărcinată. Şi asta o făcu să-l iubească. Cum să nu o facă?

Apoi, când o luă în braţe, şoptindu-i scuze pentru că o văzuse că plânge, ultima bucată de gheaţă din inima ei se topi. Îi oferise inima complet, ştiind că el avea să i-o frângă inevitabil.

Capitolul 15

Dane o ţinea pe Marlowe în braţe şi se simţea un nemernic. Ea plângea. O rănise şi se ura pe sine pentru asta. Nu putea regreta ceea ce tocmai se întâmplase între ei. Se bucurase de moment prea mult, se bucurase de răspunsul ei prea mult. El nu era virgin, dar nu experimentase niciodată nimic asemănător cu ceea ce împărtăşiseră ei. Nu era vreun desfrânat, aşa că poate experienţa lui era prea limitată. Totuşi, nu-şi imaginase vreodată că s-ar fi putut simţi aşa cum o făcuse – aşa cum încă o făcea – în braţele lui Marlowe. Nu voia să-i mai dea drumul, şi Dumnezeu ştia că probabil patul era murdar, iar camera întunecoasă şi mucegăită şi că ar trebui să fie fericit să scape din ea. Dar ar fi rămas aici pentru restul vieţii, dacă asta însemna să fie cu ea.

Gândul era înspăimântător. Forţa a ceea ce simţea era înspăimântătoare.

Se ridică pe coate şi o privi. În lumina slabă a încăperii, era dificil să-i vadă expresia. Putea simţi umezeala pe deget atunci când îl trecu peste obrazul ei.

— Am fost prea dur. Iartă-mă!

— Să te iert? Vocea ei era fermă, indicând că probabil se oprise din plâns. Nu am ce să îţi iert.

— Dar te-a durut.

— Numai puţin. Şi a meritat.

El se încruntă.

— Atunci de ce plângi?

Ea se ridică. El continuă să o ţină, dar nu strâns, ridicându-se odată cu ea.

— O, asta! Ridicol, ştiu! Ridică din umeri. Dane se

îndoia că avea să afle mai mult de la ea. Oricare ar fi fost motivul, nu voia să-l spună. Nu voi mai plânge data viitoare.

Dane simţi că rămâne fără aer.

— Data viitoare?

— Asta dacă vei mai vrea.

— O, te vreau. Te-aş vrea chiar acum dacă nu aş crede că te-am rănit. Era adevărat. Ar fi trebuit să se fi săturat de ea, dar pofta lui de ea crescuse numai.

Ea căscă.

— Mi-ar prinde bine un pui de somn. Nu am crezut că sexul putea fi aşa. Este cel mai bun lucru din lume.

Dane nu se considera un bărbat arogant – nu mai arogant decât restul bărbaţilor –, dar pieptul i se umflă la auzul cuvintelor ei.

— După prăjituri, zise ea.

— Prăjituri?

Se încruntă.

— Şi smântână. O, şi şuncă. Ador şunca. Dar în afară de acelea… o, şi îngheţata! Mi-a plăcut îngheţata pe care mi-ai cumpărat-o la Gunther.

Înainte să-şi poată continua lista, despre care el începuse să creadă că era foarte lungă, el se ridică.

— Nu a trebuit să concurez cu mâncare până acum. Presupun că, atât timp cât te ţin hrănită, nu va trebui să-mi fac griji.

— Apropo de mâncare…

O bătaie în uşă o întrerupse, iar ei se pregătiră amândoi pentru o surpriză…

— Da? zise Dane, căutându-şi hainele şi trăgându-şi pantalonii.

— Este aici. Cuvintele şoptite ale Barbarei trecură prin uşă. Şi a întrebat de voi.

— Ţine-l aici, Barbara. Vom coborî într-o clipă. Marlowe sări şi ea şi se grăbi să se îmbrace. Dane nu era obişnuit să se îmbrace singur, iar ea termină înaintea lui. Îl ajută să-şi pună haina strâmtă şi îi dădu pe spate părul de pe frunte.

— Arăt ca fiul unui duce?

— Nu arăţi ca unul dintre noi, zise ea, trecându-şi mâna peste materialul scump al hainei lui. Să mergem!

Ea conduse de-a lungul culoarului întunecos, până ajunseră în local. Când ajunseră, Dane ştiu imediat cine era Satin. Nu-l văzuse niciodată pe bărbat, dar nu era niciun dubiu în privinţa a cine avea puterea şi cine comanda în acel loc. Un bărbat cu părul negru stătea în centrul încăperii. Era evident că se simţea suficient de sigur de puterea lui, încât să nu aibă nevoie să se apropie de perete. Nu avea de ce să se teamă.

Părul lui era unsuros şi murdar, şi era greu de spus dacă smocul de pe cap era negru sau pur şi simplu acoperit de mizerie. Hainele lui erau de mai bună calitate decât ale celorlalţi din Crama Unicornul Roşu, dar erau şifonate şi pline de mizerie. Rânjea la prostituata din poala lui, dar când Dane intră, ridică privirea şi o bătu pe fată peste fund. Palma fusese suficient de puternică încât să se audă în toată încăperea. Dane simţi un fior ciudat pe şira spinării în timp ce şeful tâlharilor îl analiza cu ochii aceia mici. Nu era de mirare că Marlowe se temea de el. Şi Dane ar fi stat departe de el, dacă ar fi avut ocazia.

Marlowe înaintă, iar Dane o urmă. Satin probabil că o văzuse venind, dar nu-şi luă privirea de la Dane.

La masa tâlharului suprem, Marlowe se opri.

— Satin.

El îşi aruncă privirea asupra ei, apoi asupra lui Dane.

— Nu credeam că te voi vedea aici. Nu după ultima noastră conversaţie, se auzi ameninţarea lui stridentă.

Dane voia să o tragă în spatele lui, să o protejeze, dar observă că avusese dreptate când îl avertizase să nu-i arate niciun fel de afecţiune. Acest Satin era un bărbat care s-ar fi folosit de orice slăbiciune.

— Putem vorbi despre asta, dacă vrei.

Nările lui se umflară.

— O, vom vorbi despre multe.

Marlowe părea nezdruncinată de furia evidentă pe care Satin şi-o reţinea.

— Dar ştiu că vei fi interesat de ceea ce lordul Maxwell are de spus. Satin păru intrigat de menţiunea titlului său inventat. Nu avea să fie atât de uşor să obţină cooperarea bărbatului. Tâlharul-şef miji ochii, suspicios. Dane decise că venise vremea să-şi joace rolul.

— Va trebui să stau aici toată ziua ca un valet? întrebă el, făcând tot posibilul să imite un filfizon. Jur că nu am mai stat atât de mult în picioare de la cursele din Ascot.

Marlowe îşi dădu ochii peste cap, iar Dane speră că făcea parte din rol. Fie asta, fie căzuse de prost.

— Ne putem aşeza? îl întrebă ea pe Satin.

Tâlharul arătă spre scaunul liber din faţa lui. Dane se aşeză, obligând-o pe Marlowe să ia altul şi să-l care de la cea mai apropiată masă. Ea îl întoarse, stând cu braţele proptite pe spătar.

— Ascultă, bătrâne, zise Dane când Marlowe se aşeză. Fata asta zice că eşti omul potrivit pentru afacerea pe care o am în minte.

— Serios?

Satin nu tresări.

— Nu ştiu dacă să am încredere în vreunul din voi, aşa că risc teribil venind aici. Privi prin încăpere cu dispreţ. Cine ştie ce fel de boli aş putea căpăta!

Îşi scoase batista şi îşi acoperi nasul.

— Trebuie să fie o afacere importantă pentru tine, dacă ţi-ai asumat acest risc.

— Este, zise Marlowe. Dar sunt prea multe urechi aici. Poate ar fi mai bine să-l ducem pe lordul Maxwell în camera ta?

— Nu. Satin privi împrejur. Ce trebuie să facem ca să avem puţină intimitate? Afară cu voi toţi, şi mă voi gândi dacă să vă tai gâtul sau să vă cruţ.

Puţinii clienţi care încă mai beau bombăniră, dar Barbara îi dădu afară, apoi dispăru şi ea. Dane surprinse privirea lui Marlowe, iar ea încuviinţă. Aparent, considerase faptul că se aflau acum singuri cu Satin un element în favoarea lor. Dane crezu că l-ar fi putut omorî mai uşor. Mai puţini martori.

Satin îi privi.

— Ai zis că ai de discutat afaceri.

Dane încuviinţă.

— De unde să ştiu că pot avea încredere în tine?

— Ţi-am zis, spuse Marlowe. Dacă vrei treaba rezolvată, nu există altul mai bun.

— Şi de unde să ştiu că nu va păstra toţi banii pentru el?

Dane observă modul în care Satin făcu ochii mari auzind cuvântul bani.

— Este un fel de atac de noapte? întrebă Satin. Nimeni nu poate conduce un atac de noapte mai bine ca mine.

Dane încuviinţă. Acum Satin era interesat, probabil mult mai interesat decât dădea de înţeles. Dane privi exagerat împrejur, căutând spioni, apoi vorbi în şoaptă.

— Sunt fiul cel mic al ducelui de Yorkshire. Îl cunoşti?

— Desigur, zise Satin, ceea ce era o minciună sfruntată.

— Atunci ştii că este unul dintre cei mai bogaţi bărbaţi din Anglia. Se ştie că a împrumutat şi regelui câteva mii de lire când Maiestatea Sa a ajuns la sapă de lemn, dacă înţelegi ce vreau să zic.

— Un tip avut, zise Satin încuviinţând. De ce îmi spui mie asta?

— Sunt fiul cel mic. Am opt fraţi mai mari, precum şi surori. Partea mea de avere va fi foarte, foarte mică.

— O avere mică este mai bună decât deloc.

— Adevărat, dar nu m-am priceput niciodată la economii şi îmi plac nopţile la mesele de cărţi.

Un zâmbet infatuat apăru pe chipul lui Satin. Dane trebui să se abţină să nu râdă, deoarece acum ştia că atrăsese atenţia tâlharului-şef.

— Deci ţi-ai pierdut averea.

— Şi nu am bani să o recuperez, zise Dane.

— Nu este demn de un gentleman, zise Satin, uitându-se la Marlowe. Dar nici nu-mi pari vreun cap-pătrat.

Privirea lui Satin rămase asupra lui Marlowe, iar Dane

privi peste ea. Îşi strânse pumnii pe genunchi, sub masă, deoarece în ochii lui – şi probabil şi în ai lui Satin – Marlowe arăta ca o depravată. Buzele îi erau umflate şi roşii, obrajii rozalii, iar gâtul ei era pătat şi roşu de la barba lui. Nu erau prea multe dubii despre ceea ce făcuseră înainte de sosirea lui Satin. Dacă Dane nu îşi jurase înainte să o ia din locul ăsta, acum trebuia să o facă. Erau clare ideile lui Satin în timp ce o privea.

— Tata refuză să mă ajute şi mereu am crezut că Dumnezeu îi ajută pe cei care se ajută singuri.

Satin îşi întoarse înapoi privirea asupra lui.

— Desigur. Dar ce are asta de-a face cu mine?

Dane o privi pe Marlowe, comportându-se de parcă nu ar fi vrut să vorbească despre o chestiune atât de sordidă. Marlowe se aproprie.

— Lordul Maxwell a aflat că ducele are nişte obiecte valoroase care aşteaptă într-un depozit de lângă râu.

— Ce fel de obiecte?

— Antichităţi inestimabile, adăugă Dane. Monede, bijuterii, obiecte de artă de pe continent. Au ajuns cu o navă comercială acum câteva zile.

— De ce stau într-un depozit, aproape de debarcader?

Era o întrebare bună, una pe care el şi Marlowe nu o discutaseră. El îi aruncă o privire, iar ea zise:

— Deoarece ducele nu este în Londra să le revendice.

Satin se încruntă.

— De ce nu? Nu este momentul anului în care toţi nobilii se gătesc şi defilează în faţa regelui şi a reginei?

Marlowe deschise gura să răspundă, dar Dane o întrerupse înainte ca ea să-i afunde şi mai tare.

— Este vârful Sezonului, dar niciuna dintre surorile mele nu este debutantă în acest an, aşa că tata a plecat la… îşi aminti de lordul şi de Lady Lyndon. La vânătoare în Scoţia. Se va întoarce peste câteva zile.

— Şi eu ce ar trebui să fac cu bijuteriile şi obiectele de artă? Să le vând unor magazine de vechituri?

— Ştiu unde să le vinzi, dacă poţi să pui mâna pe obiecte.

— Depozitul este păzit?

Dane ridică din umeri.

— Nimic din ce nu ai putea să rezolvi, dacă ceea ce spune domnişoara Marlowe este adevărat.

Satin îşi încrucişă braţele.

— Care este plata mea?

Dane pretinse că medita la asta.

— Sunt pregătit să îţi dau treizeci la sută.

— Cincizeci. Eu îmi asum riscul. Ar trebui să primesc jumătate.

— Patruzeci şi este oferta mea finală. Patruzeci la sută este o avere, te asigur.

Satin întinse mâna, iar Dane o privi curios. Era neagră de mizerie şi funingine, unghiile erau lungi, galbene şi rupte. Cu mănuşa pe mână, Dane dădu mâna cu infractorul.

— Acţionăm la noapte, zise el, ridicându-se.

— De ce atâta grabă? zise Satin.

— Am datorii pe care trebuie să le plătesc. Dacă nu crezi că poţi fi gata, pot găsi…

— Va fi gata, exclamă Marlowe.

— Bine.

Dane o privi, aşteptând ca ea să se ridice, realizând tardiv că ea nu avea să se mute. Satin avea o mână pe încheietura ei palidă, ţinând-o pe loc. Dane se holbă la mână îndelung, vrând să i-o smulgă, dar apoi scrâşni din dinţi şi-şi ridică privirea.

— Ne vedem acolo. Îi oferi adresa. La miezul nopţii?

Satin încuviinţă.

— Voi fi acolo!

*

Marlowe îl privi pe Dane plecând şi-şi dori ca şi ea să poată scăpa. În schimb, toleră atingerea lui Satin până când Dane ieşi pe uşă, întorcându-se în camera Barbarei. Apoi şi-o trase.

— Eşti ţâfnoasă. Nu sunt destul de bun pentru a-i atinge pe cei ca tine?

— Ţi-am adus un plan. Ce mai vrei?

Satin încuviinţă.

— Mereu am ştiut că mă vei îmbogăţi. De aceea ţi-am tolerat toate toanele când erai o ţâncă. Aş fi putut lua sute de ţânci. Străzile erau pline, dar mereu am avut o presimţire în ceea ce te priveşte.

Marlowe se întreba dacă trebuia să-i mulţumească pentru că o răpise. Desigur, el nu ştia că ea descoperise adevărul despre cine era. Şi nici nu avea să ştie până nu avea să-l vadă spânzurat în faţa închisorii Newgate.

— Ar fi trebuit să te îmbrac în rochii mai des. Mai întâi îmi aduci un conte, acum fiul unui duce.

— După atacurile astea, am terminat-o. Mă retrag.

— Te vei retrage când îţi voi spune eu, zise Satin, apropiindu-se şi prinzând-o de ceafă, astfel încât ea să se întoarcă. Ai înţeles?

— Da.

Îi dădu drumul, lovind-o cu capul de masă. În timp ce-şi freca fruntea care o durea, el se ridică. Ea observă o lumină aurie când haina lui se deschise, arătându-i vesta uzată. Înăuntru, atârna din buzunar un lănţişor de aur. Colierul Susannei. Încă nu-l vânduse. Marlowe se ridică, dar Satin dădu din cap dezaprobator.

— Unde crezi că mergi?

— Să-i văd pe băieţi. M-am gândit că vei vrea ca Gideon, Beezle şi Gap să se ocupe de asta.

— O, nu! Nu pleci nicăieri. Şi dacă se află vreo vorbă, chiar eu îţi voi tăia gâtul. Se apropie, iar ea încercă să nu inspire mirosul de cepe putrezite. Asta este între mine şi tine. Atât. Dacă îi aduci pe Gideon sau pe Gap, mă voi asigura ca atacul ăsta să fie ultimul.

Marlowe se holba la el, afişându-şi ura fără reţineri. De câte ori oare nu-i lăsase Satin pe dinafară, pe ea sau pe băieţi? De câte ori nu rămăsese flămândă, în timp ce el avea burta plină? Dacă ar fi crezut că ar fi putut să-l învingă, să-l omoare cu propriile mâini, ar fi făcut-o atunci şi acolo. Dar nu ar fi câştigat niciodată astfel. Dane şi Brook erau singura ei şansă.

— Ne vedem la miezul nopţii.

Marlowe încuviinţă şi dădu să plece.

— Încă ceva.

Ea se opri, dar nu privi în urmă.

— Dacă simt că ceva pute, îţi tai gâtul şi te las acolo.

Ea îi auzi paşii în timp ce ieşea din încăpere şi rămase pe loc îndelung, încercând să-şi domolească furia care o învăluise. Trebuia să şi-o controleze câteva ore în plus, apoi el avea să dispară.

*

Gideon privi prin încăperea mică, calculând profitul pe care-l putea obţine dacă ar fura sfeşnicele, călimara cu cerneală şi peniţa. Şi covorul valora ceva, dar nu ştia cum să scoată un covor de sub nasul jandarmilor.

— Ai terminat inventarul?

Sir Brook se afla în spatele biroului, unde stătea cu picioarele pe suprafaţa lustruită. Şi biroul valora ceva, dar ar fi fost nevoie de vreo trei puşti să-l ridice, şi chiar dacă ar fi reuşit să-l manevreze pe scări, ce aveau să facă cu el? Nimeni nu avea vreo remorcă prin apropiere.

— Momentan, zise Gideon.

— Numele!

— Gideon!

— Ai şi nume de familie?

Gideon privi în pământ. Trecuse atât de mult timp de când îl folosise ultima oară. Era ultimul vestigiu al părinţilor lui pe care-l purta.

— Harrow, spuse el, apoi ridică privirea. Gideon Harrow.

— Domnule Harrow, jos ai menţionat un nume interesant. Poţi să-l repeţi acum, când nu sunt zeci de urechi să audă?

— Am spus Lady Elizabeth.

Derring îşi împreună mâinile.

— De ce?

— Ea m-a trimis. Desigur că eu o cunosc sub un alt

nume, Marlowe. Gideon îl privi pe Derring pe sub sprâncene. Poate şi tu o cunoşti după numele acesta.

— Şi ce ştii tu despre Lady Elizabeth?

Gideon ridică din umeri.

— Nimic. Dar ştiu mult mai multe despre Marlowe. Ştiu multe despre filfizonul de frate-tău şi că amândoi se află într-un local din Seven Dials.

Derring îşi coborî picioarele pe podea.

— Despre ce vorbeşti?

— Mi-a zis să mă asigur că ai primit scrisoarea. Nu ai primit-o?

— Ce scri…

Dădu din mână, se ridică, se îndreptă spre uşa care ducea afară, unde stătea un angajat slăbuţ, asemănător aceluia pe care-l ameninţase Gideon cu cuţitul.

— Domnule Bowker, ai primit o scrisoare de la fratele meu? Contele de Dane?

— Da, milord!

Gideon îşi imagină că bărbatul probabil o ţinea în mână, deoarece Derring ieşi în grabă. Putea auzi vocile lor înăbuşite, ceva despre corespondenţă neesenţială. O clipă mai târziu, Derring întră iar în încăpere, merse la biroul şi scoase un deschizător de scrisori, desfăcând sigiliul. Gideon îşi întoarse capul. Probabil că deschizătorul de scrisori valora vreo cinci penny, cel puţin.

— La dracu’! înjură Derring. Ce dracului e în mintea lui? Îl privi pe Gideon. Ştii ce scrie?

— Ceva despre un plan de a-i veni de hac lui Satin.

Derring puse deschizătorul de scrisori la loc în sertar şi-l închise cu o privire ameninţătoare spre Gideon.

— Ştii unde este Satin?

— Poate.

— Şi care este mai exact asocierea ta cu Lady… cu Marlowe?

— Nu aş putea spune prea bine.

— Trebuie să fii un prieten pentru a risca să vii aici să mă cauţi.

Gideon ridică din umeri.

— Nu am nimic de ascuns.

Derring râse.

— O, mă îndoiesc foarte tare. Ar trebui să ştii, domnule Harrow, că nu lucrez cu infractorii.

— Iar eu nu lucrez cu jandarmii. Sublinie cu aceeaşi emfază funcţia lui, precum făcuse şi Derring cu cuvântul infractor. Văd că ai scrisoarea. Îi voi spune lui Marlowe că ai primit-o. Dădu să plece, apoi se gândi mai bine. O vei ajuta?

— Am de ales? Dumnezeu ştie că, dacă nu-mi salvez fratele, va trebui să primesc titlul de conte şi nici nu vreau să mă gândesc la o soartă mai rea.

— Bine.

Gideon ajunse la uşă înainte ca Derring să i se adreseze iar.

— Şi tu? Vei ajuta?

— Mi-am făcut treaba.

— Dar vei face mai mult. Dacă vom bântui amândoi pe acolo, poate am putea să… ne coordonăm.

Gideon îşi puse mâinile în piept.

— Nu este acelaşi lucru ca şi cum am lucra împreună?

— Deloc. Departe de asta. Stai jos, bea ceva şi-ţi voi explica.

Capitolul 16

Marlowe ura această perioadă. Ura liniştea dinaintea furtunii. Ura să ştie că ploaia va începe, că străzile vor deveni noroioase şi de netrecut şi că şi cele mai bune planuri trebuiau amânate. Cerul o fi el senin, dar va ploua diseară, iar ea nu avea luxul de a-şi amâna planul. Pusese capcana şi trebuia să acţioneze.

Marlowe stătea în faţa uşii pe care ea şi Dane o împărţeau, nehotărâtă dacă să intre. Nu era pentru că nu voia să-l vadă. Ştia că el o putea distrage în moduri noi şi delicioase. Dar momentan nu se putea imagina ţinută

prizonieră în acea încăpere întunecoasă şi mică. Era tensionată şi nervoasă şi simţea nevoia să se mişte. Dane probabil că o auzise afară sau începuse să se îngrijoreze din cauza absenţei ei, deoarece, în timp ce ea era pe cale să pună mâna pe clanţă, el deschise uşa şi se holbă la ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Satin…

— A plecat, îl asigură ea. Eu… merg la o plimbare.

El păru surprins.

— Tu, la plimbare?

Ea zâmbi.

— M-ai corupt.

— Vin cu tine.

Închise uşa în urma lui. Ea făcu surprinsă un pas în spate.

— Nu, nu vii. Dădu din cap cu vehemenţă. Trebuie să rămâi aici.

— Nicio şansă. Unde mergi tu, merg şi eu.

— Vei merge direct în iad când vei sfârşi cu un cuţit în spate, cu faţa lipită de o alee împuţită.

— Încântătoare imagine, dar mă descurc.

Ea îşi dădu ochii peste cap şi oftă.

— Bine. Dacă vrei să mori, atunci vino!

Ea întoarse spatele, bombănind pentru ea la adresa filfizonilor idioţi.

— După tine, strigă el, urmând-o.

Ea trecu prin local, care se umpluse din nou destul de repede, având în vedere că Satin şi cu ea stătuseră acolo de vorbă cu numai un sfert de oră înainte. Acum saluta oameni pe care îi cunoştea, în timp ce pe alţii îi privea cu prudenţă, conştientă că Dane se afla pe urmele ei şi că fiecare bărbat, femeie şi copil din acest loc îl ţintea cu privirea şi spera să aibă şansa să vadă cât de adânci sunt buzunarele lui.

În cele din urmă, ieşi în stradă, deranjată de lumină. Nu era o zi însorită neapărat, ci mai degrabă mohorâtă şi cenuşie, dar Crama Unicornul Roşu era prea întunecoasă înăuntru şi avu nevoie de un moment pentru a se acomoda cu lumina. Dane, aparent deloc prostit, stătea în spatele ei.

— Mi-ar plăcea să iau o gură de aer proaspăt, dar nu cred că este mult mai bine aici.

— Respiră, dar pe riscul tău, îl sfătui ea, îndreptându-se spre un morman de gunoi chiar în faţa localului.

Privirea îi fu atrasă de o clădire prăpădită de cealaltă parte a străzii unde era casa Puştilor din Covent Garden. Nu arăta decât ca o dărăpănătură, dar oricine încerca să pună piciorul înăuntru avea să descopere că era bine păzită. Privirea i se îndreptă spre uşă şi văzu o pereche de ochi îndreptată spre ea. Beezle, fără îndoială. Mereu era jos. Se întreba dacă Gap dormea înăuntru sau dacă Joe era prin zonă.

— Ai o locuinţă? întrebă Dane. O familie pe care să vrei să o vizitezi?

— Nu. Ea arătă spre adăpostul prăpădit. Banda trăieşte aici, dar nu pot spune că sunt ca o familie.

Dane analiză clădirea o clipă. Ea încerca să o vadă prin ochii lui şi simţi cum i se înroşesc obrajii de ruşine. Casa lui era atât de frumoasă şi de curată, dar adăpostul era o întristare pentru ochi. Era lăsat într-o parte, era întunecat şi înconjurat de gunoaie. Ceea ce cândva fuseseră nişte ferestre erau acum acoperite cu plăci bătute în cuie la întâmplare. Marlowe se simţea mică şi urâtă şi nerafinată arătându-i-o.

— Te admir, zise el.

Ea tresări la răspunsul lui neaşteptat.

— De ce?

— Deoarece ai supravieţuit aici. Nu cred că a fost uşor. Eu nu aş fi reuşit. O privi. Nu cred că sunt făcut pentru asta.

— Nu ştii de ce eşti capabil până nu eşti pus în faţa faptului împlinit, zise ea.

Începu să meargă, vrând să se îndepărteze de adăpost şi de ochii ameninţători care o priveau. Care îi priveau. Dane veni în urma ei, picioarele lui scurtând cu uşurinţă distanţa dintre ei.

— Atât de mulţi copii, zise el în timp ce trecea pe lângă cu copilaş cu mâna întinsă.

După câţiva paşi, o fată, probabil în vârstă de şapte ani, legăna un bebeluş. Mama nu era prin preajmă. Mai mulţi băieţi de vârsta lui Gap stăteau cu mâinile în buzunare privind-o trecând. Ea se uită urât la ei, iar ei tăcură când ea trecu.

— Unde sunt părinţii? întrebă el, părând să nu-i fi observat pe băieţii pe lângă care trecuse.

Poate nu-i văzuse ca pe o ameninţare.

— Părinţi? Nu avem guvernante şi dădace aici. Ţâncii învaţă să supravieţuiască de unii singuri sau nu o vor face deloc.

— Dar cu siguranţă mama acelui bebeluş de acolo…

— Probabil o prostituată.

— Oh! Tonul lui trăda dezgustul.

— Poţi să strâmbi din nas şi să-mi spui alte cuvinte despre cum clasa inferioară îşi merită soarta, dar nu-mi poţi spune că un bebeluş nevinovat merită să trăiască astfel. Ea se opri şi îl privi. El o privea cu interes, iar ea fu surprinsă că el o asculta. Îi judecase prea aspru prejudecăţile. Nu o cunosc pe mama acelui bebeluş, dar îi pot ghici povestea. A fost orfană sau familia ei a trecut prin probleme şi ea a sfârşit aici. A întâlnit un bărbat care i-a cumpărat o porţie de mâncare, poate o fundă, poate un pahar cu gin. Poate s-au căsătorit. Poate nu. El a îngrijit-o o vreme, până când într-o noapte nu s-a mai întors acasă. Sau poate a bătut-o şi ea a fugit. Acum o fi având doi sau trei ţânci de hrănit. Singurul mod în care poate face bani este cu cracii în sus.

— Nu poate fi singura cale.

Marlowe îl privi curioasă.

— Va putea duce acel copil la muncă?

Dane dădu din cap dezaprobator.

— Ai angaja-o să-ţi cureţe casa elegantă? Să aibă grijă de copiii tăi? Nu ştie să vorbească franceză, nici să cânte la pian. Nu ştie nici să citească. Ce-o să-i înveţe? Poate ştie să coasă puţin, dar cu trecutul ei, ce proprietar de magazin respectabil o va angaja?

— A făcut o greşeală, zise Dane. Iar acum plăteşte preţul.

— Acum noi toţi plătim preţul. Marlowe arătă spre copiii care păreau să fie peste tot. Toţi aceşti copii plătesc preţul şi apoi tu plăteşti preţul şi tot oraşul plăteşte, deoarece nu se va alege de ei decât hoţia şi prostituţia. În timp ce tu stai în – îşi schimbă vocea pentru a-i imita accentul – Parlament şi discutaţi problema claselor inferioare, oamenii din clasele de jos încearcă să supravieţuiască.

El privi copiii, iar ea se rugă să vadă abisul din ochii lor, feţele lor murdare, oasele subţiri.

— Nu oamenii aceştia sunt problema. Şi ei sunt oameni. Doar pentru că nu s-au născut în Mayfair nu înseamnă că sunt mai puţin oameni.

Se întoarse cu spatele la el. Ea nu voia să-i audă discursul în acel moment.

— Ai dreptate, zise el pur şi simplu.

Ea se întoarse, cu ochii mari.

— Ce ai zis?

— Ai dreptate. Sunt oameni. Merită să trăiască cu demnitate şi respect. Şi copiii… El dădu din cap. Păcat că trebuie să trăiască astfel copiii. Aş putea ajuta să-i hrănesc.

Ea păru surprinsă.

— Te simţi bine?

— Nu, nu neapărat. Mirosul este groaznic, mi-ar prinde bine un coniac bun şi sunt furios. Ceva trebuie făcut pentru a rezolva asta.

Ea se holba la el, fără să poată vorbi îndelung.

— Şi dacă supravieţuiesc până mâine, voi redacta un proiect de lege în acest sens. Privirile li se întâlniră. M-ai schimbat, Marlowe. Mă uit la tine şi mi te imaginez mică pe aceste străzi şi vreau să te protejez. Vreau să te ajut. Privi în jur. Vreau să-i ajut pe toţi.

L-ar fi putut săruta în acel moment. Dacă nu s-ar fi aflat în centrul zonei Seven Dials şi dacă nu ar fi fost îmbrăcată ca un băiat, poate ar fi făcut-o. Îl iubea atât de mult în acel moment – nu pentru cum o făcea să se simtă atunci când o privea sau când o atingea sau când o săruta, dar pentru cine era. Îi văzuse bunătatea, blândeţea din el.

O văzuse în alţii şi mereu o considerase o slăbiciune. Dar acum vedea că putea fi şi un punct forte. Poate el – ei – chiar ar putea aduce schimbarea.

Apoi dădu din cap. Ce treabă avea ea cu asta? Nici nu ştia cum să citească mai mult decât cuvintele de bază. El nu ar fi vrut ajutorul ei. Poate că se bucurase de trupul ei, poate fusese intrigat de diferenţele dintre ei, dar nu era ca şi cum el voia o parteneră, o… sobe. Şi totuşi, nu putea să nu se simtă entuziasmată de faptul că el fusese schimbat de vorbele ei. Că o respecta suficient pentru a asculta ceea ce zicea ea, pentru a ţine cont de vorbele ei.

O mişcare în spatele lor îi surprinse privirea, iar ea îl luă de cot.

— Ar trebui să mergem mai departe.

El încuviinţă, bastonul lui lovind pământul pe care călca.

— Cred că mai întâi trebuie discutată problema muncii cinstite. Şi a salariilor. Nu putem uita de asta.

Ea asculta numai pe jumătate. Îi văzuse pe băieţii pe lângă care trecuseră mai devreme apropiindu-se, iar acum, că îl conducea pe Dane în altă direcţie, băieţii începuseră să îi urmărească. Nu era un semn bun. Singură, i-ar fi putut pierde. S-ar fi putut îndrepta spre adăpost, unde toată banda o putea apăra. Dar cum să-i piardă, când trebuia să aibă grijă şi de Dane? Banda nu ar lupta pentru un nobil. L-ar lăsa câinilor.

— Şi orfelinate. Avem nevoie de mai multe.

— Nu, trebuie să le reformezi pe cele pe care le ai. Vorbeşte cu Gideon despre asta.

— Cu prietenul tău? zise el, încetinind. Ştie ceva despre asta?

— Dane…

— Cred că aş putea porni o anchetă.

— Dane.

Inima îi bătea rapid în piept. Nu îndrăznea să se uite în spatele ei, deoarece ştia că în momentul în care o va face, băieţii vor ataca. Dane încă vorbea, ignorând pericolul evident.

— Dar să fie o anchetă oficială?
— Maxwell!
— Ce dracului se întâmplă?
Ea îl luă de mână.
— Fugi!

*

Ea îl trase cu atâta putere, că el aproape protestă, dar asta înainte să audă strigătele din spatele lui. Încercă să se întoarcă şi să vadă de unde provenea sunetul, dar ea strigă:

— Nu te întoarce! Fugi!

Şi fugi. Nu-şi amintea ultima oară când alergase. Probabil cu ani în urmă, iar picioarele lui nu erau obişnuite cu mişcarea. Nu era străin însă de exerciţii fizice – fie că vorbea de călărie sau de scrimă – şi nu îi fu greu să ţină pasul cu ea. Cu siguranţă nu era la fel de graţios ca ea. Alergă cu îndrăzneală pe lângă câinii vagabonzi, sări peste mobila distrusă aruncată pe străzi, trecu cu abilitate pe lângă grupul mic de cerşetori şi de copii. Totuşi, cei din spatele lor tot nu încetineau. Nimeni nu se oferise să ajute. Într-adevăr, mare parte din Seven Dials nu părea să observe sau să îi pese de două persoane care erau urmărite de trei băieţei.

Dădură colţul, ajungând pe o altă stradă, iar Marlowe îşi pierdu şapca. Se întinse după ea, dar degetele ei amorţite ratară, aşa că nu făcu decât să se rostogolească într-o baltă infectă cu un lichid puturos. Ea îi dădu drumul, şi în timp ce Dane alerga pe acolo, un copil o înşfăcă agil. Strada aceasta era puţin mai aglomerată cu şarete şi căruţe, iar ea trebui să încetinească. Privi peste umăr şi, cum evident nu-i plăcu ce văzu, o tăie pe o alee îngustă. Dane o urmă prin pasajul întunecos şi privi în sus, la clădirile aflate de-o parte şi de alta. Structurile erau atât de înclinate, încât blocau puţina lumină care reuşea să penetreze norii gri.

— Repede! zise ea, oprindu-se cu mâinile pe

genunchi, pentru a-şi trage sufletul. Putem să ne strecurăm de cealaltă parte şi-i putem pierde.

Dane respira prea greu pentru a putea vorbi, dar miji ochii pe aleea întunecoasă. O pereche de ochi galbeni de pisică îl priveau. Nu vedea nicio ieşire prin întuneric, dar ea cunoştea zona mai bine decât el. Ea îl luă de mână, iar degetele lor se împreunară. Dane vru să privească la degetele lor împreunate. Ale ei erau mici şi murdare. Ale lui erau mari, mai închise la culoare şi aveau câteva semne, de asemenea. Pentru prima dată însă se simţea parte din ceva. Era un sentiment ciudat, unul pe care realiză că-l căutase mereu, dar pe care nu-l găsise niciodată. Nici la şcoală, nici acasă nici în Parlament, nici în cluburile elegante ale gentlemenilor. Ce bizar să-l simtă aici, cu ea, în mijlocul mahalalelor.

Se simţea ciudat de bine. Amândoi împotriva lumii – cel puţin împotriva urmăritorilor lor. Ea îl trase, împingându-l înainte, apoi privările li se întâlniră. Cu părul ei şaten răsfirat pe umeri şi cu obrajii roşii din cauza alergatului, era răvăşitoare. Ar fi urmat-o oriunde. O luară pe alee, speriind o altă pisică ce mieuna la ei, apoi se băgă sub un morman. În spatele lor auzi voci şi ştiu că urmăritorii îi găsiseră.

— Aproape am ajuns, zise Marlowe. Străzile astea sunt ca un bârlog de iepure. Sunt întortocheate. Îi putem pierde. Ea alergă înainte, apoi se opri.

— Ce dra…

Dar Dane nu trebui să întrebe. Văzu bărbatul ieşind din umbre. Îşi întoarse capul să privească în urmă şi cei trei băieţi – de unde ieşise ăsta? − stăteau acolo, blocând ieşirea. Erau captivi.

— Beezle? spuse Marlowe, contrariată. Ce faci?

El înaintă, iar Dane avu impresia unui tânăr de o înălţime medie.

Spre deosebire de băieţii din spatele lui, acesta era brunet. Părul lui era la fel de închis la culoare precum ochii, iar lui Dane nu-i plăcea rânjetul infatuat de pe buzele-i subţiri.

— Ceea ce Satin ar fi trebuit să facă acum mult timp.

Dane se uită în spatele lor. Cei trei băieţi încetiniră, dar încă avansau constant. Marlowe continuă să privească spre cel numit Beezle.

— Dacă nu te-a trimis Satin, atunci ai face bine să ne laşi să trecem.

— De ce? Să-l poţi atrage în capcana ta? Poate o fi înghiţit el povestea ta cusută cu aţă albă, dar eu nu.

— Eşti gelos că te-a lăsat pe dinafară?

Marlowe îşi puse mâinile în piept. Nu părea deloc îngrijorată.

Femeia era evident nebună de legat.

— Marlowe…

— Dacă mă atingi, îi zise ea lui Beezle, o să audă despre asta şi te vor pescui din râu.

— Risc. Beezle înaintă. Merită dacă scap de tine.

Ea ridică din umeri.

— N-ai decât să încerci.

— Sau… Dane se aşeză între ei. Sau am putea ajunge la o înţelegere. Poate Marlowe şi cu mine am putea să ne cumpărăm libertatea.

Beezle dădu din cap.

— Cred că te voi omorî mai întâi pe tine.

— Va trebui să treci de mine.

Ea se mişcă repede, spre dreapta, călcându-l cu cizma pe picior. El se dezechilibră, dar nu căzu. Acum se afla în spatele lui, iar Dane avea trei în spate şi pe Beezle în faţă.

— Fugi! îi strigă el. Era şansa ei să scape. Mă pot ocupa de ei.

Ea dădu ochii peste cap – un alt obicei insuportabil – şi sări pe spatele lui Beezle.

— Prinde-i, le ordonă Beezle tâlharilor, iar cei trei băieţi îl ascultară. Dane îşi ridică bastonul, iar băieţii se opriră. Dane îl scutură ameninţător, ţinându-i pe băieţi la distanţă. Privi peste umăr şi îl văzu pe Beezle lângă un zid, încercând să scape de Marlowe, care era încă agăţată de spatele lui. În ce o priveşte, ea avea braţele prinse atât de strâns în jurul gâtului bărbatului, încât faţa lui devenise

stacojie.

— Sigur nu vrei să iei banii? îi spuse Dane lui Beezle.

— Şi să am încredere în cei ca tine? zise el, lovind-o iar pe Marlowe. Dane tresări. Găseşte-ţi alt prost!

Dane simţi cum cineva trăgea de bastonul lui şi se întoarse, văzând pe unul dintre băieţi. Dane dădu din cap.

— Nu am vrut să fac asta.

Apăsă pe un mic buton al mânerului şi teaca se detaşă. Băiatul se dezechilibră, iar Dane îşi scoase floreta ascuţită. Unul dintre băieţi sări pe el, dar, cu o mişcare abilă, Dane îi tăie materialul cămăşii. Un alt băiat veni spre el, iar Dane îi tăie o şuviţă din părul lui lung, şaten. Băieţii analizară paguba, apoi îl priviră pe Beezle. Dane nu-şi luă ochii de la băieţi, dar putea auzi că zgomotele luptei din spatele lui se opriră.

— Ce mai aştepţi? strigă răguşit Beezle.

— Are o armă, strigă băiatul cu şuviţa tăiată.

— Şi să nu te îndoieşti că ştiu să o folosesc, zise calm Dane. Am ani de scrimă. V-aş putea tăia ca pe miei. Sau puteţi fugi acum şi puteţi trăi. Alegerea este a voastră pe deplin.

Băieţii se uitară la spadă, apoi la Beezle şi, la unison, se întoarseră şi o luară la fugă. Dane se întoarse şi îndreptă floreta spre Beezle. Încă o ţinea pe Marlowe ţintuită de perete, iar ea încă avea mâinile înconjurate de gâtul lui.

— Dă-i drumul, zise Dane.

— Ea mă ţine pe mine, horcăi el.

Dane făcu un pas în faţă, îndreptă vârful spadei în locul în care mâinile lui Marlowe se uneau pe gâtul lui Beezle.

— Dă-i drumul, Marlowe.

Încet, mâinile ei coborâră. Dane făcu un pas în spate.

— Acum, domnule Beezle, înaintează. Un pas. Aşa. Încă unul. Marlowe alunecă prin spatele lui, iar Beezle încercă să o apuce, dar Dane apăsă vârful spadei de gâtul lui, iar bărbatul ajunse cu spatele la perete şi cu gâtul sus. Dane îşi îndreptă privirea spre Marlowe.

— Ce vrei să fac cu el?

Ea se uita la el, cu o expresie greu de citit.

— Mi-ar plăcea să spun să-l înţepi.

— Foarte bine.

El apăsă lama mai adânc, până când o picătură de sânge se prelinse pe gâtul murdar al lui Beezle.

— Dar, exclamă Marlowe, nu sunt o asasină, aşa că poate ar fi bine să-l legăm şi să-l lăsăm aici până când ne terminăm treaba în seara asta.

— Foarte bine, zise Dane. Ce să folosim să-l legăm?

Ea se îndreptă spre el, iar el îi simţi mâinile în jurul gâtului. Lavaliera lui se desfăcu şi alunecă pe cămaşă, iar ea o trase de acolo.

— Realizezi că nu am alta cu mine, zise el.

— Va trebui să te descurci fără. El oftă. Ştiu, zise ea, fluturând materialul fin. Oroarea de a nu fi îmbrăcat corespunzător. Arătă spre Beezle. Întoarce-te şi pune mâinile la spate.

Dane mişcă floreta un milimetru şi, cu o privire care ar fi topit şi gheaţa, Beezle se întoarse, lipindu-şi faţa de peretele clădirii. Marlowe îi luă mâinile şi i le ţinu strâns.

— Vei plăti pentru asta, zise el cu vocea înăbuşită. Într-un fel sau altul, te voi face să plăteşti.

— Eşti norocos că nu i-am cerut să te rănească mai tare. Îmi trec prin minte multe anexe pe care le-ar putea sfâşia.

În mod înţelept, după părerea lui Dane, Beezle nu răspunse. Marlowe îi dădu un şut în genunchi şi se aşeză lângă Dane. Dane încuviinţă.

— Anexe. Drăguţă alegere de cuvinte.

Ea îi zâmbi.

— Învăţ. Privi spre cer, aparent pentru a afla ora. Dane nu ştia cum de putea ea să fie sigură de ceva, având în vedere că cerul era gri şi înnorat, ca mai devreme, dar ea spuse. Mai bine plecăm, altfel vom întârzia la întâlnirea cu Satin.

Dane se duse să-şi ia teaca bastonului, o aşeză înapoi peste lama şi îşi îndreptă haina.

— După tine.

Ea îl conduse pe alee fără să privească în spate către Beezle. Când mergeau pe stradă, trecând pe lângă localurile care se umpleau repede cu clienţi, el zise:

— Sunt mulţumit că nu mi-ai cerut să-l tai. M-am înfiorat gândindu-mă cum va scoate Tibbs sângele de pe această haină.

— Eşti îngrijorat din cauza hainei tale?

El nu trebui să o privească pentru a şti că-şi dăduse ochii peste cap.

— Asta şi faptul că mi se face rău la vederea sângelui. Nu este un lucru pe care un bărbat să-l admită cu uşurinţă, dar asta este.

Ea îl privi.

— De ce nu mi-ai zis că ai o armă?

— O floretă? Nu m-ai întrebat.

— Mai ascunzi şi altceva?

Ea arătă spre est, spre râu şi docuri.

— Un gentleman nu umblă cu vorba niciodată.

Capitolul 17

Marlowe putea simţi căldura trupului lui Dane în timp ce se ghemui lângă ea, în spatele unui zid mic ascuns în umbre, aproape de depozitul de lângă debarcader, unde aveau să-l întâlnească în curând pe Satin. Era suficient de aproape de râu şi, dacă ridica privirea, observa că cerul nu se vedea de pădurile de pe malurile Tamisei. Oriunde altundeva, ar fi putut auzi zgomotul trăsurilor de noapte şi clinchetul clopotului vreunei nave. Poliţia Fluvială putea să patruleze în apropiere, iar ea îşi ţinu privirea în pământ şi-şi coborî vocea. Se aflau acolo de o oră, iar clopotele de la St. George din East Side anunţau ora 11. Încă o oră, şi Satin avea să dispară. Bărbatul care îi dominase viaţa, care o dominase pe ea, avea să se afle în închisoare.

Asta dacă Sir Brook îşi va face apariţia. Oare Gideon putuse să-l găsească pe inspector sau ea şi Dane tremurau

în frig degeaba? Ei bine, Dane nu tremura. Lui nu îi era deloc frig. Ea simţi impulsul de a se sprijini pe el şi de a-i fura din căldură, dar rezistă. Avea nevoie de toată agilitatea acum, că privea în întuneric, sperând să-l vadă pe Sir Brook. Totul avea să fie pierdut dacă va apărea în momentul nepotrivit. Şi dacă Satin avea să ajungă mai devreme, aşa cum ar putea face pentru a arunca o privire asupra locului, ea nu voia să fie luată prin surprindere. Marlowe ştia că, odată ce avea să se lasă pradă căldurii lui Dane, va putea uita de planul ei.

Nu era numai pentru că se bucura să fie sărutată de el, să stea lipită de trupul lui încântător sau să fie ţinută în braţe. Era mai mult. De când îl văzuse mânuind acea floretă pe alee, simţi un gol în stomac. Dane spusese că era excitare. Dacă era adevărat, atunci era încă excitată. Ea nu ştia că un bărbat putea arăta aşa mânuind o floretă. Nu ştia că Dane putea părea atât de puternic. Pentru prima dată lăsase garda jos. Nu fusese niciodată capabilă să aibă încredere într-o altă persoană să o apere, să o protejeze. Desigur, Gideon o salvase de multe ori, dar o lăsase să aibă grijă de ea de multe ori.

Mereu luase asta ca pe un compliment. El ştia că ea se putea apăra singură. Dar nu era un compliment şi faptul că Dane o apăra? Şi de ce să nu-şi dorească ea ca un bărbat să danseze cu ea la un bal elegant sau să o apere pe o alee periculoasă?

Fără îndoială îl dorea. Îl dorea mai mult decât trebuia. Era îndrăgostită de ea. Crezuse că de vină fusese orgasmul, care o făcuse să încurce dorinţa cu iubirea, dar pe acea alee nu se afla în focurile pasiunii. Atunci de ce inima ei trebuia să palpite din cauza unui sentiment pe care îl putea identifica numai ca pe unul pe care-l simţise foarte rar? Iubire. Chiar şi acum inima ei se strânse când îl zări pe Dane cu coada ochiului. El era aici, cu ea, iar ea nu voia să se despartă de el niciodată.

Gânduri periculoase, având în vedere că cei doi proveneau din două lumi diferite. Nu aveau niciun viitor, chiar dacă ea era Lady Elizabeth. Dane se va însura cu o

femeie pe care să o poată face o contesă respectabilă, nu o femeie care fusese – care ar putea încă să fie – nimic mai mult decât o aventură de-o noapte.

— Ceva se mişcă acolo, şopti Dane la urechea ei.

Respiraţia lui îi încălzi pielea, iar ea încercă să ignore tremurul care radia dincolo de punctul de contact.

— Unde?

Probabil că era vreun animal, dar nu-şi putea permite să nu fie precaută.

Aruncă o privire în spatele ei, la armele pe care Dane reuşise să le procure.

— Nu. În direcţia asta. La ora două.

Ea îl privi confuză.

— Nu poate fi mai mult de 11 şi jumătate. Tocmai am auzit clopotele.

El o privi lung.

— Nu, mişcarea era la… ştii cum să spui ora?

Obrajii ei se aprinseră, deoarece chiar dacă nu-l înţelesese clar, înţelesese că era un domeniu în care ea avea lacune, iar el o descoperise.

— Pot auzi clopotele din turnurile bisericii. Pot număra.

— Dar nu ştii să citeşti ceasul, şopti el. Va trebui să rectific asta. Priveşte în dreapta. Cu mâna încă jos, îi indică. Cam acolo.

Ea urmări unghiul degetelor lui şi se foi. Nu era nimic acolo, nici măcar o pisică. Apoi, una dintre umbre se mişcă. Dacă nu ar fi privit, i-ar fi scăpat. Părul de pe ceafă i se ridică, iar ea inspiră adânc, silenţios.

Putea fi oricine – Satin, Sir Brook, un poliţist, un trecător. Oricine ar fi fost, nu voia să fie văzut, iar acesta era un semn rău.

— Vezi? îi şopti Dane lipit de ceafa ei.

O, cât de mult îşi dorea ca el să înceteze să mai facă asta. Trebuia să se concentreze! Încuviinţă şi se întoarse să-şi lipească buzele de urechea lui. El mirosea încântător, curat, în ciuda locului unde se aflau şi unde fuseseră.

Încercând să nu inspire prea adânc, ea şopti:

— Stai aici! Voi arunca o privire.

Ea dădu să se întoarcă, dar Dane o prinse de gleznă şi o ţinu pe loc. Îi aruncă o privire furioasă, dar se aplecă deasupra ei, apropiindu-se. Cum să nu se gândească la poziţia în care se aflau? Era aplecat deasupra ei, sprijinit pe coate, trupul lui la câţiva milimetri acoperindu-l pe al ei. Ea inspiră tremurând. Amestecul de pericol şi excitare era tulburător.

— Nu te voi pune în pericol. Voi merge eu!

Ea dădu din cap cu încăpăţânare. S-o fi pricepând el la floretă, dar era prea mare pentru a se mişca fără să fie observat.

— O să fim prinşi amândoi.

— Atunci aşteaptă ca individul să se arate singur.

Ea înţelese mesajul lui şi ar fi protestat dacă un fluierat discret, pe care îl cunoştea bine, nu s-ar fi auzit în acel moment. Fluieră şi ea, iar Dane şopti.

— Ce faci?

— Este Gideon, zise ea, împingându-l pe Dane şi ridicându-se. Aruncă o privire prudentă spre zid şi văzu o siluetă familiară apărând din întunericul depozitului. Apăru repede, iar ea îi făcu un semn cu mâna, pentru ca el să ştie unde era ascunsă. O clipă mai târziu, se aşeză lângă ea, lipindu-şi spatele de zidul de care era şi ea sprijinită.

— De unde ai ştiut că sunt eu? întrebă el, oferindu-i acel zâmbet familiar.

— Ce faci aici? şopti ea.

Dane era ghemuit în faţa lor, cu braţele încrucişate într-o poziţie dezaprobatoare.

— O seară bună şi ţie, zise Gideon. Sunt aici să vă salvez fundul.

— Ai grijă cum vorbeşti, zise Dane şoptit, dar cu o notă de avertisment.

Marlowe îşi îndreptă privirea spre el.

— De când ai început să te preocupi de urechile mele virgine?

— Nu pentru urechile tale îşi face griji, ci pentru fundul tău. Nu vrea ca vreun alt bărbat, în afară de el, să ţi-l

observe. Corect, tipule?

— Mă bucur că ne înţelegem!

— O, ne înţelegem, zise Gideon. Şi, dacă aş fi ştiut ce nemernic eşti, nu mi-aş fi bătut capul. El o privi pe Marlowe. Am făcut-o pentru ea, nu pentru cei ca tine.

— Atunci l-ai găsit pe Sir Brook.

— L-am găsit. A trebuit să intru în sediul Jandarmeriei, dar l-am găsit.

— Şi vine? întrebă Dane.

Gideon nici măcar nu se uită în direcţia bărbatului.

— Va fi aici. Sper.

— Nu eşti sigur?

Gideon ridică din umeri.

— Tu eşti sigur că Satin va veni?

Marlowe păru confuză.

— Mă pot descurca la fel de bine ca orice bărbat.

— De asta sunt sigur. Merse pe instinct. În acest caz, o las pe voi. Când se va afla că Satin a fost prins, vreau să fiu acolo pentru puşti. Poate voi reuşi să evit ca măcar unii dintre ei să fie racolaţi de alte bande. Nu că Beezle le-ar da drumul.

— Beezle s-ar putea să nu fie o problemă atât de mare pe cât crezi, zise Marlowe aruncând o privire peste zid, în direcţia depozitului.

— O, serios? Ce aţi făcut?

— L-am tras pe tuşă puţin. Dacă este ceva ce poţi face pentru băieţi, fă-o! Mai ales pentru Gap şi Tiny.

— Şi dacă pot ajuta şi eu, o voi face cu plăcere, zise Dane, surprinzând-o.

Gideon îi aruncă o privire încruntată.

— Cum i-ai putea ajuta? I-ai băga într-un orfelinat? Mulţi dintre noi am fost norocoşi că am putut scăpa.

— Dacă i-aş lua ca grăjdari la casa mea de la ţară? Vor fi departe de Londra, vor învăţa să facă comerţ şi le-aş putea oferi chiar şi educaţie.

— De ce? întrebă Marlowe înainte ca Gideon să o poată face.

El rămăsese cu gura căscată, iar ea se gândi că va

mai trece o clipă până când o va închide şi va putea vorbi din nou.

Dane păru gânditor.

— Nu este mult. Ştiu că este o picătură într-un ocean, dar este un început. Ţi-am spus. Voi da un proiect de lege în Parlament.

Gideon pufni.

— N-ai decât! Ştii unde să ne găseşti dacă ideile tale măreţe nu vor dispărea odată cu dorinţa.

Marlowe se simţi de parcă ar fi plesnit-o. Asta credea toată lumea? Că Dane o dorea numai? Oare toate schimbările pe care le văzuse în el fuseseră numai o prefăcătorie, pentru a o ademeni în patul lui?

— Te-aş provoca la duel pentru asta, zise Dane, cu vocea şoptită şi ameninţătoare, dar la ce să mă aştept? Nu eşti un gentleman.

— Şi nu voi fi niciodată, zise Gideon. Am prea multă onoare pentru a-mi spune astfel.

Dane se întinse spre el, iar Gideon ar fi făcut la fel dacă Marlowe nu s-ar fi mişcat repede. Mai potolise sute de bătăi înainte şi se pregătise încă de când simţise că era rost de scandal. Se interpuse între cei doi bărbaţi, împingându-i pe amândoi cu putere pentru a le atrage atenţia. Nu îi era de folos dacă ei aveau să se ia la bătaie, iar ea să fie prinsă la mijloc.

— Tu – arătă ea spre Dane – acolo. Şi tu – arătă cu degetul spre Gideon – este timpul să pleci.

— Cu plăcere, zise Gideon, scuturându-şi pantalonii. Dar nu s-a încheiat.

— Nu, fu Dane de acord.

Marlowe îi aruncă o ultimă privire ameninţătoare lui Gideon şi dădu din cap dezaprobator înainte să arunce iar o privire peste zis.

— Acum ai reuşit să ţi-l faci duşman pe bărbatul care era singurul nostru aliat.

— Poate că nu a fost cea mai bună mişcare.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Atunci de ce ai făcut-o?

El se întoarse ca să o privească, iar inima ei bătea cu putere. Era ceva în ochii lui care-i făcea gâtul să i se usuce. Încercă să înghită, dar, în schimb, scoase un scâncet.

— Pentru că eşti a mea, zise el. Chiar în timp ce ea dădea din cap dezaprobator, el îi ridică uşor bărbia cu două degete. Eşti. Nu este numai dorinţă, Marlowe. Eu nu... nu ştiu ce dracului este, dar nu-ţi voi păta reputaţia.

El îi aruncă o privire.

— Deci ai fost gelos?

El îşi umezi buzele, apoi lăsă capul în jos şi o sărută repede.

— Aş fi un prost să nu fiu!

*

Gideon înjura printre dinţi în timp ce se pierdea iar în umbră, întorcându-se spre St. Giles. Nu ştia de ce venise la debarcader. Mirosea mai rău decât cea mai murdară mahala din Seven Dials şi trebuise să-şi facă drum printre prostituate şi marinarii care mergeau pe trei cărări. Aşa-i că le-ar plăcea să pună mâna pe el şi să-l bată doar aşa, de amuzament? Probabil că era nebun venind aici. La fel de nebun ca Marlowe, care pusese la cale planul acesta. Cel puţin nobilul care-i era alături nu era la fel de laş ca majoritatea filfizonilor pe care-i ştia el. Pe Gideon nu l-ar fi deranjat să-i spargă nasul. Atunci poate nu ar mai fi arătat atât de frumos.

Nu că ar mai fi contat acum. Marlowe alesese şi era evident că nu-l alesese pe Gideon. Ar trebui să fie fericit. Putea sărbători acum că ea avea şansa de a pleca din mahala şi de a începe o viaţă nouă, o viaţă mai bună. Atunci, de ce se simţea atât de deprimat pentru pierderea ei? De ce picioarele lui se simţeau ca şi cum erau împietrite în timp ce se îndrepta spre adăpost? Ştiuse mereu că Marlowe va găsi o cale de scăpare. La fel cum ştiuse că el va trăi şi va muri în Seven Dials. Dar poate că înainte să-şi întâlnească Creatorul va putea să ajute câţiva puşti.

Lui Gideon îi căzură umerii când zări un alt grup de

marinari în lumina slabă a tavernei. Cea mai directă cale era chiar pe lângă ei, dar nu voia să rişte, aşa că o tăie prin spatele clădirii, rămânând în umbră. Capul lui era încă în jos atunci când ceva din întuneric se întinse spre el şi-l prinse de braţ. Gideon ar fi strigat, dar era prea ocupat să îndepărteze mâna de la gâtul lui, care-i tăia respiraţia.

— Stai pe loc, îi şopti o voce familiară în ureche.

Gideon era rigid. Încet, presiunea de la gât se relaxă. Când reuşi să respire iar, Gideon înaintă, apoi îl lovi cu cotul pe celălalt bărbat cu atâta forţă, încât îl făcu să suspine.

Gideon se aplecă pentru a privi ochii bărbatului.

— Să nu mă mai iei niciodată prin surprindere.

— Data viitoare te voi striga, bolborosi Sir Brook, îndreptându-se. Sunt convins că asta nu va atrage atenţia.

— Ai întârziat, zise Gideon.

— De unde ştii? Nu ai avut niciodată vreun ceas pe care să nu-l fi furat.

— Ştiu să citesc ceasul şi ştiu că ai întârziat.

Sir Brook ridică din umeri.

— Acum sunt aici.

— Ţi-am zis să te întâlneşti cu mine la depozit.

— Te-am zărit venind pe aici şi am vrut să verific. Marlowe şi Dane încă îl aşteaptă pe Satin sau s-a terminat?

— Încă aşteaptă, răspunse Gideon.

— Atunci de ce eşti aici?

— Fratele tău nu mi-a vrut ajutorul.

— Atunci este un idiot. Am crezut că ne-am înţeles asupra planului mai devreme.

Gideon se încruntă.

— Şi eu am crezut că am fost clar când ţi-am zis că nu lucrez cu jandarmi.

Sir Brook nu vorbi, iar Gideon îi putu simţi privirea pătrunzătoare. Inspectorul nu trebuise să-l ameninţe pe Gideon mai devreme şi nu trebuia să o facă nici acum. Gideon ştia că bărbatul putea să-i facă viaţa un calvar, dacă voia. Răsuflă din greu.

— Fie! Îţi arăt unde sunt.

— De data asta, încet.

Atunci auziră ţipătul.

*

Marlowe îl auzi pe Satin apropiindu-se chiar după ce clopotele sunară ora 12 fără un sfert. Avea un mers aparte, unul pe care ea învăţase să-l recunoască. Când Satin veni spre ea, ea se dădu din calea lui. Primise loviturile lui de suficient de multe ori, încât evitarea lor devenise a doua ei natură. Acum se forţă să rămână pe poziţii. El se aştepta să o întâlnească, se aştepta să facă suficient de mulţi bani pentru a putea pleca din adăpost şi să pună capăt vechii lui vieţi. Ea privi spre Dane, care se sprijinea neglijent de bastonul lui. Nu putea decide dacă îşi juca rolul sau chiar nu era îngrijorat.

— Este aici, bolborosi ea.

Dane se îndreptă atunci când Satin apăru. Îl salută cu o reverenţă pe tâlharul suprem. Satin nu păru impresionat.

— Hai să terminăm cu asta!

— Nu prea eşti vorbăreţ, zise Dane.

Marlowe şi-ar fi dat ochii peste cap, dar era reticentă în a-şi lua privirea de la Satin. Ceva nu era în regulă. Simţea fiori pe şira spinării şi se aşează încet în faţa lui Dane.

— Ăsta este? întrebă Satin, arătând spre depozitul aflat la câţiva metri distanţă.

— Cred că da, spuse Dane încuviinţând. Avem un cal şi o căruţă acolo. Intri, treci de oamenii tatălui meu şi patruzeci la sută este al tău.

Satin miji ochii.

— Cincizeci la sută sau plec chiar acum.

Dane oftă.

— Fie. Cincizeci la sută.

Privirea lui Satin se îndreptă spre depozit.

— Nu văd niciun gardian.

— Asta nu înseamnă că nu sunt acolo, zise Marlowe, vorbind pentru prima dată. Ar putea fi înăuntru.

— Atunci noi doi va trebui să ne ocupăm de ei, nu?

Marlowe dădu din cap dezaprobator.

— Este treaba ta, Satin. Eu stau cu lordul Maxwell.

— Tu vii cu mine.

Băgă mâna în haină şi scoase un pistol cu o mână, în timp ce cu cealaltă o trase pe Marlowe de încheietura mâinii. Ea strigă surprinsă, dar, cu o mişcare bruscă, Satin o trase la pieptul lui urât mirositor şi îi puse pistolul rece la cap. Trupul lui Marlowe tremura din cauza şocului. Satin nu mai avusese niciodată un pistol. De unde-l avea? De ce nu anticipase ea asta?

Satin o trăgea înapoi cu el, spre depozit. Marlowe îşi târa picioarele, încercând să-l încetinească, privindu-l pe Dane. El îşi ţinea bastonul pregătit, iar Marlowe voia să dea din cap. Dacă scotea acum floreta, Satin ar putea să o omoare şi să scape. Desigur, dacă Sir Brook aştepta să-l prindă pe Satin de cealaltă parte a depozitului, probabil că oricum avea să îşi găsească sfârşitul. Mâna lui Satin tremura. O mişcare greşită şi avea să fie moartă.

— Dă-i drumul, Satin, îi ordonă Dane, înaintând, dar ţinându-şi floreta în teacă.

— De ce? Doi se mişcă mai repede decât unul, iar noi doi am muncit mult împreună, nu, Marlowe?

— Da, spuse ea, vocea ei părând mult mai puternică decât se simţea. Lasă pistolul deoparte. Dacă voiai atât de mult ajutorul meu, puteai să-l ceri. Marlowe nu se mai rugase de ani de zile – probabil niciodată – dar acum se ruga în sinea ei. Nu îi cerea lui Dumnezeu să o cruţe. Nu credea că era prea importantă pentru El. Îi cerea lui Dumnezeu să se asigure că Satin nu avea se răzgândească în privinţa prădării depozitului. Voia ca Sir Brook să-l prindă pe Satin în timpul infracţiunii. Dacă nu, Satin avea să scape şi credea că lui Dumnezeu îi păsa prea puţin de tot răul şi nefericirea cauzate de Satin.

Privirea ei nu îl părăsi niciodată pe Dane, iar ea putea simţi intensitatea privirii lui. Noaptea era întunecoasă, iar umbrele lungi, dai norii care planaseră toată ziua dispăruseră şi luna strălucea pe cer. Dane, nepăsător că se afla într-o poziţie vulnerabilă, rămase cu privirea fixată în a ei. Ar fi putut fi în imaginaţia ei, dar ar fi jurat că văzuse

mai mult decât afecţiune, mai mult decât simplă grijă în ochii lui. Da, voia să vadă dovada că sentimentele lui le oglindeau pe ale ei, dar dacă avea să moară, oare era atât de rău să moară pentru ceea ce-şi dorea?

— Dacă te simţi atât de utilă, zise Satin aproape de urechea ei, puţind a ceapă, atunci mergi tu prima!

Privirea lui Marlowe se îndepărtă de a lui Dane şi-şi întoarse capul pentru a vedea depozitul. Era mai aproape decât realizase ea. Eforturile ei mici de a-l încetini pe Satin nu funcţionaseră la fel de bine precum sperase. Brusc, el o întoarse şi o împinse de uşa depozitului. Nu era nimeni în depozit. Marlowe ştia asta sigur, deoarece Dane închiriase chiar el depozitul gol. Satin avea să observe imediat ce va deschide uşa că era o înscenare. Era însă altă problemă să deschidă uşa. Dane îi oferise o cheie a uşii, dar nu i-o putea cere pur şi simplu. La urma urmei, dacă avea cheia, de ce ar mai avea nevoie de un hoţ pentru a intra?

— Deschide, zise Satin.

Marlowe dădu din cap.

— Ştii că sunt un spărgător nepriceput. În plus, nu am nicio unealtă cu mine.

— Ai un şperaclu. Mereu ai. Şi ai face bine să umbli fără zgomot. Nu vreau să atragi le atenţia celor care sunt înăuntru.

Marlowe îşi îndepărtă şapca şi căută prin păr ustensila specială, şperaclul, folosit pentru a descuia uşi. Îi ajungeau degetele de la o mână pentru a număra dăţile în care îl folosise, dar asta nu însemna că nu îl ţinea la îndemână. Degetele ei tremurau în timp ce îl lua din părul des pe care îl prinsese strâns, şi aproape că-l scăpă pe jos.

— Uşor, şopti Satin. Ce te-a făcut atât de tensionată? Doar nu ai devenit turnătoare, nu?

— Nu sunt o turnătoare, minţi ea. Nu sunt obişnuită să muncesc cu pistolul la cap.

Strânse şperaclul cu putere şi-l potrivi în încuietoare. Îl văzuse pe Gideon de zeci de ori făcând asta. Mereu făcea să pară simplu. Era departe de a fi simplu, dar o putea face dacă se concentra, închise ochii şi încercă să ignore metalul

pistolului care-i încălzea acum pielea. Blocă bătăile inimii şi sunetul sângelui pulsându-i în urechi. Întoarse şperaclul, mişcându-l în toate direcţiile, până când auzi un clic. Acum trebuia să reuşească să le descuie pe celelalte fără să îl mişte înapoi pe celălalt.

Pe gâtul ei se prelinse o picătură de transpiraţie. Nu aşa îşi dorea să îşi petreacă ultimele momente, iar acestea erau ultimele ei clipe dacă deschidea uşa depozitului, iar Sir Brook nu intervenea pentru a-l prinde pe Satin. Ce mai aştepta inspectorul? Dacă era prin apropiere şi privea, cu siguranţă îl putea vedea pe Satin – ei bine, pe ea – spărgând încuietoarea. De ce nu-l prindea Sir Brook pe Satin acum – înainte să decidă să-i tragă un glonţ în cap?

Încă un clic, iar Marlowe se rugă să mai fie unul. Cu abilitate, băgă iar şperaclul şi făcu o mişcare din încheietură. Acum simţea încuietoarea. Îşi putea imagina mecanismul interior în minte. Îşi mişcă din nou încheietura, apoi eliberă uşor şperaclul, şi se auzi sunetul. Încuietoarea se deschise, iar Marlowe se holbă la uşă. Puse mâna pe clanţă cu mâna tremurândă.

— Haide, şopti Satin! Deschide-o!

*

Gideon îl împinse pe Sir Brook înapoi în umbra unei clădiri abandonate şi se ascunse şi el.

— Unde dracului este Marlowe? bombăni el.

— Stai să văd, zise Sir Brook, întinzându-se spre latura clădirii.

— Mă uit eu, zise Gideon, împingându-l înapoi pe Brook.

— Dă-te din calea mea!

Brook îl împinse pe Gideon şi aruncă o privire. Gideon se întinse şi el şi miji în întuneric. Îl vedea pe lordul Dane, care părea tensionat şi concentrat în timp ce se uita spre depozitul pe care el şi Marlowe îl ţintiseră. Dar unde era Marlowe?

— O are el, zise Sir Brook, arătând spre depozit.

— Cine?

— Bărbatul de lângă uşă.

Gideon miji ochii la umbră şi înjură printre dinţi.

— El este? Satin?

— Ăla e, nenorocitul. A pus-o să descuie uşa. Trebuie să intrăm. Odată ce va deschide uşa, Satin va şti că a fost păcălit.

Brook arătă spre o fereastră înaltă a depozitului.

— Dacă te ridic, vei putea să o spargi şi să te strecori prin ea?

Gideon o analiză.

— Pot să sparg un geam şi în somn. Tu cum vei intra? Sau ai de gând să faci pe tu hoţul şi eu să ţi-o aduc pe Marlowe?

— Nu spargem o casă, domnule Harrow.

— Dacă aş fi făcut-o, cel puţin m-aş fi putut baza pe amicii mei. De unde ştiu eu că nu te vei întoarce şi vei fugi odată ce voi fi înăuntru?

Brook ridică din umeri.

— Nu ai cum. Şi să nu crezi că nu sunt tentat să vă las pe toţi să vă omorâţi între voi.

— Atunci de ce eşti aici?

Brook arătă spre lordul Dane.

— Pentru că este şi el. Hai să mergem!

*

Uşa se deschise, iar Dane vru să strige. Avusese zeci de ocazii să îl tragă prin floretă pe Satin, dar de fiecare dată când mâna lui ardea să elibereze lama, se gândea la pistolul care se afla la tâmpla lui Marlowe, aşa că se abţinuse.

Brook nu venea. Asta era evident. Dane era pe cont propriu şi, imediat ce Satin va păşi înăuntrul clădirii, Marlowe era ca şi moartă. Dane putea să ajungă la tâlhar înainte să poată încărca din nou pistolul, dar avea să fie prea târziu pentru Marlowe. Totuşi, nu putea sta deoparte, fără să facă ceva. Nu o putea pierde.

Marlowe se ridică şi deschise uşa. Satin o împinse în întunericul depozitului şi apoi păşi şi el. Dane alergă şi-şi scoase floreta.

*

Marlowe se împiedică înăuntrul depozitului şi o tăie imediat spre dreapta. Era mai întuneric acolo, iar Satin nu o putea omori dacă nu o putea vedea.

— Ce dracului? întrebă Satin în timp ce se holba la depozitul gol. Eşti moartă, fată!

Marlowe inspiră adânc atunci când Satin îndreptă pistolul spre ea. Aparent nu era atât de bine ascunsă precum crezuse, deoarece el ţintea direct spre ea. Îşi feri capul, aşteptând împuşcătura, dar atunci auzi un strigăt.

*

— Nu! strigă Gideon, înaintând.

Căzu pe podeaua depozitului chiar când uşa se deschise. Ridică privirea, observă modul în care gura lui Satin se schimonosi, strălucirea pistolului, apoi fugi.

*

Dane îl văzu pe Satin ridicând pistolul şi îşi pregăti floreta. Se afla aproape de uşă atunci când ceva mare şi greu intră în el, făcându-l să se prăbuşească. Bărbatul apăru deodată deasupra lui. Dane reuşi să-şi păstreze floreta, deşi celălalt bărbat încercă să i-o îndepărteze. Îşi mişcă mâna stângă, lovind cu putere pieptul bărbatului, chiar sub gât.

— La dracu’, Dane!

Dane îşi opri următoarea lovitură şi se holbă la bărbatul de deasupra lui – fratele său.

— Ce naiba faci?

— Te salvez, idiotul dracului!

Atunci auziră împuşcătura.

*

— Gideon! strigă Marlowe. Când văzu focul, ridică mâna, dar o coborî la timp pentru a-l vedea pe Gideon căzând. Nu!

Căzu în genunchi, dar fu lovită din spate de patul pistolului lui Satin.

— Credeai c-o să mă sapi? strigă Satin. Pe mine? Te omor. Apoi te fac bucăţi trădătoare mică?

Ridică din nou pistolul, dar Marlowe ridică piciorul, lovindu-l în testicule. Fusese o lovitură razantă, dar suficientă încât să-l facă pe Satin să cadă. Suficient pentru a câştiga timp şi a se ascunde din calea lui. Brusc, se află însă din nou deasupra ei. Coborî pistolul, iar ea se rostogoli pe o parte, tresărind atunci când pistolul căzu pe podea. Cel puţin scăpase de armă.

Satin nu terminase însă. Se întinse spre ea, lovind-o cu putere. Era o luptă pe care ea nu o putea câştiga. Satin avea toate avantajele. Ea ştia însă cum să lupte murdar şi îi provocă cât de multă durere putu înainte să dea ochii cu Doamna cu Coasa. Ţipă, apoi se descătuşă, zgâriind, sfâşiind şi lovind în toate direcţiile. Satin îi dădu o lovitură puternică în faţă, iar ea văzu stele, dar nu se opri din luptat.

Cineva ţipă, iar ea speră că era Satin. Speră că-l omorâse. Simţi însă greutatea lui căzând peste ea, apoi o altă voce din depărtare. Îi trebui o clipă pentru a-şi convinge trupul să înceteze să se mai lupte, apoi deschise ochii şi-l văzu pe Dane.

Capitolul 18

Marlowe se holba la el, cu ochii pierduţi şi absenţi. Apoi clipi, rămase nemişcată şi reveni în momentul prezent. Dane se îndreptă spre ea, luând-o în braţe. Dar ea nu era genul care să fie ţinută în braţe şi consolată. Se dădu în

spate.

— Unde este Satin?

Dane indică spre fratele lui, care îi pusese cătuşe lui Satin.

— L-am prins, o linişti Dane. Tu ai făcut-o.

Dar Marlowe dădu din cap şi se ridică în picioare.

— Faţa ta încă sângerează, draga mea. Mai bine te-ai odihni.

— Nu! Gideon, spuse ea suspinând şi înaintă.

Dane îşi întoarse capul şi apoi observă silueta unui bărbat pe podeaua depozitului, lângă fereastră. Marlowe se împiedică în drum spre el, căzu în genunchi şi-l luă în braţe.

În acel moment, Dane realiză cu durere că ea îl iubea pe bărbatul acela. Gelozia lui nu fusese degeaba. O privea, incapabil să se mişte, în timp ce ea se apleca peste trupul bărbatului şi plângea. Pe el l-ar fi plâns cineva cu atât de multă pasiune? Oare moartea sa ar fi ceva mai mult decât un anunţ în ziarul Times?

Dane se ridică şi se forţă să se îndrepte spre cealaltă latură a încăperii, pentru a o consola pe Marlowe. Dacă Dane era a doua alegere, atunci avea să accepte. Fusese născut să fie conte. Mereu avusese ce era mai bun. Nimic nu avea să conteze dacă nu o avea pe Marlowe. Nimic nu conta fără ea.

Bărbatul de pe podea se mişcă, iar Dane rămase fără aer.

— Marlowe! Ea nu-l auzi. Chipul ei era ascuns în palme în timp ce suspina. Marlowe, trăieşte!

— Ce?

Ea ridică privirea, cu chipul plin de lacrimi şi surprins. Încet, Gideon se întoarse, gemând zgomotos.

— Slavă Domnului, bolborosi Brook în spatele lui. Ultimul lucru de care aveam nevoie era să dau socoteală pentru un cadavru.

— Sunt impresionat de grija ta, bombăni Gideon, ridicându-se şi lovindu-se cu pumnul în dreptul inimii. Mi-a ajuns la inimă!

— Eşti rănit? întrebă Marlowe, în timp ce Dane se

aşează în spatele ei.

— Numai mândria mea. M-am lovit cu capul de podea când am căzut. Nu cred că am vreun glonţ în mine.

Îşi privi pieptul, părând să verifice că totul era la locul lui. Marlowe nu mai aşteptă ca el să-şi încheie inspecţia şi-i căzu în braţe. Era cel mai greu lucru pe care-l făcuse, dar Dane îşi strânse pumnii şi nu interveni. Îşi privi fratele, care îl ridica pe Satin. Privirea empatică pe care i-o oferi fratele lui era departe de a fi bine-venită. Dane nu mai fusese vreodată obiectul milei.

Marlowe îl ajutase pe Gideon să se ridice în picioare, iar Dane îi însoţi afară din depozit.

— Presupun că nimeni nu vrea să-mi dea o mână de ajutor cu hoţul acesta, zise Brook. L-am prins prăduind depozitul.

— Te omor! strigă Satin. Vă omor pe toţi!

— Te voi ajuta eu, zise Marlowe.

Ea înaintă, îşi luă avânt şi-l lovi pe Satin peste faţă. O fi fost ea mică, dar avea o lovitură zdravănă. Capul lui Satin se dădu pe spate. Nu-şi pierdu cunoştinţa, dar îl făcu să tacă. Se apropie de el.

— Asta este pentru toate ocaziile în care ai bătut oameni mai mici decât tine. Sper că te vei gândi la mine când vei atârna pe eşafod la Newgate. Abia aştept să te văd spânzurat.

— De ce…

Brook se aşeză în faţa lui Satin.

— Mă ocup eu de aici.

— Va fi spânzurat? întrebă Dane.

— Având în vedere tot ceea ce ştim despre el? L-am spânzura de două ori dacă am putea.

Dane o auzi pe Marlowe oftând şi îi văzu umerii căzându-i. Pentru ea se terminase acum. În sfârşit, era liberă.

— Voi merge cu tine, zise Gideon. Aş vrea să mă asigur că nu va evada.

Brook arătă surprins.

— Vrei să intri voluntar la închisoare?

— Nu am zis că intru, doar că vă însoţesc până acolo.

— Atunci să mergem!

Cei doi porniră, iar Dane îşi drese vocea.

— Brook?

Fratele lui se întoarse.

— Mulţumesc! Nu am fi reuşit fără tine!

Brook zâmbi.

— Ştiu că probabil te-a durut. Uneori nu este atât de rău să ai un frate erou.

Salutând, Brook plecă.

Marlowe îl privi pe Dane.

— Înţeleg de ce nu-l placi.

— Are calităţile lui.

— Aşa este.

Dane privi spre mâna ei. În ea se afla un lănţişor de aur.

— Ce este asta?

Ea zâmbi.

— Ultimul meu furt.

Toată vorbăria ei îl ameţea.

— Am un cal şi o căruţă de returnat. Şi apoi, domnişoară Marlowe, cum ţi-ar plăcea să-ţi petreci prima noapte eliberată de Satin?

Ea dădu din cap, iar Dane rezistă tentaţiei de a-i cuprinde chipul în mâini şi de a-i privi îndeaproape semnul de pe obraz. Mâine va avea o vânătaie şi probabil că acum o durea capul.

— M-ai crede dacă ţi-aş spune că-mi doresc o baie?

— Nu.

— Ei bine, să crezi! Chiar m-ai corupt, Lord Dane.

Dane o luă de mână.

— Este numai începutul.

Când ajunseră înapoi acasă, ordonă să se pregătească baia pentru el şi pentru ea. Avea treabă de făcut, detalii de analizat, dar puteau aştepta până când era curat. După ce îşi făcu baie şi se bărbieri, se îmbrăcă în pantaloni şi în cămaşa din pânză şi merse în bibliotecă, unde îl aştepta Crawford. Dane îşi petrecu următoarea oră dând ordine şi

scriind misive avocatului său. Avea ochii înceţoşaţi şi era gata de somn când Brook deschise uşa bibliotecii.

— M-am gândit că te voi găsi aici.

— Satin este la închisoare?

— Încuiat bine, zise Brook.

Se îndreptă spre o tavă mică, unde Dane ţinea câteva sticle cu alcool. Turnă un coniac şi-l bău pe nerăsuflate.

— Bine. Şi Gideon?

— S-a întors la… Brook gesticulă vag, unde s-o fi dus.

Dane dădu din cap.

— Este o şandrama. Ar trebui să vezi cum trăiesc. Mâine mă voi duce la Seven Dials şi îi voi angaja pe prietenii lui Marlowe. Pot începe ca grăjdari sau paji.

Brook păru surprins.

— Vom fi jefuiţi de trei ori.

Dane ridică din umeri.

— Trebuie să le dau o şansă.

— Ce s-a întâmplat cu tine? întrebă Brook. Niciodată nu ai fost atras de caritate sau de grija pentru alţii. Ce ai zis cândva? Pentru că pe săraci îi aveţi întotdeauna cu voi?

Dane îşi privi urât fratele.

— Iisus a zis asta. Eu am spus – ei bine, nu contează ce am spus. Am greşit.

Brook tresări.

— Poftim? Poţi repeta asta? Nu te-am auzit.

— M-ai auzit. Am fost un idiot înainte…

— Continuă. Ascult, zise el zâmbind.

— …dar m-am schimbat.

— Presupun că nu trebuie să întreb de ce. Ea este aici?

Dane privi spre tavan.

— Este sus. Îmi închipui că doarme.

Brook sorbi din coniac.

— Şi îi vei cere să se mărite cu tine?

Acum era rândul lui Dane să se arate şocat.

— Eşti nebun? Nu mă pot însura cu ea.

— Chiar dacă este Lady Elizabeth?

— Chiar dacă. Viaţa ei de dinainte… scandalul… vechii

conţi de Dane s-ar ridica din morminte.

— Nu am crezut niciodată că eşti genul de bărbat căruia îi pasă ce crede cineva despre el. Dar, dacă mă gândesc bine, niciodată nu ai făcut ceva care să dea de bârfit. Ai fost moştenitorul perfect al titlului de conte. Până la Marlowe. Cred că este bună pentru tine.

Dane făcu o grimasă.

— Nu este bună pentru mine.

— Ai dreptate, nu este bună pentru tine, şi de asta ai nevoie. În ultimii ani, de fiecare dată când ai ţinut un discurs în Parlament, m-am temut că vei declanşa o epidemie de căscat.

— Sper că te distrezi.

— Mereu. Ridică un deget. Dar am sentimentul că indiferent ce se va întâmpla în următoarele câteva zile, nimeni nu va căsca.

Dane trecu pe lângă fratele lui.

— Mă duc să dorm.

— Încă ceva, frate, zise Brook, făcându-l pe Dane să se oprească în uşă. Am primit vorbă în seara aceasta că lordul şi Lady Lyndon s-au întors în oraş.

Dane se întoarse.

— Ce repede!

— Se pare că erau deja în drum spre Londra, dar s-au grăbit să se întoarcă în cel mai scurt timp posibil. Îmi imaginez că vor veni în vizită mâine-dimineaţă.

— Îi voi spune lui Marlowe.

— Ai face bine să faci mai mult de atât, strigă Brook în urma lui. Altfel o vei pierde.

Ce dracului voia să însemne asta? Dane se gândea la asta urcând scările, cu o lumânare ţinută sus pentru a-i lumina drumul. Aproape că o pierduse pe Marlowe în seara asta şi nu avea să rişte acest lucru din nou. Dane deschise uşa dormitorului său, momentan surprins când Tibbs nu-l salută. Dar, desigur, îi spusese bărbatului să meargă la culcare. Tibbs se asigurase că focul ardea în şemineu şi lăsase un pahar – nu, două pahare de vin – pentru el. Două pahare?

Privirea lui Dane se îndreptă spre cuvertura stacojiu cu auriu al patului şi rămase fără aer. Întinsă în patul lui, sprijinită în cot, era Marlowe. Părul ei era căzut pe umeri, cârlionţi bogaţi revărsându-se pe cămaşa ei din pânză albă. Cămaşa ei subţire din pânză transparentă, prin care i se vedea pielea.

— Credeam că nu mai vii la culcare, zise ea, zâmbindu-i.

— Cum ai intrat aici?

Ea îl privi surprinsă.

— Am deschis uşa.

— Desigur. Nu prea putea gândi cu ea atât de aproape şi părând incredibil de ademenitoare. Şi de ce ai venit?

— Nu este evident?

— Ba da, şi slavă Domnului!

Se îndreptă spre pat şi, înainte ca el să ajungă, ea se ridică şi deschise braţele spre el. El o trase spre el, căldura trupului ei înfierbântându-l, făcându-l să realizeze cât de rece era el. Ea mirosea a caisă, iar părul ei era uşor umed după baia pe care o făcuse. Buzele lui le găsiră pe ale ei, iar ea îi răspunse la sărut cu poftă. De fapt, el se trezi luptându-se să-şi înfrâneze dorinţa de a o împinge pe spate şi de a o poseda atunci şi acolo.

Ea rupse sărutul şi privi spre el, mâinile ei îndepărtându-i părul de pe frunte.

— Ştii cât de mult am vrut să te sărut?

— Nu aveam idee, altfel aş fi venit să mă culc mult, mult mai devreme. El se aplecă spre gura ei din nou, dar ea îşi aşeză un deget peste buze.

— A fost atunci când ai scos arma aia – spada – din baston şi ai îndreptat-o spre băieţii ăia trei. Ea chicoti. Privirile de pe chipurile lor! Şi tu, cu o mână în şold, cu un picior în faţa celuilalt, ca şi cum erai gata de duel.

Dane încuviinţă.

— Privind în urmă, aş zice că probabil nu trebuia să iau poziţia de scrimă.

— Nu, nu trebuia, dar mă bucur că ai făcut-o.

Vocea ei coborî o secundă, iar Dane rămase fără aer.

— De ce?

— Deoarece când te privesc simt că sunt incredibil de bolnavă.

Dane mijii ochii.

— Nu acesta este răspunsul pe care îl aşteptam.

Ea râse.

— Dar, aşa cum spui tu, ceea ce cred eu că e boală este de fapt excitare. Când te privesc mă simt incredibil de excitată.

— Da?

Ochii ei se întunecară, luând culoarea safirului.

— Chiar şi acum.

— Ce să facem în privinţa… bolii tale?

— Există un singur lucru de făcut.

— Care?

Ea se ridică, se apropie de urechea lui şi-i şopti în nişte termeni vulgari, dar descriptivi, exact ceea ce îşi dorea. Dane nu mai auzise niciodată o lady vorbind astfel şi, în momentul acela, era foarte încântat că Marlowe nu era o lady. Când termină, gâtul lui era atât de uscat, încât părea să nu mai poată vorbi. În schimb, el încuviinţă, apoi îşi înfipse mâinile în părul ei, îi apropie gura de a lui. Mâinile ei îi apucară strâns cămaşa şi-l sărută pasional, limba alunecându-i în gura lui pentru ca el să o poată gusta. Avea gust de vin şi de Marlowe.

Mâinile lui găsiră tivul cămăşii şi îşi trecu degetele de-a lungul pielii calde, alunecoase a coapselor ei, în timp ce trăgea ţesătura spre talie, apoi până la umeri. Ea îşi ridică braţele, iar el îndepărtă cămaşa, lăsând-o să cadă pe podea şi inspirând adânc.

Încăperea din local fusese întunecoasă, prea întunecoasă pentru ca el să aprecieze ceea ce vedea acum. Era încântătoare. Picioarele ei erau lungi şi zvelte, şoldurile subţiri, dar frumos curbate. Talia ei era mică. Îşi trecu mâinile pe fiecare latură a ei şi le lăsă să alunece spre sâni, cuprinzându-i în mâini. Erau plini şi grei, iar sfârcurile erau ca nişte trandafiri negri şi foarte excitate. El îşi trecu un

deget peste unul, iar ea îşi dădu capul pe spate. El repetă mişcarea, iar ea gemu.

Îi ceruse să o aibă repede, dar el nu obişnuia să permită să i se dea ordine – chiar dacă acele ordine erau dintre cele mai agreabile, în schimb, îşi coborî buzele peste vârful întărit şi trasă săruturi uşoare peste pielea sensibilă, făcând-o să ardă. O excita cu limba, uşor la început, apoi mai rapid, făcând-o să-şi arcuiască spatele. Îşi lăsă o mână să alunece în spatele ei, ţinând-o acolo unde o voia, lipită de el, în timp ce cu cealaltă explora curbele şoldurilor şi fundul, mângâindu-i pielea până când ajunse la sexul ei. Era caldă şi îi acoperi sfârcul cu gura. Supse cu blândeţe şi simţi cum ea se udă.

Degetul lui alunecă uşor în fierbinţeala ei şi începu să îl mişte înainte şi înapoi, excitând micul punct din centrul ei. Trupul ei se mişca pentru a ţine ritmul impus de el, iar respiraţia i se acceleră, întreruptă de mici strigăte de plăcere. Propria lui bărbăţie se întărea. Cu cât o excita mai tare, cu atât mai excitat devenea. Şi totuşi, ar fi putut să o excite toată noaptea fără să primească ceva în schimb. O făcea pentru ea. Voia să-i dea tot ce dorea ea şi chiar mai mult.

Dane îşi mai lăsă un deget să alunece înăuntrul ei, iar ea strigă din nou.

— Da! O, da!

Îşi aduse din nou degetele în centrul ei, iar ea începu să tremure. Era aproape, atât de aproape încât el putea simţi primii fiori ai orgasmului ei. Dar voia să-i ofere mai mult. Voia ca plăcerea să o străpungă până când avea să fie atât de şocată, încât să nu mai aibă puterea nici măcar să gândească. Voia ca ea să se simtă aşa cum o făcea el de fiecare dată când o privea. Astfel, în ultimul moment, o trase pe marginea patului, îi desfăcu larg picioarele şi îşi lipi gura de sexul ei. Ea se aplecă, strigând în timp ce el o excita sugând şi atingând-o, până când ea începu să tremure şi să strige că nu mai putea suporta.

El se aşeză în genunchi, îşi desfăcu şliţul, iar ea deschise ochii. Erau jumătate închişi de plăcere, dar ea se

întinse şi-i atinse bărbăţia excitată.

— Asta am aşteptat. Cu putere şi repede.

— Dacă asta vrei.

Dintr-o mişcare, o întoarse pe burtă, apoi se aşeză deasupra ei. Ea îşi întoarse capul într-o parte pentru a-l privi, iar el îi şopti la ureche.

— Vrei asta?

Limba lui atinse pielea delicată din spatele urechii, iar ea se frământă lângă el. El se ruga ca ea să fie de acord, deoarece niciodată nu dorise o femeie – niciodată nu dorise ceva – cum o dorea pe ea.

— Da.

O apucă de coapse, ridicându-i-le. Îi desfăcu picioarele, deschizând-o pentru el. Pe coate, ea se întoarse pentru a-l putea vedea, zâmbind. El avea să o pătrundă cum îşi dorea ea, dar nu era o brută. Nu avea să rişte să o rănească. În schimb, o pătrunse încet, împingând până o avu pe deplin. Ea gemea şi el se mişca, mângâind-o. Apucându-i coapsele, împingea înainte şi înapoi, reţinându-şi orgasmul cât de mult putu. Când simţi că se apropia, se întinse spre punctul sensibil din centru şi-l mângâie.

— Dane, strigă ea în timp ce se încorda în jurul lui.

— Numele meu, Marlowe!

— Maxwell, şopti ea în timp ce el o purta pe culmile plăcerii.

Odată cu orgasmul lui veni şi al ei şi amândoi se pierdură în întuneric.

*

Câteva ore mai târziu, Marlowe stătea slăbită, dar satisfăcută în patul lui Dane. Draperiile fuseseră trase, dar putea vedea lumina soarelui începând să pătrundă în fâşii subţiri aurii. Lângă ea, Maxwell dormea. O avusese – ea îl avusese – de mai multe ori în acea noapte, iar ea se simţea încordată şi amorţită şi pe deplin satisfăcută.

El era un bărbat complex. Putea fi tandru şi dulce, dar şi dur şi autoritar. Indiferent ce latură îi arăta, mereu îi

făcea inima să bată cu putere. Dacă ea nu ar fi crezut că avea să-i omoare pe amândoi, l-ar fi luat din nou chiar acolo. Poate data viitoare şi-ar fi putut scoate floreta şi ar fi putut face câteva mişcări – dezbrăcat. Ea chicoti gândindu-se, apoi îşi reveni când auzi paşi în faţa uşii.

Servitorii se treziseră, ceea ce însemna că valetul avea să intre în curând şi să vadă aşternuturile. Valetul lui avea să vină să-l îmbrace. Bucătăreasa avea să le pregătească micul dejun. Cât de uşor i-ar fi să se obişnuiască cu această viaţă. Fiecare nevoie a ei avea să fie satisfăcută. Fiecare dorinţă a ei îndeplinită. Cât de uşor să uite de unde venea şi de mizeria pe care o lăsase în urmă. Dacă avea să fie contesa lui Dane, ar fi putut face atât de multe pentru a-i ajuta pe cei captivi în mahalale precum Seven Dials. Dar era un sentiment de falsă încredere. Era în patul lui şi presupunea că şi în inima lui. Dar pentru un bărbat ca Dane era o cale lungă de la amantă la soţie, mai ales când amanta nu era altceva decât o infractoare. Nu avea să o ia niciodată de soţie şi nici ea nu se aştepta la asta.

Numai că ea se îndrăgostise de el. Era îndrăgostită cu disperare, nebuneşte, pe deplin de el. În urmă cu câteva zile ar fi râs de ideea că s-ar fi putut căsători vreodată cu Contele de Dane. Acum nu mai râdea. Îl voia să fie al ei, în acelaşi mod în care ea deja era a lui. Acum câteva zile ar fi putut fi convinsă să accepte rolul de amantă, dar asta era înainte să se îndrăgostească de el. Era înainte ca ideea ca el să se uite la o altă femeie, să atingă o altă femeie, să se culce cu o altă femeie să o înfurie atât de mult, încât să vrea să lovească pe cineva sau ceva.

Marlowe îl înghionti puternic pe Dane. El bombăni, apoi deschise ochii.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic. Încă.

El se încruntă, apoi se întinse spre ea şi o luă în braţe.

— Culcă-te la loc, şopti el lângă gâtul ei.

Ea aproape că se supuse. Ar fi încântător să se ghemuiască lângă el, să-şi lipească obrazul de pieptul lui

cald, ferm, şi să doarmă. El mirosea a bărbat somnoros şi a lenjerie curată şi era o urmă a propriului ei parfum pe el. Îi plăcea asta, îi plăcea să ştie că el era al ei, chiar dacă numai pentru câteva ore. Dar el nu era al ei şi ea nu se putea întoarce la somn.

Se îndepărtă şi se ridică, trăgându-şi cearşaful la gât.

— Personalul s-a trezit. Cameristele şi valetul tău vor fi aici în curând.

— Nu-mi pasă.

— Mie da. Nu vreau ca ei să mă vadă aici.

El deschise un ochi.

— Pentru că nu se cuvine?

Ea încuviinţă.

— Nu vreau ca toţi să şuşotească despre mine mai mult decât o fac deja. Nu sunt o femeie uşoară.

El se ridică şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Nimeni nu ar crede asta vreodată despre tine. Nu crezi că asta este părerea mea despre tine, nu?

Ea voia să întrebe care era cu adevărat părerea lui, dar era prea mândră. Se dădu jos din pat şi-şi căută cămaşa. După ce o trase pe ea, zise:

— Ar trebui să plec.

— Înapoi în camera ta?

Ea dădu din cap.

— Nu. Înapoi… Seven Dials cu greu putea fi numit casa ei. Înapoi de unde am venit.

Acum, Dane se ridică şi o luă de braţ. Aparent, nu părea deloc îngrijorat de nuditatea lui, dar Marlowe era foarte conştientă de asta.

— Nu. Ţi-am spus. Nu te vei întoarce acolo.

— Nu am unde să merg. Şi ştii unde să mă găseşti dacă lordul şi Lady Lyndon sunt încă interesaţi să mă întâlnească atunci când se vor întoarce din Scoţia.

— Te pot găsi aici.

Ea dădu din cap.

— Aceasta este casa ta, nu a mea. Prezenţa mea aici le-a forţat pe mama şi pe sora ta să plece şi te-a făcut să-ţi rişti viaţa. Îţi mulţumesc pentru ajutor. Serios. Nu pot spune

cât de mult înseamnă pentru mine, dar nu aparţin acestui loc.

— Nu ştii asta. Dacă eşti Lady Elizabeth, exact aici e locul tău.

Ea îl privi şi observă expresia lui în timp ce realiza ceea ce spusese. Deschise gura, dar nu-şi corectă afirmaţia. Marlowe se gândi că nu avea de ales decât să-şi înlăture mândria.

— Vrei să spui că dacă sunt Lady Elizabeth vrei să te însori cu mine? Aceasta este singura modalitate în care aş putea aparţine acestui loc.

El întoarse privirea. Ea nici nu avu nevoie să aştepte cuvintele, deoarece ştia ce avea să spună el acum. El nu voia să se însoare cu ea. Sigur că nu voia. Ce bărbat cu statut şi caracter ar vrea să se însoare cu ea? Ea era o proastă numai că sugerase! Ştiuse că el nu avea să se însoare cu ea vreodată, ştiuse că o noapte sau două aveau să fie tot ce puteau împărţi şi voise să fie suficient. Dar inima ei avea alte idei. Inima ei voia totul.

— Marlowe, ţin la tine, dar căsătoria este…

Ea dădu din cap.

— Nu vreau să aud explicaţiile tale despre ce este mariajul. Nu este ceva ce vrei de la mine, ştiam asta. Nici nu ştiu de ce am vorbit, deoarece ştiu că nu te vei lega niciodată de cineva ca mine. Numai că probabil că sunt o proastă pentru că m-am îndrăgostit de tine.

El îi dădu drumul şi se îndepărtă, cu adevărat şocat.

— Ce ai spus?

— Nimic! Întoarce-te la viaţa ta, Dane, iar eu mă voi întoarce la a mea. Pot să ies şi singură.

Îşi găsi halatul şi şi-l trase pe ea, strângându-l la talie. El rămase complet încremenit, în timp ce încă digera mărturisirea ei. Ea fugi practic spre uşă şi, când o deschise, el reuşi în cele din urmă să vorbească.

— Nu poţi pleca încă!

— Nu mă poţi opri.

— Nu asta am vrut să zic.

Ea îşi întoarse privirea şi o întâlni pe a lui.

— Lordul şi Lady Lyndon sunt în oraş. Vor să te vadă în această dimineaţă. Aici.

Capitolul 19

Auzind cuvintele lui, picioarele lui Marlowe se înmuiară. Credea că nu-l auzise bine. Lordul şi Lady Lyndon erau în Scoţia.

— Mi-a zis Brook noaptea trecută, spuse Dane, stând gol ca un bebeluş în mijlocul dormitorului. Erau în drum spre Londra şi s-au grăbit când au primit scrisoarea lui.

— Şi nu mi-ai zis noaptea trecută?

El avu decenţa să pară ruşinat.

— Când te-am văzut... mi-a ieşit din minte. Îţi cer scuze. Vei rămâne pentru a-i întâlni?

Ea încuviinţă.

— Da, şi apoi... Nu ştia ce avea să se întâmple mai departe. Şi apoi voi pleca. Dacă nu te deranjează, voi folosi rochia pe care mi-a împrumutat-o Susanna. I-o voi restitui când voi putea.

Dane dădu din cap dezaprobator.

— Păstreaz-o!

— Nu. Nu mai sunt o hoaţă.

Închise uşa şi plecă repede înapoi în camera ei, ignorând servitorii pe lângă care trecea. Nu voia să le vadă chipurile curioase şi nu voia ca ei să-i vadă lacrimile care-i umplură ochii. El o terminase de-a dreptul cu ea. Nu îi ceruse să rămână. Nici măcar nu încercase să o facă să se răzgândească. Îi oferea rochia şi o gonea. El nu voise să o facă să se simtă ca o femeie uşoară, dar ea aşa se simţea acum.

Când ajunse în camera ei, avu suficient timp să se spele şi începu să se dezbrace înainte ca Jane să-i bată la uşă. Pentru prima dată, Marlowe acceptă graţioasă ajutorul ei la îmbrăcat, dar nu-i permise cameristei să facă mai mult decât să-i prindă părul într-o coadă.

— Nu vreau să arăt de viţă nobilă, zise ea. Asta sunt. În cele din urmă, fu gata şi mai aruncă o ultimă privire încăperii pe care o ocupase o scurtă perioadă de timp. Aceasta fusese prima cameră pe care o numise a ei. Primul pat în care dormise – ei bine, al doilea. Fusese o persoană diferită când intrase pentru prima dată în această încăpere. Acum se eliberase de Satin. Acum inima ei era zdrobită.

Coborî şi auzi un sunetul tacâmurilor de argint pe farfurie. Aruncă o privire în salonul de mese şi-l găsi pe Brook stând acolo, sorbind din ceaşcă. În spatele lui stătea Crawford, lipit de perete şi cu privirea fixată înainte. Când Brook o văzu, se ridică.

— Aici erai, spuse el zâmbind. Ai dormit bine?

Ea îl privi urât.

— Ar trebui să fie amuzant?

Oare chiar toată lumea ştia că ea îşi petrecuse noaptea cu Dane?

El o privi confuz.

— Ar fi trebuit să fie un salut politicos de dimineaţă.

Poate că nu ştia.

— O! Atunci, da!

— Unde este Dane?

— De unde să ştiu eu?

Brook ridică mâinile în sus.

— Se pare că spun numai lucruri greşite în dimineaţa asta. Hai să începem iar. Bună dimineaţa, Marlowe! Vrei nişte ceai?

Arătă apoi spre Crawford.

— Nu. Ea înghiţi în sec. Mulţumesc!

Brook se îndreptă spre un scaun şi-l trase.

— Pot să-ţi ofer un loc?

Ea oftă.

— Bine! Ea acceptă scaunul, iar el se aşează pe al lui şi se priviră reciproc îndelung. Marlowe îşi mută apoi privirea în altă parte. Când vor ajunge aici lordul şi Lady Lyndon?

Voia să plece cât mai departe.

— Ai vrea să-ţi aduc o farfurie? întrebă Brook. La micul dejun, în general ne servim de la bufet.

— Ştiu ce este de făcut. Nu îmi este foame.

— Este ceva ce nu aşteptam să aud vreodată din partea ta, zise Dane din pragul uşii.

Ea nu-l auzise coborând scările. Era înalt şi frumos, îmbrăcat în pantaloni gri-cărbune şi în haină. Cizmele lui de călărie erau lustruite, sclipitoare, iar lavaliera era albă ca zăpada, ieşind în evidenţă pe vesta stacojie. Ea trebuia să se convingă să-şi ia privirea de la el.

— I-ai spus? întrebă Brook.

Dane intră şi se aşeză pe scaunul din faţa ei.

— Despre părinţii ei? Da.

Brook încuviinţă şi îi zâmbi.

— Atunci poate de vină sunt emoţiile.

— Când vor ajunge aici? întrebă brusc Marlowe. Nu am toată ziua la dispoziţie.

— A, da, ai treburi urgente în Seven Dials, zise Dane. Dacă nu te deranjează, aş veni cu tine.

— Ce?

— Am zis…

— De ce?

Nu voia ca Dane să plece cu ea. Ea încerca să se îndepărteze de el.

— M-am gândit că poate cineva din banda ta şi-ar dori o slujbă decentă. Mi-ar fi de folos un grăjdar nou, iar Lloyd ar putea pregăti un valet nou.

Crawford scoase un sunet care părea suspect, asemănător unui animal rănit, dar când ea îl privi, el păru inexpresiv.

— De ce ai face asta? întrebă Marlowe.

— Deoarece vreau să îi ajut pe cei mai puţin norocoşi decât mine. Pare un început bun.

— Ei bine, nu vor accepta. Cine ar vrea să fie servitor când poate câştiga mai mult furând? Ea privi spre Crawford. Fără supărare!

— Vă asigur, domnişoară, că nu e nicio supărare.

— Pentru că nu există şanse să te trezeşti în ştreang din cauza slujbei, sublinie Brook.

— Sau cu faţa spartă, adăugă Dane. Nu îi pot obliga

să-mi accepte oferta, dar o pot lansa, nu?

Avea dreptate, şi cine era ea pentru a sta în calea lui Gap sau Tiny sau Stub pentru a găsi o slujbă decentă? Nu voia să-i vadă pe puşti în ştreang. Dacă Dane îi angaja, era un viitor mai bun decât ar fi avut ea. Nu ştia ce avea să facă la noapte, mâine sau peste o săptămână. Ştia numai că nu mai putea sta aici.

Dane ceru ceai, iar cei trei rămaseră în tăcere în timp ce bărbaţii sorbeau din ceştile lor. Marlowe se întreba cât timp va trebui să mai rămână acolo. Cât timp va mai trebui să aştepte până va afla cine era cu adevărat? Şi totuşi, când se auzi bătaia în uşă, fu luată pe nepregătite.

— Cine să sune la ora aceasta? bolborosi Crawford, părăsindu-şi postul, dar nu înainte ca Lloyd, valetul-şef, să-l înlocuiască.

— Dacă sunt lordul şi Lady Lyndon, invită-i în salon, zise Dane relaxat, dar cu privirea asupra lui Marlowe.

Îl putea simţi privind-o. Ea spera că el să nu poată să vadă cum tremura. Nu ştia cum avea să se simtă când momentul avea să sosească, dar sperase să fie capabilă să pretindă că nu-i păsa. Ca şi cum nu ar fi însemnat nimic pentru ea dacă oamenii aceştia aveau să o accepte sau nu. Nu avea nevoie de ei. Nu-i păsa dacă o voiau sau nu.

Acum se temea că nu va fi capabilă să se prefacă. Era prea emoţionată, prea speriată că familia Lyndon nu o va recunoaşte. Şi îi era la fel de frică de faptul că ei ar fi putut totuşi să o recunoască. Ce ar face dacă se va dovedi că este Lady Elizabeth? Oare putea accepta că întreaga ei viaţă era pe cale să se schimbe?

Ca într-un vis, Crawford se întoarse. Probabil că spusese că oaspeţii erau lordul şi Lady Lyndon, deoarece Brook şi Dane se ridicară şi îi făcură şi ei semn să facă la fel. Trupul ei îi dădu ascultare, dar părea să nu mai aibă control asupra acţiunilor proprii. Îl urmă pe Brook sus, dorindu-şi acum să-i fi permis lui Jane să-i aranjeze părul mai artistic. Se simţea atât de fadă şi deloc aşa cum ar fi trebuit să se simtă o lady.

Dane se afla în spatele ei şi spunea ceva. Din tonul

vocii lui, părea să încerce să o mai relaxeze, dar ea nu-l putea auzi. Era un vuiet în urechile ei care bloca orice altceva. Înainte să realizeze, stătea în faţa salonului, Crawford deschidea uşa, iar ea se afla faţă în faţă cu un bărbat în vârstă, distins. Ea se holba la el, forţându-se să-l recunoască, dar nu-i era deloc familiar. Arăta ca oricare alt nobil pe care-l cunoştea. Era îmbrăcat în haine elegante, deşi cam şifonate din cauza călătoriei. Părul îi era brunet, cu fire albe. Era scund şi îndesat şi o privea cu ochii mijiţi.

Dane se salută cu bărbatul, la fel şi Brook. Toţi cei trei bărbaţi vorbeau, dar Lyndon nu-şi luă privirea de la ea. Nici ea de la el. În cele din urmă, închise ochii, înghiţi în sec, apoi îi deschise iar, auzindu-l spunând:

— Atunci, ea este?

— Da, răspunse Dane. Ea este Marlowe. Sir Brook poate explica unde şi cum a ajuns la concluzia că ea ar putea fi… persoana pe care o căutaţi.

— Unde ai găsit-o? întrebă Lyndon.

Brook se comportase ca şi cum bărbatul era disperat să o vadă, dar era evident că nu era încântat de ceea ce vedea. Părea aspru şi rece, iar Marlowe începu să-şi dorească să poată găsi o cale de scăpare. Era greşit. La urma urmelor, ea nu era lady Elizabeth.

— Locuia în Seven Dials, parte dintr-o bandă de infractori, zise Brook. Cred că liderul lor, Satin, a răpit-o când era mică. L-am arestat şi, când l-am interogat, a recunoscut.

Privirea lui Marlowe căzuse asupra lui Brook. Când îl interogase pe Satin? Oare Satin spusese adevărul sau spusese ceea ce inspectorul voise să audă pentru a obţine o pedeapsă mai uşoară?

— Asta nu înseamnă că este a mea, zise Lyndon. O privi iar pe Marlowe. Cum te cheamă, fată?

— Eu… Vocea ei părea să nu o ajute, aşa că îşi drese vocea şi încercă din nou. Mi se spune Marlowe.

— Şi ţi s-a mai spus vreodată altfel?

— Nu, milord, zise ea. Nu din câte îmi amintesc.

Avea acele amintiri în care i se spunea Elizabeth, dar

nu ştia dacă erau amintiri reale sau erau numai în imaginaţia ei. Dacă avea să-i spună bărbatului că-şi amintea numele, nu ar fi considerat el că minţea deoarece voia să fie fiica lor? Ea era o hoaţă. Nimeni nu ar fi crezut că ea ar face ceva pentru că aşa era bine, ci numai pentru profit. Aşa că nu menţionă acea amintire. Realiză că-şi muşca buricul degetului şi îşi coborî repede mâna pe lângă ea.

— Îţi aminteşti ceva din copilărie? întrebă lordul Lyndon. Ţi-a zis acest Satin de unde vii?

— A zis că eram bastarda unei femei uşoare, îi zise ea. Că ea nu m-a vrut şi că m-a luat el.

Lordul Lyndon făcu o grimasă de dezgust şi îi aruncă o privire lui Sir Brook, care indica faptul că fusese o pierdere de vreme.

— Te-am plătit să-mi găseşti fiica, nu bastarda unei curve.

Dane înaintă.

— Aţi face bine să vă măsuraţi cuvintele la adresa ei, sir. Fie că este sau nu fiica dumneavoastră, o veţi trata cu respect.

Lyndon înclină din cap.

— Desigur. Vă prezint scuzele mele, Lord Dane! Se adresă din nou lui Brook. Vom vorbi curând. Mulţumesc pentru eforturile tale, dar nu este fiica mea. Se întoarse. Ies singur.

Uşile salonului se deschiseră şi se închiseră, iar Marlowe simţi că o lasă picioarele. În apropiere se afla un scaun elegant, iar ea se întinse spre el, aşezându-se. Dane ajunse imediat lângă ea.

— Îmi pare rău, Marlowe. Sincer am crezut…

Ea ridică o mână.

— Nu trebuie să-mi ceri scuze. V-am spus de la început că nu sunt fiica nobilului.

— Se înşală, zise Brook. Am încercat luni de zile să te găsesc. Totul despre tine îmi spune că eşti Lady Elizabeth – povestea ta, înfăţişarea ta, chiar şi Satin a recunoscut.

— A minţit, zise Marlowe. Şi nu-mi pasă. Mi-a ajuns!

Brusc îşi simţi picioarele mai puternice şi se ridică.

— Ce faci? întrebă Dane.

— Plec.

Se îndreptă spre uşă.

— Îmi voi lua bastonul şi te voi însoţi.

— Nu. Se întoarse cu faţa spre el. Nu vreau să te mai văd niciodată. Eu… vocea o lăsă… nu mai suport.

— Marlowe!

Ea dădu din mână, îndepărtându-l, şi ieşi practic alergând pe uşă. Era încă deschisă, iar ea ieşi în grabă şi coborî scările. La uşa de la intrare se afla de pază Crawford.

— Dă-te din calea mea, majordomule!

— Cu plăcere, domnişoară.

El se dădu la o parte, iar Marlowe ieşi pe uşă.

*

Ea pleca, se gândea Dane. Pleca şi nu avea să se mai întoarcă. Ar trebui să o lase să plece. Aşa era corect. Aşa se cuvenea. El era un conte, iar ea era o infractoare. Chiar dacă lordul Lyndon ar recunoaşte-o, tot o infractoare avea să rămână. Ea nu era genul de femeie cu care el s-ar fi putut însura. El avea o datorie faţă de foştii şi viitorii Conţi de Dane, iar el mereu îşi făcuse datoria.

Dar ea pleca, şi blestemat să fie dacă anticipase faptul că plecarea ei avea să-l doară atât. Era ca şi cum inima îi era sfâşiată din piept şi târâtă pe stradă cu fiecare pas pe care ea-l făcea.

— O laşi să plece? întrebă Brook cu un ton oarecum interesat. Cum putea fi fratele lui atât de nonşalant când Dane se simţea ca şi cum o parte din el era sfâşiată şi călcată în picioare? O iubeşti, ştii şi tu, adăugă Brook.

Dane se întoarse spre fratele său. Asta era. Acesta era sentimentul. O iubea. Dane nu credea că iubise astfel pe cineva sau ceva vreodată. Şi ştia că nu avea să o mai facă vreodată.

— O iubesc, zise el, propria-i voce părându-i-se străină.

Era plină de uimire, de mirare. Dar desigur că o iubea. Probabil că o iubea de zile întregi, dacă nu chiar de la început. Altfel de ce ar fi mers cu ea în Seven Dials, de ce i-ar fi permis să stea sub acoperişul lui, de ce decisese să scrie proiectul de lege pentru a-i ajuta pe săraci? Ce altceva, dacă nu iubirea, îi schimbase părerea despre clasa de jos, ce altceva ar fi putut să-l facă să-i vadă ca pe nişte oameni şi nu doar ca pe simpli infractori? Tatăl lui s-ar răsuci în mormânt, dar lui Dane nu-i păsa. O iubea pe Marlowe, iar ea îl iubea pe el. Aşa-i spusese.

— O iubesc, repetă el.

— Şi? întrebă Brook.

— Şi o iubesc! strigă Dane. Chiar o iubesc!

— Şi ai de gând să faci ceva în privinţa aceasta?

Dane se încruntă spre el.

— Să fac…?

Brook îl privi confuz.

— De exemplu, să o opreşti.

— Să o opresc? O, da.

Ea pleca. Nu, nu o putea lăsa să plece, nu fără să-i spună ce simţea. Nu fără să o implore să-l ierte, să se mărite cu el, să spună – din nou – că-l iubea. De ce nu i-o spusese în această dimineaţă? De ce nu realizase că putea să o piardă? Ea era totul.

Dane alergă pe trepte, coborând câte două odată şi aproape căzu, gata să-şi rupă gâtul. Dar nu-i păsa. Nu-i păsa de nimic, decât să o prindă din urmă.

— Opreşte-o! strigă el spre Crawford când îl văzu pe majordom dându-se într-o parte, făcându-i ei loc să iasă pe uşa principală.

Ea se întoarse cu faţa la el, cu gura căscată, la spectacolul deplasat pe care probabil îl dădea el. Dane începu să râdă. Probabil părea ca un nebun, dar nu-i păsa. Nu conta. Să le ia dracului de norme sociale, de datorie şi de tot restul. O iubea!

Se opri înaintea ei, iar ea făcu ochii mari. Ea îl privea fără cuvinte.

— Nu poţi pleca, zise Dane, gâfâind. Nu pleca, te

implor!

O luă de mână, ţinând-o pe loc.

— De ce nu? spuse ea în cele din urmă, privind mâinile lui care le ţineau pe ale ei.

— Fiindcă... Dane se uită la Crawford, care nu încerca să ascundă faptul că se holba. Privi spre Lloyd, care trăgea cu ochiul din salon. Se uită la Brook, care cobora încet treptele. Nu-i păsa că avea martori. Voia să strige de pe acoperişuri. Fiindcă te iubesc. Îngenunche. Crawford scoase un sunet dureros, dar Dane îl ignoră. Fiindcă vreau să mă însor cu tine. Te rog, Marlowe! Vrei să-mi faci imensa onoare de a deveni soţia mea?

Ea îl privi îndelung, atât de mult încât el crezu că ea nu-l auzise. El ştia că rostise cuvintele, deoarece Crawford închisese ochii, iar faţa i se schimonosi de durere. Apoi ea deschise gura, o închise, o deschise iar şi spuse:

— Nu!

Dane simţi că lumea lui se învârtea, dispărea. Vederea i se înceţoşă şi totul în jurul lui, în afară de ea, părea să se piardă în întuneric şi în ceaţă. Spusese „nu”. O pierduse. Cum să nu o piardă? Din fericire, el era un bărbat obişnuit să câştige şi avea să o câştige şi pe ea. Ea avea să merite efortul.

— Dacă tu crezi că asta înseamnă că voi renunţa, mai gândeşte-te!

El se ridică şi o luă de mână, pentru a evita ca ea să se întoarcă. Te voi întreba în fiecare zi. Îţi voi dovedi cât de mult însemni pentru mine. Niciodată nu voi renunţa, Marlowe!

Ea dădu din cap dezaprobator.

— Trebuie. Nu vezi? Sunt un nimic. Sunt un nimeni. Nu te poţi însura cu mine. Ce fel de contesă voi fi?

Ea avea dreptate. Avea perfectă dreptate. Era o uniune nepotrivită. Dacă ar fi fost un alt bărbat, Dane ar fi fost şocat şi îngrozit. Ar fi comentat că celălalt bărbat se însurase cu cineva cu mult inferior. Dar ceva se schimbase în Dane în ziua în care o întâlnise pe Marlowe. Înainte o desconsiderase şi el. Îi desconsiderase pe toţi cei săraci. Şi

acum realiza că el fusese cel inuman. Îi păsase mai mult de el decât de semenii lui şi, în felul acesta, se comportase ca un animal, mai mult decât voia să recunoască.

— Cândva aş fi fost deranjat de poziţia ta, recunoscu Dane. Dar acum nu-mi mai pasă câtuşi de puţin. Tu nu eşti o clasă. Tu eşti o persoană. Tu eşti Marlowe a mea. Am nevoie de tine. El arătă la casă şi la servitori. Nu vezi că tot ce am aici nu înseamnă nimic pentru mine dacă nu te am pe tine? Tu eşti totul pentru mine.

Era înspăimântător de adevărat. Nimic nu conta fără ea.

Ea încercă să-şi ia mâna dintr-a lui, dar el nu i-o eliberă.

— Dar nu ştiu cum să fiu contesă. Nu ştiu cum să mă comport în lumea ta.

— Atunci vom trăi în lumea ta.

Ea făcu ochii mari, şocată.

— Nu vrei să spui asta.

— O, ba da. Voi pleca acum dacă mi-o vei cere.

— Max, nu.

Îi spunea Max. Cel puţin acesta era un semn bun.

— Sau ne vom construi propria lume, Marlowe. Nu-mi pasă unde vom trăi sau ce vom face, atât timp cât trăiesc alături de tine. Te iubesc, Marlowe. Nu am iubit niciodată pe nimeni, nu aşa. Şi-mi voi petrece restul zilelor, al orelor, al minutelor, făcând tot ce-mi stă în putere să te fac fericită. Tot ce trebuie să faci este să spui da. Ea dădu din cap, dar el văzu emoţie în ochii ei. Văzu sclipirea lacrimilor şi tremurul buzelor. Permite-mi să te fac fericită, Marlowe!

— Eu…

O bătaie discretă întrerupse greutatea liniştii din vestibul. Dane înjură, Marlowe tresări surprinsă, iar Crawford îşi drese vocea şi se dădu într-o parte, cu toată demnitatea pe care o mai putea afişa, şi răspunse la uşă. Dane se uita stăruitor în timp ce Crawford o prezentă pe Lady Lyndon la intrare.

— Lady Lyndon, spuse el surprins. Nu intraţi?

Mâna lui Marlowe o strânse pe a lui aproape dureros.

Ochii lui Lady Lyndon căzură asupra lui Marlowe, iar ea încuviinţă şi intră.

— Îmi pare rău că vă întrerup.

— Tocmai a plecat soţul dumneavoastră, milady, îi zise Dane. Colţurile gurii marchizei se lăsară în jos, iar Dane tresări. Expresia era exact aceeaşi pe care o văzuse la Marlowe uneori, atunci când era enervată.

— Nu, nu a plecat. Aşteaptă în trăsură. Ea privi în pământ. Am aşteptat acolo mai devreme, dar nu am putut să plec fără să o întâlnesc. Ea o privi din nou pe Marlowe. Ea este?

Marlowe vorbi.

— Sunt Marlowe, milady. Îmi pare rău pentru fiica dumneavoastră şi pentru dumneavoastră că aţi bătut atâta drum doar pentru a fi dezamăgită.

Brook înaintă.

— Sunteţi dezamăgită, Lady Lyndon? Aşa cum v-am spus în bilet, am investigat răpirea fiicei dumneavoastră şi profilul lui Marlowe în detaliu. Cred că ea este Lady Elizabeth.

Şi Dane credea asta. O singură privire către mamă şi fiică şi era imposibil să nu vezi asemănarea. Amândouă aveau acelaşi păr des, şaten, aceiaşi ochi mari – deşi ai lui Lady Lyndon erau de un albastru mai deschis – acelaşi nas şi acelaşi maxilar hotărât.

Lady Lyndon nu-şi luă privirea de la Marlowe.

— Tu… îţi aminteşti de mine?

Marlowe îi privi pe Brook, apoi pe Dane, apoi clătină din cap.

*

O durea mai mult decât voia să recunoască faptul că nega. Femeia cu părul cărunt părea blândă şi sinceră şi suferindă. Dar Marlowe nu o recunoştea. Crezuse mereu că atunci când – dacă – o va vedea din nou pe mama ei, îi va recunoaşte chipul, vocea, parfumul. Dar femeia aceasta era o străină pentru ea. Dacă inima ei se frânsese puţin din

cauza refuzului lordului Lyndon, se rupse pe din două când trebui să nege în faţa acestei femei. Îşi permisese să spere, ceea ce era periculos şi inutil în Seven Dials. Acum avea să sufere consecinţele din cauza prostiei ei.

Femeia zâmbi şi se retrase.

— Atunci nu vă voi mai răpi din timp. Mulţumesc.

Se întoarse, iar Crawford, care abia închise uşa în spatele ei, se întoarse spre ea din nou. Înainte să o deschidă, Lady Lyndon era din nou cu ochii spre ei.

— Am o singură întrebare şi nu pot pleca până nu o adresez.

— Voi răspunde dacă pot, milady.

— Ţi-o aminteşti pe mama ta, Marlowe?

Marlowe dădu din cap şi apoi, încet, se răzgândi şi încuviinţă. Nu împărtăşise niciodată nimănui în afara lui Gideon despre aceste amintiri. Fusese prea speriată pentru a le menţiona. O parte din frică încă persista, dar Satin nu mai era. Nu-i mai putea face rău. Strânse tare mâna lui Max şi apoi i-o eliberă. Trebuia să facă asta singură.

— Îmi amintesc puţin.

Lady Lyndon se apropie.

— Spune-mi ce îţi aminteşti.

Marlowe închise ochii şi încercă să-şi amintească acel moment de demult. Durerea din pieptul ei când se gândi la asta era ascuţită şi încă proaspătă, dar nu era mai rea decât durerea pe care avea să o simtă când această femeie va pleca.

— Îmi amintesc că râdea mereu. Era atât de fericită. Şi avea haine elegante. Ea zâmbi uşor. Cel puţin aşa mi se păreau mie. Era mai mult, dar nu spusese niciodată partea aceasta. Era singurul lucru cu adevărat numai al ei. Înghiţi în sec. Eu... îmi amintesc că îmi plăcea când mama mă ducea la culcare, şi nu dădaca. Mama îmi cânta mereu.

— Ce cântec îţi cânta? întrebă vocea feminină.

— Eu nu... Dar îşi amintea. Când se gândea mult, îşi amintea. Elizabeth este sinceră, la, la, cântă ea încet. Elizabeth este dulce. Dar nu-şi putea aminti restul cuvintelor. Erau agăţate undeva, departe, în memorie. Un

sărut… va… începu ea reticentă.

— Un sărut îi voi da, la, la, la, cântă Lady Lyndon cu ea. Data viitoare când o voi vedea.

Cântară ultimul vers împreună şi, când terminară, Marlowe nu mai auzi niciun sunet, nici măcar propria respiraţie. Deschise ochii şi primul lucru pe care-l văzu fură mâinile femeii care îi cuprindeau mâna. La un moment dat, Max îi dăduse drumul, iar Lady Lyndon i le cuprinse pe amândouă. Apoi ridică privirea şi se holbă în ochii femeii. Lacrimile i se prelingeau pe chip.

— Ştiţi cântecul, spuse Marlowe.

Lady Lyndon încuviinţă.

— Obişnuiam să i-l cânt fiicei mele, Elizabeth. Obişnuiam să ţi-l cânt ţie. Şi asta… arătă spre gura lui Marlowe, care-şi rodea iar buricul degetului – obişnuiam să te cert pentru asta.

Marlowe încuviinţă, dar încă nu voia – nu putea – să-şi permită să spere din nou. Şi apoi Lady Lyndon – mama ei – o luă în braţe. Marlowe îşi trase nasul şi apoi simţi parfumul femeii, sentimentul braţelor ei în jurul ei, iar ea ştiu că ajunsese acasă. Ştia că acela era locul căruia îi aparţinuse mereu.

Capitolul 20

— Tot nu înţeleg de ce trebuie să aştept două săptămâni ca să-mi dai un răspuns, zise Max, părând ursuz şi puţin melancolic.

Marlowe nu credea că era prea supărat, având în vedere că îi mângâia abdomenul gol.

— Vrei să te opreşti? spuse ea, prefăcându-se enervată. Ridică volumul din care o învăţa mai devreme. Nu era Shakespeare. Max îi promisese că o vor citi curând, dar că această carte era mai uşor de înţeles pentru ea momentan. Încerc să citesc. Privi chiorâş, încercând să pronunţe un cuvânt pe care nu-l cunoştea.

— Serios?

El îşi mişcă mâna mai sus, mângâindu-i sânul până când sfârcul se întări.

Ea înghiţi.

— Da.

— În curând voi avea drept soţie un şoarece de bibliotecă, zise el, mâna întorcându-i-se pe abdomen, apoi mai jos.

Dar nu putea citi niciun cuvânt cu el distrăgând-o astfel. Coborî cartea, iar Max profită de neatenţia ei, închise volumul şi-l aruncă pe podea, lângă pat.

— Ţi-ar plăcea un şoarece de bibliotecă drept soţie? întrebă Marlowe.

— Dacă e vorba despre tine, zise Max, făcând-o să tremure la atingerea uşoară a degetelor lui. De ce m-ai făcut să aştept atât de mult răspunsul tău?

Ea îşi dădu ochii peste cap. Revenise la cererea lui în căsătorie.

— Am fost ocupată, să ştii. Mă obişnuiam cu părinţii mei. Apoi trebuia să mă gândesc la Gideon şi la puşti. Nu mi-a stat mintea la căsătorie.

— Cel puţin ai fi putut spune da. Ştii că Susanna ar fi fost fericită să planifice detaliile.

— O ador pe Susanna, zise Marlowe, dar nu cred că mama ta te va ierta vreodată sau că mă va tolera.

— Ba da, zise Max cu încredere. Dacă îi vei oferi nepoţi.

Contesa văduvă nu părea genul care să se bucure de nepoţi. Şi totuşi, Marlowe se gândea că poate era ceva sub faţada aceea. Poate în timp…

Mâna lui Max se mişcă din nou, iar ea uită de mama lui.

— Va fi mulţumită dacă voi avea un moştenitor, şopti el. Poate ar trebui să începem să depunem eforturi.

— Să începem? ea râse. Suntem căsătoriţi de zece zile şi tot ce ai făcut a fost să depui efort să-mi umfli burta.

El se aşeză peste ea, iar ea oftă de plăcere.

— Să te las să citeşti? întrebă el.

Ea îşi trecu braţele după gâtul lui, ţinându-l pe loc.

— Sub nicio formă!

El se aplecă şi o sărută, gura lui fiind blândă şi răbdătoare.

— Nu am făcut numai asta, zise el când îşi trăgeau sufletul. Marlowe respira cam greu acum, şi fu nevoită să inspire adânc de câteva ori. Am fost în Parlament cu proiectul meu de lege pentru a sprijini săracii şi m-am consultat cu avocatul meu pentru a aloca fonduri pentru o cantină. Şi m-am asigurat că Gap şi Tiny se acomodează în noua lor poziţie la casa mea de la ţară.

— Mulţumesc pentru asta, zise ea.

El îi acoperi buzele cu degetul.

— N-am făcut-o pentru tine. Măcar cu atât să pot contribui, şi oricum este prea puţin faţă de câte ar trebui să fac. Dar voi remedia asta.

Ea nu se îndoia, deşi nu putea să nu se gândească la faptul că era vina ei că puştii nu plecaseră din Seven Dials. După ce se reunise cu părinţii ei, trecuseră câteva zile înainte să se întoarcă la vechiul adăpost. Beezle pusese deja stăpânire pe bandă. Acum el era tâlharul suprem, luându-i locul lui Satin. Reuşise să vorbească cu Gideon şi să-l implorase să plece cu ea, dar el refuzase. Unde să meargă? Să fie servitorul ei? Nu era făcut pentru genul ăsta de viaţă. În plus, se simţea responsabil pentru băieţi. Voia să-i protejeze de planurile pe care şi le făcuse Beezle.

Îi spusese că Dane era dispus să ofere băieţilor muncă cinstită la moşia lui de la ţară, departe de Londra, iar Gideon reuşise să-i convingă pe Gap şi pe Tiny să părăsească banda. Sperase că vor fi mai mulţi, dar cel puţin doi dintre băieţi erau acum departe de Beezle. Casa de la ţară a lui Dane era la o jumătate de zi distanţă, dar el mersese de două ori pentru a-i verifica pe băieţi şi spusese că erau bine. Se îngrăşaseră şi aerul de ţară părea să le facă bine. Îi promisese că avea s-o ducă să-i viziteze peste câteva zile. Marlowe abia aştepta să-i revadă pe băieţi, dar nu voia să petreacă timp cu contesa văduvă, care în prezent protesta faţă de mariajul fiului ei, stând la ţară.

Marlowe se simţea teribil pentru Susanna, care rămăsese blocată cu mama ei.

Se simţea de asemenea incredibil de norocoasă că-şi găsise mama. Lady Lyndon – ba chiar începuse să se gândească la ea ca la o mamă – era blândă şi dulce şi părea să nu se poată opri să o îmbrăţişeze pe Marlowe. Iniţial, pentru Marlowe fusese stânjenitor. Nu era obişnuită cu afecţiunea, dar alături de Dane şi de mama ei, se obişnuia să fie iubită. Chiar şi tatăl ei se mai înmuiase. Nu era deloc aşa cum îi păruse când îl întâlnise prima dată. Atunci îşi ridicase un zid împotriva dezamăgirii. Acum, că o acceptase ca pe fiica lui, nu putea să se oprească din zâmbit. Era încântat pentru căsătoria ei cu Dane, deşi ar fi preferat ca ea să mai aştepte să se mărite şi să petreacă mai mult timp cu ei.

Dane nu putuse să fie amânat. Obţinuse o licenţă specială şi fusese foarte insistent să se însoare cu ea cât mai repede. Nu părea să conteze pentru el că prietenii şi mare parte din familia lui erau îngroziţi. Dane spusese că, peste treizeci sau patruzeci de ani, nimănui nu-i va mai păsa. Marlowe era uimită de cât de mult se schimbase. Era uimită de toate schimbările din viaţa ei. Ani la rând, nimeni nu o voise. Acum avea atât de multă iubire, încât nu ştia ce să facă cu ea.

— La ce te gândeşti? întrebă Dane, iar Marlowe realiză că fusese tăcută câteva minute.

Ea se uită în ochii lui.

— La iubire.

— A! Subiectul meu preferat.

Îi sărută nasul, apoi obrajii, apoi buzele.

— Te iubesc, Maxwell! îi şopti ea printre buze.

— Te iubesc, Marlowe Elizabeth Grafton Derring, contesă de Dane. Îi sărută buzele. Şi mâine…

O sărută iar.

— Este mâine, sublinie ea.

— Întotdeauna…

O trase mai aproape, în braţele lui calde, protectoare şi iubitoare.

Sfârşit